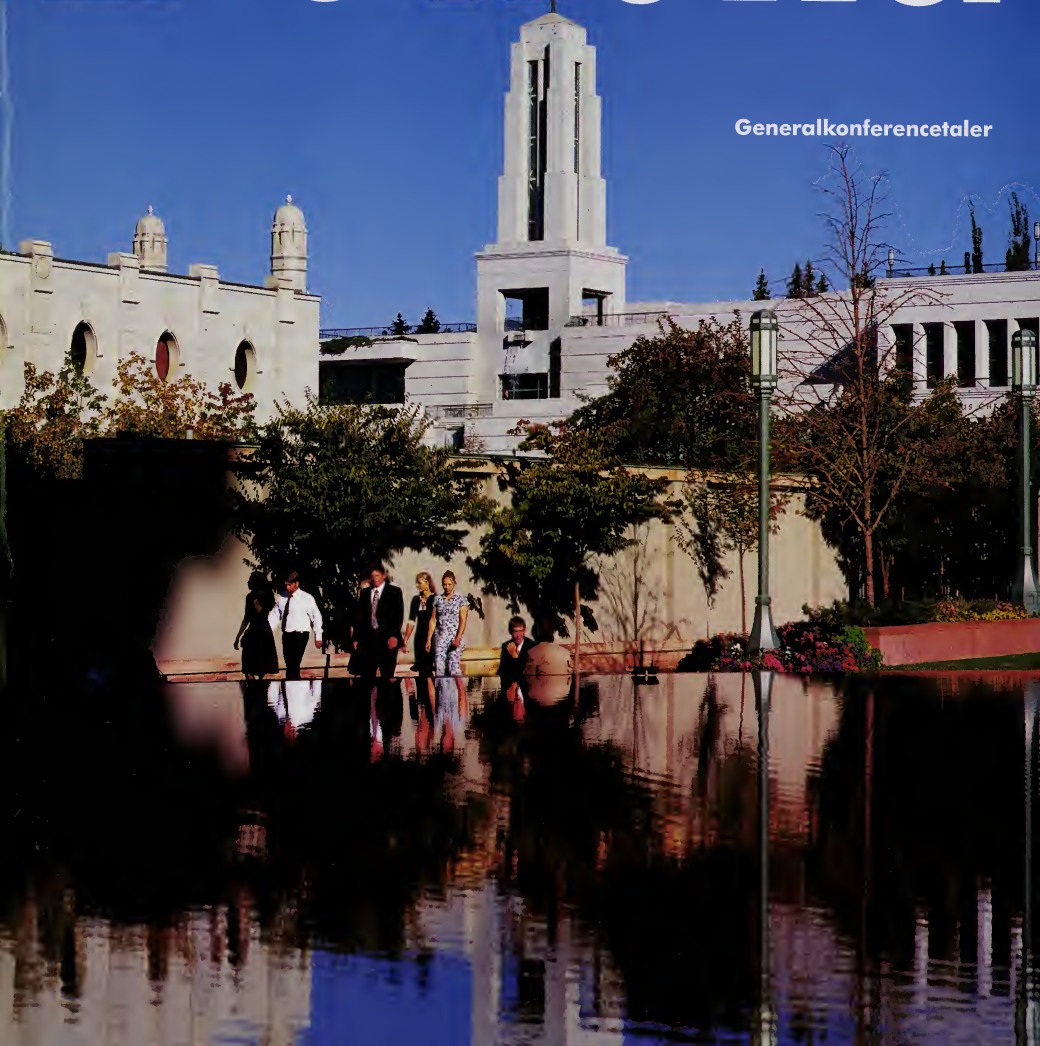

152. ÅRGANG • NUMMER 11 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2003

Liahona

Generalkonferencetaler

Rejsen begynder, af Glen S. Hopkinson

Flere end 12.000 nyomvendte tilsluttede sig Kirken på De Britiske Øer fra 1837 til 1847. Næsten 5.000 af dem sejlede fra Liverpool i England til Amerika begyndende i 1840. De nåede med tiden, frem til Nauvoo i Illinois i mindst 36 kompagnier.

Liahona

- 2 Sammenfatning af oktoberkonferencen 2003

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Kirkens tilstand
Præsident Gordon B. Hinckley
- 8 En sikker grundvold
Eldste Sheldon F. Child
- 10 Forsoningen, omvendelse og snavsetøj
Eldste Lynn A. Mickelsen
- 13 Se løfterne i det fjerne
Anne C. Pingree
- 16 Lad vores røst blive hørt
Eldste M. Russell Ballard
- 19 Jeg tror, hjælp min vantro
Præsident James E. Faust

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 23 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident James E. Faust
- 24 »Sandhedens banner er blevet rejst«
Præsident Boyd K. Packard
- 28 Modtag et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium
Eldste Robert D. Hales
- 32 Profeternes kald
Eldste Shirley D. Christensen
- 34 Jeg, Herren ... tager dig ved hånden
Eldste W. Craig Zwick
- 37 Omvendelse og forandring
Eldste Dallin H. Oaks
- 41 Opnå jeres fulde potentiale
Eldste Richard G. Scott

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 44 Personligt præstedømmeansvar
Eldste Russell M. Nelson
- 47 Unge Mænd – Bærere af nøglerne
Eldste Monte J. Brough
- 50 Præstedømme, nøgler og magten til at velsigne
Eldste Merrill J. Bateman
- 53 Fænomenet, der er dig
Præsident James E. Faust
- 56 Bring ham hjem
Præsident Thomas S. Monson
- 60 Israels hyrder
Præsident Gordon B. Hinckley

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 67 Brobyggeren
Præsident Thomas S. Monson
- 70 Guds storhed
Eldste Jeffrey R. Holland
- 73 Genoprettelsens budskab
Eldste Charles Didier
- 76 Han kender os; han elsker os
Sydney S. Reynolds
- 78 Tre valg
Eldste Joseph B. Wirthlin
- 82 Et banner for folkene, et lys for verden
Præsident Gordon B. Hinckley

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 85 Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret
Eldste L. Tom Perry

- 89 Et vedvarende vidnesbyrd om profeten Josephs mission
Eldste Henry B. Eyring
- 93 »Kom ... følg mig«
Eldste William W. Parnley
- 95 Er du en hellig?
Eldste Quentin L. Cook
- 97 Ydmyghedens kraft
Biskop Richard C. Edgley
- 99 En udvalgt seer!
Eldste Neal A. Maxwell
- 102 Lad os efterleve evangeliet mere fuldt ud
Præsident Gordon B. Hinckley

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 104 Vælg barmhjertighed: Den gode del
Bonnie D. Parkin
- 107 Vidnesbyrd: »Vælg den gode del«
Kathleen H. Hughes
- 108 I pagt med ham
Anne C. Pingree
- 110 Vælg I derfor Herren, Kristus
Anne C. Pingree
- 113 Til Kirkens kvinder
Præsident Gordon B. Hinckley
- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 116 De talte til os
- 119 Hjælpekilder til undervisning
- 124 Hovedpræsidenskab for hjælpeorganisationerne
- 124 Kirkenyt

Sammenfatning af oktoberkonferencen 2003

KONFERENCEMØDET, LØRDAG

FORMIDDAG, DEN 4. OKTOBER 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.
Ledelse: Præsident Thomas S. Monson.
Indledningsbøn: Ældste F. Melvin Hammond. Afslutningsbøn: Ældste H. Aldridge Gillespie. Musik ved Mormontabernakelkoret; under ledelse af Craig Jessop og Mack Wilberg og med Richard Elliott og John Longhurst ved orglet: »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41; »Han lever! Vor Forløser stors, *Salmer og sange*, nr. 70; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; »I Saw a Mighty Angel Fly«, *Hymns*, nr. 15; »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7; »Come, Thou Fount of Every Blessing«, *Hymns*, 1948, nr. 70.

KONFERENCEMØDET, LØRDAG

EFTERMIDDAG, DEN 4. OKTOBER 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.
Ledelse: Præsident Thomas S. Monson.
Indledningsbøn: Ældste D. Lee Tobler.
Afslutningsbøn: Ældste Keith K. Hilbig.
Musik ved et kor bestående af enlige voksne fra det sydlige Utah under ledelse af James C. Kasen og med Linda Margetts ved orglet: »Kastes du på bølgens om«, *Salmer og sange*, nr. 161; »Vær kun ydmyg«, *Salmer og sange*, nr. 67; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162;

»Kom, sorgbetyngt sjæl«, *Salmer og sange*, nr. 64.

PRÆSTEDØMMEMØDET, LØRDAG AFTEN,

DEN 4. OKTOBER 2003

Præsidium og ledelse: Præsident Gordon B. Hinckley. Indledningsbøn: Ældste William R. Bradford. Afslutningsbøn: Ældste H. Ross Workman. Musik ved et kor af præstedømmebærere fra Missionærskolen i Provo under ledelse af Douglas Brenchley og med Clay Christiansen ved orglet. »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17.

KONFERENCEMØDET, SØNDAG

FORMIDDAG, DEN 5. OKTOBER 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.
Ledelse: Præsident James E. Faust.
Indledningsbøn: Ældste Angel Abrea.
Afslutningsbøn: Ældste Keith Crockett. Musik ved Mormontabernakelkoret under ledelse af Craig Jessop og med John Longhurst ved orglet: »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Sabbath Days«, *Hymns*, nr. 148; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes Sangbog*, s. 42-43; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81; »O Divine Redeemer«, Gounod.

KONFERENCEMØDET, SØNDAG

EFTERMIDDAG, DEN 5. OKTOBER 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.
Ledelse: Præsident James E. Faust.
Indledningsbøn: Ældste Cree-I. Kofford.
Afslutningsbøn: Ældste Douglas L. Callister.
Musik ved Mormontabernakelkoret; under ledelse af Craig Jessop og Mack Wilberg og med Bonnie Goodliffe og Linda Margetts ved orglet: »From All That Dwell below the Skies«, *Hymns*, nr. 90; »Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »My Shepherd Will Supply My Need«; »Come, Let Us Anew«, *Hymns*, nr. 217.

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE,

LØRDAG AFTEN, DEN 27. SEPTEMBER 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley. Ledelse: Bonnie D. Parkin.
Indledningsbøn: Judith F. Edwards.
Afslutningsbøn: Aileen S. Figuerres. Musik ved et hjælpeforeningskor fra Temple Square-missionen, Slægtshistorisk mission og Brigham Young Universitetet under ledelse af Vicki McMurray og med Linda Margetts ved orglet: »Frelser, jeg vil londa dig«, *Salmer og sange*, nr. 152; »Choose That Good Part«; »Precious Savior, Dear Redeemer«, *Hymns*, nr. 103; »Himlens Glans«, *Salmer og Sange*, nr. 113.

OPTAGELSE AF KONFERENCEN KAN KØBES

Optagelse af konferencens møder kan købes på mange sprog på distributionscentren, som regel inden for to måneder efter konferencen.

KONFERENCETALER PÅ INTERNETTET

Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge www.lds.org.

BUDSKABER TIL HJEMMEUNDERVISNING OG BÆRINGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos dem, I besøger, som budskaber til hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Foto: Matthew Reier.

FOTOS VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Kelly Larsen, Christina Smith, Alexis Duce, Mark Hedengren, Natalie Simpson og Jed Wells; i Guatemala af Virna Rodriguez; i Hawaii af Lawrence Kawasaki; i Japan af Takuji Okada og Osamu Sekiguchi; i Polen af Lawrence G. Lewis; og i Sydafrika af Michael Lerios.

November 2003 152. årgang, Nummer 11
LIAHONA 23991 110
Jesus Krist Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift
på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packter, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktion: Dennis B. Neuenschwander
Vedledere: E. Ray Boteman, Monte J. Brough, Jay E.
Jensen, Stephen A. West
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cove
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter:

Richard M. Romney
Chefredaktør: Kevin W. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barret, Ryan
Carr, Linda Ståhle Cooper, LaRene Porter Gault, Sharon
Ghoznow, Jennifer Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie
Kostan, Melvin Leavitt, Sally J. Obediate, Adam C. Olson,
Judith M. Poller, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet
Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly
Webb, Monica Weaks

Ledende Art Director: M. M. Kawassit
Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Kelli Allen-Patt, Fay R. Andrus,
C. Kimball Bath, Howard G. Brown, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Brent Christion, Kerry Lynn C.
Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson,
Bradford J. Patten, Mark W. Rabison, Brad Terrell, Karl A.
Todd, Claudia E. Warner

Markteingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sædgwick
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borup Alle
128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50;
fax 38 11 8 61
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnemnt eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til Servicecentret i Göteborg, Ulindagødet 24,
S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976.
Fax 0046 31 16 65 29. Abonnementsnreren på DK 130
pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer
653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2402,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA,
eller med e-mail til en-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompose
eller svejvansen») udgives på albansk, armenisk (øst), bulgarsk,
cambodiansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk,
fransk, italiensk, jiddis, jiddis, indonesisk, islandsk, italsk,
japansk, kirilab, kinesisk, koreansk, kroatisk, letisk, litauisk,
malagassisk, marshallspøget, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spangelsk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai,
tsekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America

For readers in the United States and Canada:
November 2003 vol. 152 no. 11. LIAHONA (USPS
311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canadian Post Information:
Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK ORDEN

Ballard, M. Russell, 16
Bateman, Merrill J., 50
Brough, Monte J., 47
Child, Sheldon F., 8
Christensen, Shirley D., 32
Cook, Quentin L., 95
Didier, Charles, 73
Edgley, Richard C., 97
Eyring, Henry B., 89
Faust, James E., 19, 23, 53
Hales, Robert D., 28
Hinckley, Gordon B., 4, 60,
82, 102, 113
Holland, Jeffrey R., 70
Hughes, Kathleen H., 108
Maxwell, Neal A., 99
Mickelsen, Lynn A., 10
Monson, Thomas S., 56, 67
Nelson, Russell M., 44
Oaks, Dallin H., 37
Packter, Boyd K., 24
Parkin, Bonnie D., 104
Parmley, William W., 93
Perry, L. Tom, 85
Pigree, Anne C., 13, 110
Reynolds, Sydney S., 76
Scott, Richard G., 41
Wirthlin, Joseph B., 78
Zwick, W. Craig, 34

EMNEINDEKS

Aktivering, 56
Ansvær, 44, 60
Arv, 53
Barmhjertighed, 104
Befalinger, 85
Biskopper, 60
Bøn, 28, 34, 67, 89, 93
Dømme, 10, 104
Eksempel, 60, 82, 93
Enlige voksne, 113
Familie, 16, 56, 110
Forsøning, 10, 24, 50, 99
Frelsesplanen, 24, 34
Genoprettelse, 24, 28, 50,
73, 99
Gud Faderen, 70, 76
Handfejhed, 16, 78, 104,
110
Helligånden, 8, 19, 28, 76, 89
Hjem, 56, 110
Hjælpeforening, 108
Humanitære
hjælpeprogrammer, 4
Håb, 13
Integritet, 60, 95
Jesus Kristus, 32, 34, 67, 70,
93, 99, 110
Joseph Smith, 19, 28, 89, 99
Kirkens vækst, 4
Konversion, 28
Kultur, 37
Kvinder, 82, 113
Kærlighed, 70, 93, 102, 104,
108
Lydighed, 67, 85
Medierne, 16
Missionering, 4, 41, 47, 73
Missionærtegnear, 37, 97
Moderskab, 113
Modgang, 8, 97
Moral, 16, 24, 37, 70
Mormons Bog, 19, 99
Mænd, 82

Nadver, 56
Nåde, 93
Offer, 95
Omvendelse, 10, 37, 78
Pagter, 37, 108
Personlig værdi, 76
Pornografi, 82
Prioritering, 78
Profeter, 8, 32, 73, 85
Præstedømmet, 44, 47, 50, 56
Præstedømmevevselser, 50
Respekt, 102
Retskafenhed, 44, 95
Selvsplunderens
uddannelsesfond, den, 4
Selvudvikling, 78
Skriftstudium, 8, 28, 41, 78,
89
Slægtshistorie, 53
Standarder, 24
Stanserfællesskab, 108
Taknemmelighed, 97
Templer og templetjeneste,
13, 19, 53
Tiende, 76
Tilbedelse, 37
Tilgivelse, 10
Tilid, 34
Tjeneste, 41, 44, 47, 53, 56,
60, 67, 78, 104
Tro, 13, 19, 34, 110, 113
Tålmodighed, 41
Udholdenhed, 13
Underkaste sig Herren, 97
Undervisning, 32
Ungdom, 47, 82
Venlighed, 102
Verdslighed, 95
Vidnesbyrd, 8, 19, 28, 32, 41,
89, 102, 107
Værdighed, 28, 60, 95
Ydmyghed, 97
Ærlighed, 37
Åbenbaring, 73, 85

Kirkens tilstand

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Dette er kun begyndelsen. Vi har knap nok ridset i overfladen. Vi arbejder for mænds og kvinders sjæle overalt.

Mine kære søskende i hele verden: Vi hilser jer i vor Forlørsers navn. Vi sender vores kærlighed og vore velsignelser. Jeg rosér jer for det, som I gør for at fremme Herrens værk.

Jeg taler endnu engang om dette værks vækst og betydning. Jeg tænker på mødet for en lille kreds i Peter Whitmers hus den 6. april 1830. Her blev Kirken organiseret, og her begyndte den lange vandring, der har bragt den til dens nuværende størrelse.

Vores folk har gennemgået undertrykkelse og forfølgelse. De er blevet fordrevet og har oplevet alle former for ondskab. Og det hele har ført til noget, som i dag er herligt at beskue.

Ved indledningen til dette værk erklærede Herren:

»Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembøres ...

Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har valgt i de sidste dage.

Og de skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå« (L&P 1:1-2, 4-5).

Der kan ikke herske nogen tvivl om vores ansvar over for jordens befolkning. Der kan ikke herske nogen tvivl om, at vi stadig søger at opfylde dette ansvar.

Nu hvor jeg taler til jer i dag, kan de fleste medlemmer af Kirken, uanset hvor I bor, høre mig. Det er et mirakel. Hvem havde førhen kunnet forestille sig denne mulighedernes tid, som vi lever i?

Vi har nu stærke menigheder i alle stater i USA og alle provinser i Canada. Ligeledes i Mexico, alle de centralamerikanske lande og hele Sydamerika. Vi har stærke menigheder i Australien og New Zealand og på stillehavsøerne. Vi har fået et godt fodfæste i Orienten. Vi findes i alle

øst- og vesteuropæiske lande, og vi har fået et godt fodfæste i Afrika.

Vi anerkendes for vore programmers dyder og alt det gode, de gør.

En avis i Californien skrev for nylig: »De hvide skjorter, rygsækkene og cyklerne aflører dem, endnu før man ser Mormons Bog.

De ser ens ud, og med god grund.

Disse høre af unge mænd – missionærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – har strenge regler på deres mission i hele verden.

Medlemmer venter på, at et møde i Konferencecentret begynder..

I to år bruger de 60 timer ugentligt på at arbejde med kirkelige ting, bede, studere og fortælle andre om det evangelium, som har fået dem til at forlade familie, venner og deres trygge hjem.

Kontakten til deres kære begrænser sig til breve og to opringninger om året.

De bor enkelt i private huse og lejligheder sammen med deres missionsnærkammerat, står op kl. 6 for at

studere og bede om vejledning til deres arbejde, som de udfører til sent om aftenen ...

Denne tilværelse, siger de, er et offer og den største nydelse, de kan forestille sig. (Priscilla Nordyke Roden, »Answering the Call,« *San Bernardino County Sun*, 26. aug. 2003, s. B1).

Dette kunne være skrevet om vore missionærer i over 120 lande, hvor de tjener.

Det er et stort mirakel, at vi har 60.000 af dem; de fleste er unge mennesker, som giver verden af deres tid og vidnesbyrd.

Jeg mødtes for nylig med en gruppe missionærer, der skulle afløses dagen efter og rejse hjem. De kom fra mange forskellige lande, lige fra Mongoliet til Madagaskar. De var rene, intelligente og begejstrede. De talte om deres kærlighed til Kirken, deres missionspræsident

og kammerat. Hvor er dette program i Kirken skønt og enestående.

Og også andre programmer.

Pressen roste os for nylig for at have skænket 3 millioner dollars til at vaccinere børn i Afrika mod mæslinger. Disse penge kom ikke fra tiende. De kom fra de trofastes bidrag til Kirkens humanitærarbejde. Vi har indledt samarbejde med Amerikansk Røde Kors, United Nations Foundation, Centrene for Sygdomsbekæmpelse og -forebyggelse, FN's Børnefond, WHO samt Pan American Health Organization for at vaccinere 200 millioner børn og hindre 1,2 millioner dødsfald forårsaget af mæslinger i de næste fem år. Vores bidrag alene vil skaffe vaccine til tre millioner børn.

Hvor er det dog fantastisk og vidunderligt. Og sådan er det med alle vore humanitære programmer.

En ting til.

I marts 2001 bekendtgjorde vi, at Kirken arbejdede på en plan for at hjælpe vore hjemvendte missionærer og andre unge voksne til at få en uddannelse og lærepladser, som skulle føre til bedre jobmuligheder i mindre bemidlede lande med færre muligheder.

Vi bad dem, som ønskede at hjælpe til, om at bidrage til en fond, Den Selvsupplerende Uddannelsesfond, opbygget efter samme mønster som Emigrationsfonden i det 19. århundrede. Jeg kommer her med en kort rapport om, hvad der sker med planen.

Takket være jeres gavmilde bidrag har vi kunnet holde trit med det stigende behov for lån. Indtil dato har Kirken tildelt 10.000 lån til unge mænd og kvinder i Latinamerika, Asien, Afrika og andre områder i Kirken. Disse unge mennesker er gået ind på at tilbagebetale deres lån, så andre også kan få samme mulighed.

Mange har gennemført og har nu glæde af deres uddannelse. Indtil nu har 600 unge mænd og kvinder færdiggjort deres uddannelse. De fleste af dem har fået godt arbejde. Mange flere vil i de næste måneder færdiggøre deres uddannelse og komme ud på arbejdsmarkedet der, hvor de bor. De vil yde bidrag til verden, opdrage familier og tjene i Kirken. Mange er allerede på vej til at nå disse mål.

Patrick var fx den første elev under Fonden, som i Jamaica blev færdig med sin uddannelse. Hans grunduddannelse inden for ledelse skaffede ham et godt betalt arbejde i lufthavnen og en lovende fremtid. Han begyndte straks tilbagebetalingen af sit lån.

Flavia, en søster fra en ret fattig del af Sydamerika, havde ikke de store muligheder eller midler til en uddannelse og fast arbejde, før hjælpen kom gennem Fonden til at få en edb-uddannelse. Med hjælp fra Kirkens Arbejdsformidling fandt hun efter sin uddannelse arbejde i et godt firma. Hun siger: »I dag har jeg ansvaret for den økonomiske rådgivning på et af de største hospitaler i Recife og bruger [et avanceret] computersystem. Jeg var en af dem, som var med til at indføre denne økonomistyring i firmaet.«

Der er mange sådanne eksempler. Vi er glade for at kunne meddele, at planen fungerer godt og vokser gradvist med vores erfaring. De første rapporter om tilbagebetalinger er opmuntrende. Vi takker atter for jeres gavmildhed, interesse

og bønner for Den Selvsupplerende Uddannelsesfond.

Man sagde engang, at solen aldrig går ned over det britiske imperium. Dette imperium er nu blevet mindre. Men det er rigtigt, at solen aldrig går ned over Herrens værk, når det rører folk i hele verden.

Og det er kun begyndelsen. Vi har knap nok ridset i overfladen. Vi arbejder for mænds og kvinders sjæle overalt. Vores arbejde kender ingen grænser. Det vil fortsætte under Herrens forsyn. De lande, som nu er lukkede for os, vil en dag åbnes. Det tror jeg på. Det mener jeg. Det er mit vidnesbyrd.

Den lille sten, som blev revet løs fra bjerget uden brug af hænder, ruller frem og opfylder jorden (se Dan 2:31-45; 1&P 65:2).

Lad mig sige til de sidste dages helige, nu hvor vi samles til denne store konference: Gud velsigne jer. Hold fast i troen, vær tro mod jeres pagter. Følg evangeliets lys. Opbyg Guds rige på jorden.

Kirken befinder sig i en vidunderlig tilstand og kan og vil udvikle sig. Den vil vokse og styrkes.

Vi er ganske almindelige mennesker, som er en del af en ganske særlig indsats. Vi er mænd og kvinder, som bærer den levende Guds præstedømme. De, som er gået forud for os, har udrettet undere. Vi har mulighed for, og det er vores udfordring, at fortsætte denne store indsats, hvis fremtid vi knap kan forestille os.

Tak søskende, for jeres tro og trofasthed. Tak for den kærlighed, I har til den Almægtiges værk. Vi lever i verden. Vi arbejder i verden. Men vi må hæve os over verden i Herrens værk og søge at opbygge hans rige på jorden. Lad os nu sammen deltage i en stor verdenskonference med mænd og kvinder, som virkelig er søskende og Guds børn.

I de næste to dage vil vi høre fra mange af vore medlemmer. Ingen er blevet bedt om at tale om noget bestemt, men de har alle bedt Herren om at kunne sige noget, der vil hjælpe, inspirere og opløfte tilhørerne.

Må himlen velsigne jer. Må I være trofaste og tro mod den store og herlige sag, som I er gået ind til. Det beder jeg om i vor Forløser Jesu Kristi navn. Amen.

Nu har vi noget ganske særligt. Jeg vil bede bror David B. Haight om at komme hen til talerstolen. Han er en stor, gammel kriger. Han er 97 år. Han har levet længere end nogen anden apostel i denne uddeling. For nylig blev han syg og har haft lidt problemer. Men han ønskede at komme denne formiddag og blot vinke til jer for at vise den taknemmelighed og påskønnelse og store kærlighed til jer, som han føler. Og til ham, kære ven, siger vi: Må Gud velsigne dig og helbrede dig. Vi elsker dig, vi opretholder dig, vi beder for dig. Må himlens velsignelser hvile på dig, kære bror Haight. Tak.

Aldste Haight: Tak.

Præsident Hinckley: Vil du vinke til alle disse mennesker?

Aldste Haight: Ja, det skal jeg. Jeg vinker. Tak, tak. Dejligt at være sammen med jer.

Præsident Hinckley: Tak.

Aldste Haight: Tak.

Præsident Hinckley: Vi vil undskyldte ham nu. Han vil se konferencen i fjernsynet. Han har virkelig været en tapper soldat i Herrens hær. Mange tak, bror Haight. ■

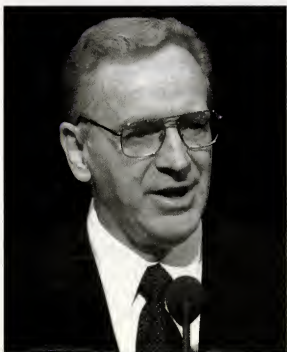

En sikker grundvold

ÆLDSTE SHELDON F. CHILD

De Halvfjerds

Vore vidnesbyrd må ... bygges på en sikker grundvold, dybt forankret i Jesu Kristi evangelium.

For mange år siden ramte en hård storm det område, hvor vi boede. Det begyndte med et meget kraftigt regnvejr, efterfulgt af en ødelæggende østenvind. Da stormen var forbi blev skaderne gjort op – el-ledninger lå på jorden, ejendomme var skadede, og mange af de smukke træer, som voksede i området, var blevet revet op med røde. Nogle få dage senere talte jeg med en ven, som havde mistet adskillige træer i sin have. Træerne på den ene side af hans hus stod høje og ranke. De havde klaret stormen godt, mens træerne på den side, som jeg anså for den bedste del af hans ejendom ikke havde været i stand til at modstå de voldsomme vinde.

Han påpegede over for mig at de træer, som havde overlevet stormen var blevet plantet i fast jord og havde stukket deres rødder dybt ned i jorden for at modtage næring. De træer, som han havde mistet, var blevet plantet nær en lille bæk, hvor næring var let at få. Rødderne var overfladiske. De var ikke forankret dybt nok til at beskytte dem mod stormen.

Vore vidnesbyrd må lige som disse træer bygges på en sikker grundvold, dybt forankret i Jesu Kristi evangelium, så når regnen og stormen rammer os, således som de helt sikkert vil gøre, at vi da vil være stærke nok til at klare de storme, som raser omkring os. Helaman rådede sine sønner:

»Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløseres klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå.«¹

I Mormons Bog stillede profeten Jakob ved sit møde med den antikristne Sherem dette spørgsmål: »Fornægter du Kristus, som skal komme? Og han sagde: Dersom der var en Kristus, ville jeg ikke fornægte ham, men jeg ved, at der ingen Kristus er, ej heller har der været – eller vil der nogensinde blive en Kristus.

Og jeg sagde til ham: Tror du på skriften? Og han sagde: Ja.

Og jeg sagde til ham: Så forstår du den ikke, thi den vidner i sandhed om Kristus. Se, jeg siger dig, at ingen af profeterne har skrevet eller profeteret, uden at de har talt om denne Kristus.

Og det er ikke alt ... det er også blevet mig åbenbaret ved den Helligånds kraft.«²

Jakob peger på tre kilder til sandheden – skrifterne, profeterne og Helligånden – som vidner om Kristus. De vil hjælpe os med at bygge på »vor Forløseres klippe, på Kristus, Guds Søn.«³

1. Skrifterne

Frelseren sagde selv: »I gransker Skrifterne ... de vidner om mig.«⁴ Da Herren ledte Lehi til at tage sin familie og flygte ud i ørkenen, vidste han, at de ville få behov for en stærk grundvold at bygge på i det nye land. Så vigtig var skrifterne, at Åndens røst for at skaffe optegnelse ledte Nephi til at slå Laban ihjel og sagde: »Det er bedre, at et menneske omkommer, end at et helt folk ville synke ned i vantro og omkomme.«⁵

Det er cirka på samme tid i historien, at Herren ledte en anden gruppe mennesker ud fra Jerusalem til det forjættede land. Mange generationer senere opdagede kong Moshia deres efterkommere. De blev kendt som Zarahemlas folk. Deres åndelige tilstand var fattig. I Omnis Bog læser vi: »Deres sprog var blevet forvansket, og

de havde ikke bragt nogen optegnelse med sig, de fornægtede deres Skabers eksistens.«⁶ Uden skrifterne dør ikke alene nationer i vantrø, men også familier og enkeltpersoner. Dagligt studium af skriften hjælper os med at forankre vores tro i Kristus. De vidner i sandhed om ham.

2. Profeterne

For adskillige år siden fik jeg til opgave at omdanne et stavspræsidentskab. Ved konferencens søndagsmøde fortalte den nykaldede stavspræsidents hustru denne beretning. Hun sagde, at hun var opvokset i et godt kristent hjem. Hendes forældre samlede hver dag familien for sammen at læse og studere Bibelen. Mens de læste om de fordums profeter, spurgte hun sine forældre, hvorfor der ikke var nogen profeter på jorden i dag. De havde ikke et svar, som kunne stille hende tilfreds, og det kunne hendes religionslærere heller ikke.

Som universitetsstuderende lagde hun en dag mærke til to unge mænd, som bar hvide skjorter og slips. Hun kunne læse navnet »Jesus Kristus« på det sorte navneskilt, som de bar. Hun henvendte sig til dem og spurgte dem, om de var præster. »Ja, det er vi! Vi er missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

»Må jeg så stille jer et spørgsmål?« sagde hun. »Elsker Herren menneskerne i dag lige så meget, som han gjorde forud?«

»Ja, det gør han!« var deres svar. »Så hvorfor har vi så ikke profeter på jorden i dag?«

Kan I forestille jer de to unge missionærers begejstring, da de blev stillet et sådant spørgsmål? De sagde: »Det har vi, vi har profeter på jorden i dag. Kan vi fortælle dig om dem?«

Vores budskab til verden er det samme: »Vi har profeter på jorden i dag.« Denne eftermiddag vil vi række

hånden op for at opretholde præsident Gordon B. Hinckley, hans rådgivere og De Tolvs Kvorum som profeter, seere og åbenbarere. De er særlige vidner om Jesu Kristi navn.

I dokumentet *Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd*, siger de: »Vi bærer, som hans behørigt indsatte apostle, vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn ... Han er verdens lys og liv og håb. Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden.«⁷ Brødre og søstre, hvis Gud elsker os nok til at sende os profeter, så må vi elske ham nok til at følge dem. At følge profeterne vil være med til at beskytte os mod livets storme og lede os til Kristus.

3. Helligånden

Da Kristus mødtes med sine apostle i det store rum ovenpå forud

for sin korsfæstelse, sagde han: »Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid.«⁸

Når hænderne lægges på vores hoved efter dåben, bliver vi bekræftet som medlemmer af hans kirke og bliver derpå givet Helligåndens gave. Hvis vi lever retfærdigt og forbliver værdige, loves vi hans konstante fællesskab; han vil vejlede os i livet, lære os sandheder og vidne for os, at Jesus er Kristus. Som pagtmedlemmer af Herrens Kirke lover vi at tjene ham og holde hans befalinger, »så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over [os].«⁹

I Vestafrika, hvor vi tjener i øjeblikket, føler vi hans Ånd bliver udgydt over de trofaste hellige i rigt mål. I 1989 ramte en storm Ghana – ikke med blæst og regn, men med forfølgelse, sladder og misforståelser. Det

var hårde tider, for Kirken var ny der. Alle vore ikke-afrikanske missionærer måtte forlade landet. Vore kirkebygninger blev låst af og bevogtet, så de ikke kunne bruges af vore medlemmer. De hellige kunne ikke forsamlе sig, så de tilbad som familier i deres egne hjem. Nogle medlemmer blev arresteret og endda sat i fængsel. Denne tidsperiode omtales som Fastlåsningsen. Medlemmerne havde meget lidt kontakt eller støtte fra Kirken udefra, men de var ikke overladt til sig selv for at klare stormen. De havde profeternes skrifter og ord; de satte deres lid til Herren, og han udgød sin Ånd over dem. Et medlem af Kirken sagde: »Vi har Herrens Ånd hos os, vi kunne føle, at han vejledte og styrede os. Vi kom hinanden nærmere og kom Frelseren nærmere.«

I 18 måneder fastede og bad de hellige for den dag, hvor Fastlåsningsen ville ophøre. I november 1990 blev forbudet hævet. Den værste storm var forbi, men den havde krævet sin pris. Der var dem, som var faldet bort. Deres rødder havde været overfladiske og deres grundvold svag. Kirkens grundvold i Ghana i dag er bygget på troen hos dem, som har klaret stormen. De har dybe rødder i Jesu Kristi evangelium.

Brødre og søstre, skrifterne, de levende profeter og Helligånden vidner alle om Kristus. De vil hjælpe os med at bygge på »en sikker grundvold«, en grundvold, hvorpå mennesker ikke vil falde, hvis de bygger herpå.¹⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

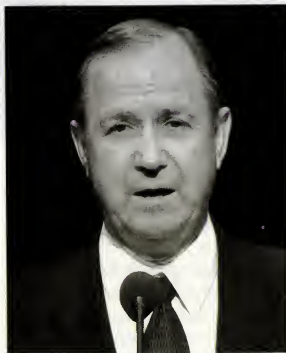
1. Helaman 5:12.
2. Jakobs Bog 7:9-12.
3. Helaman 5:12.
4. Joh 5:39.
5. 1 Nephi 4:13.
6. Omni 1:17.
7. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liabona*, apr. 2000, s. 3.
8. Joh 14:15-16.
9. Mosiah 18:10.
10. Helaman 5:12.

Forsoningen, omvendelse og snavsetøj

ÆLDSTE LYNN A. MICKELSEN

De Holmfjærs

Herrens løfte er, at han vil rense vore klæder med sit blod ... Han kan forløse os fra vores personlige fald.

Mens jeg kørte gennem en lille by i Mexico, kørte en mand en hund ned, da den løb ud foran ham. Den blev dræbt. Fra den dag blev han kendt i byen som »mata perros«. Intet hensyn eller tanke blev givet til oprindelsen af navnet, han blev ganske enkelt kendt som »hundedråber«. De, som kom senere og ikke kendte omstændighederne, fremmanede i deres sind et forfærdeligt billede af, hvad han havde gjort.

Omdømme, som er opbygget på rygte, virkelighed, eller som kommer

ved øgenavn, kan bogstavelig talt være umuligt at overvinde. Tålemåden: »Du skal vaske dit snavsetøj derhjemme«, er et vist råd. Det er ikke nødvendigt, passende og ej heller sundt at udstille vore private eller vores families fejl og synder for offentligt granskning. Jo bredere en synd er kendt, desto vanskeligere er omvendelsen eller ændringen.

Det betyder ikke, at man skal skjule synd, selv om det er den naturlige indskydelse hos enhver, som begår en synd. I stedet for at omvende os, ønsker vi at skjule enhver fejl eller synd, som vi har begået. Men ligesom Kain opdagede, da han dræbte Abel, kunne han ikke skjule sine synder for Herren¹, for alt ting er nærværende for hans åsyn.² Han kender til enhver ulydig handling, vi begår, men – forskelligt fra almenheden – gives med hans kundskab om vore synder det særlige løfte, at han ikke vil huske dem, hvis vi omvender os.³

Vask af snavsetøj og omvendelse er tæt forbundet. Synd medfører urenhed for Herren, og den skal bilægges. Der er dog et tidspunkt og et sted for

tilståelse og for at bede om tilgivelse. Omfanget af disse parametre afhænger af syndens natur og størrelsesorden. Hvor der har været en kendt forseelse eller et brud på den almene tillid, er ansvaret for at for-tælle om denne forsyndelse og bede om tilgivelse i offentlighed. Omfanget af vores ansvar i omvendelsen er op til Herren, hans tjenere og dem, vi har forbrudt os imod.

Der er en parallel mellem det, at vores klæder bliver vasket rene ved Lammets blod, og hvordan vi vasker vores eget snavsetøj. Det er ved hans forsonende offer, vores klæder vil blive gjort rene.

Skriftstedshenvisningen til klæder omfatter hele vores væsen. Behovet for rensningen kommer, når vi bliver snavsede på grund af synd. Dommen og tilgivelsen er Frelserens ret, for kun han kan tilgive og vaske vore synder bort.⁴

Da kong Benjamin holdt sin stor-slæde tale i Zarahemlas land⁵, forandredede de hellige deres hjerte⁶, og der var fred og fremgang i hele landet. Tiden gik, og Alma blev kaldet til at præsidere over Kirken. Opslugt af deres fremgang faldt nogle medlemmer af Kirken ud i synd. Almas hjerte var bekymret, da de blev bragt til ham. Da han ikke vidste, hvordan han skulle klare problemet, bragte han dem til kong Mosiah, men kongen overgav dem til Almas dom.

Alma var bange for at handle forkert i Guds åsyn og udgød sin hele sjæl for Gud og bad ham om svar på, hvordan han skulle klare overtræderne. På grund af Almas store kærlighed til sine medmennesker og hans brændende ønske om at gøre Guds vilje, velsignede Herren ham overordentligt, ja, med et løfte om evigt liv. Så forklarede Herren for ham, hvorfor hans bøn om forståelse i dommen var så vigtig, idet han sagde: »Dette er *min* kirke. Det er ved *mit* navn, de

Tre gæster ser ud på vandfaldet på forsiden af Konferencecentret.

bliver frelst. Det er ved *mit* offer. Det er *mig*, som vil dømme.⁷

Hvor ofte glemmer vi, hvem der har ret til at dømme? Tilgivelse for synd afhænger af ham, ikke af os. Så næste gang vi er fristede til at hænge vores snavsetøj ud, så alle kan se det, lad os da huske:

Gå for det første til Herren.

Gå for det andet til den, vi har såret.

Gå for det tredje til vores dommer i Israel, om nødvendigt.

Læg det for det fjerde bag dig.

En anden side af at udstille vores snavsetøj er den kedelige, umættelige lyst, som nogle har, til at udstille andres fejl. Herren udfordrede Job, da han led under sin byrde: »Skal du drage min retfærdighed i tvivl, dømme mig skyldig, så du selv kan få ret?«⁸ Dette kan ske selv i familien, når én, som tror, han beskytter sit eget gode navn, i udførlige detaljer udstiller sine søskendes, sine børns eller sine forældres forseelser og fejl i en form for

selvretfærdighed, som er beregnet på at lette hans personlige smerte.

I lignelsen om den fortabte søn, blev sønnen accepteret af en trofast far, som talte om sin søns værdi, ikke om hans fejl.

Uanset hvornår vi fortæller om andres synder eller fejl, dømmer vi dem i virkeligheden. Jeg hørte en mand fortælle sin søn, at en person aldrig mere skulle arbejde for ham igen, fordi han følte, at den pågældende havde opkrævet ham uretfærdigt for noget arbejde. Drengen svarede: »Jeg er overrasket over at høre dig sige det, far, for du har lært os noget andet.«

Denne far dømte uden grundlag. Hvad skulle han have gjort? Hvis han havde spørgsmål om betalingen for arbejdet, skulle han have drøftet det med manden, løst deres uoverensstemmelser og ladet det hvile uden at beklage sig til andre. Frelseren lærte os: »Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmere

med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få til-målt med.⁹

Da de skriftkløge og farisæerne bragte kvinden, der var grebet i hor til Jesus, standsede han og skrev med sin finger i sandet, så andre ikke kunne se eller høre. Så sagde han: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.« Da hendes anklagere alle var gået forlegne væk i deres synder, sagde han til kvinden: »Gå, og synd fra nu af ikke mere.«¹⁰

Hvad skal vi gøre, når vi har kend-skab til andres problemer?

1. Døm ikke. Overlad dommen til Herren, den fuldkomne dommer. Vi skal ikke undersøge eller udforske andres synder, men tænke på deres guddommelighed. Det er ikke op til os at dykke ned i andres problemer, men derimod at forstå dybden af deres godhed.

2. Vi skal tilgive. Selv om vi personligt er blevet såret, har Herren sagt: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.«¹¹

3. Glem. En ubarmhjertig hukommelse kan fordærve den mest ukuelige ånd. Lad det være, læg det fra jer, læg det væk.

Hvis en bølge af fristelser kommer over jer til at åbenbare andres synder, så fortæl ikke jeres nabo eller selv jeres bedste ven om det. Gå til jeres biskop. Efterlad byrden hos ham. Hvis det er nødvendigt så rapporter til de civile eller kriminelle myndigheder, og lad det så være. Jeg tror, at for at modtage det dyrebare løfte, som Alma modtog, kræves der den samme ånd og handling, som han lagde for dagen, uanset hans og andres snavsetøj.

Men hvad nu hvis vi har ret, og de har uret? Bør vi ikke gøre vores stilling kendt, så andre ikke dømmes os for at have begået fejlen? Herren har været klar i hans belæringer vedrørende dette dilemma. Det er ikke vores ret at dømmе. Det er ikke vores opgave at måle splinten, for bjælken i vores eget øje hindrer os i at se. Der er ingen pandekage, der er så tynd, at den kun har en side. Det er nødvendigt med medfølelse, den gave at føle det, de andre føler, og forstå det, de andre oplever. Medfølelse er det naturlige resultat af barmhjertighed. Det stimulerer og øger vores evne til at tjene. Medfølelse er ikke sympati, men forståelse og omsorg. Det er grundlaget for sandt venskab.

Medfølelse fører til respekt og åbner døre til undervisning og til at lære. Sioux-indianerne forstår dette storslåede princip, når de beder: »Store Ånd, hjælp mig med aldrig at dømmе andre, før jeg har gået to uger i hans mokkasiner.«

Hvad skal vi så gøre med snavsetøjet? Processen begynder med omvendelse. Frelseren står ved døren og banker; han er parat til at modtage os straks.¹² Det er vores ansvar er at udføre arbejdet med omvendelsen. Vi skal forlade vore synder, så rensningen kan begynde. Herrens løfte er, at han vil rense vore klæder med sit blod.¹³ Han gav sit liv og led for alle vore synder. Han kan forløse os fra vores personlige fald. Ved Frelserens forsoning, ved at give sig selv som løsesum for vore synder bemyndiger han Helligånden til at rense os i ildens dåb. Når Helligånden dvæler i os, bryder han rensende tilstedeværelse syndens snavs ud. Lige så snart forpligtelsen er indgået, begynder den rensende proces.

Vores forpligtelse over for Herren begynder med, at vi fokuserer på ham. Vi var for nylig til en stavskonference i Nauvoo i Illinois. Kormusikken var fantastisk. Dirigenten, som er professionel musiker og underviser ved et lokalt universitet, var mester i at fange korets og forsamlingens opmærksomhed. Enhver af hans kropps bevægelser var tæt forbundet til musikken. Vi ønskede at synge præcis som han dirigerede. Alles øjne var på ham. Jeg tænkte på Frelseren. Han har udfordret os til at være, som han er. Hvis vi ville give ham den betagede opmærksomhed, som vi gav bror Nelson, ville vi hurtigt blive forandret til Frelserens billede.

Forvandlingen mens vi sang, var øjeblikkelig. Vi var der, hvor vi skulle være, og alle havde et stærkt ønske om at følge. Hvis vi befinder os der, hvor vi bør være, med det

brændende ønske om at følge Herren, vil han røre os og rense os, så vi kan leve i hans nærhed for evigt. Der var ingen tvang fra dirigenten for at få os til at synge, kun forbindelse. Virkelig omvendelse kommer med denne forbindelse til Frelseren. Lad os overveje vore personlige bønner og hverdagsstanker. Vi har alle et arbejde at udføre for at få den forbindelse, Herren kræver.

Jeg spurgte bror Nelson, hvordan han kunne få så meget ud af os. Han svarede ydmygt: »Fordi deres hjerter er rene.«

»Hvad ellers?« spurgte jeg.

Han svarede: »Det er ved Ånden. Det er den eneste måde, hvorved vi kan kommunikere på det niveau.«

Hvor skal vores fokus så være? »Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting.«¹⁴ Det kan ske, hvis vi påtager os ansvaret for vores snavsetøj ved omvendelse og sørger for at det er rent.

Må vi nyde Frelserens løfte ved Moroni: »Rejs dig ... tag dit højtids-skrud på ... kom til Kristus og ... elsk Gud af hele jeres magt, sind og styrke ... så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus ... gennem Kristi blods udgydelse, hvilket er Faderens pagt til jeres synders forladelse, så at I kan blive helligede og uplettede.«¹⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Mos 4:9-10; Moses 5:34-35.
2. Se Moses 1:6.
3. Se L&P 58:42.
4. Se Alma 5:21-27; L&P 64:10.
5. Se Mosiah 2:5.
6. Se Mosiah 5:2.
7. Se Mosiah 26:10-24.
8. Job 40:8.
9. Matt 7:1-2
10. Joh 8:7, 11.
11. L&P 64:10, fremhævelse tilføjet.
12. Se Åb 3:20.
13. Se Åb 7:14.
14. L&P 88:67.
15. Moroni 10:31-33.

Se løfterne i det fjerne

ANNE C. PINGREE

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Troen, den åndelige evne til at blive overtalt af løfterne, som ses »i det fjerne« ... er en sikkerhed for dem, som i sandhed tror.

Jeg vil aldrig glemme en meget varm dag i den frodige regnskov i det sydøstlige Nigeria. Min mand og jeg havde rejst til et af de fjerneste steder i vores mission, så han kunne gennemføre tempelanbefalingsinterview med medlemmerne i Ikot Eyo-distriktet. Nogle af medlemmerne i dette voksende distrikt havde været medlemmer af Kirken i mindre end to år. Alle medlemmerne boede ca. 4800 kilometer fra det nærmeste tempel i Johannesburg i Sydafrika. Ingen af dem havde modtaget deres tempelbegavelse.

Disse medlemmer vidste, at vi på den fastsatte dag hver måned ville komme til deres distrikt, men selv

vi vidste ikke den præcise time for, hvornår vi ville komme, og kunne ikke ringe, for telefonerne var sjældne i den del af Vestafrika. Så derfor kom disse trofaste afrikanske hellige tidligt om morgenen for at vente hele dagen, hvis det blev nødvendigt, for at få deres tempelanbefalingsinterview. Da vi ankom, lagde jeg mærke til, at der blandt de ventende i den ekstreme varme var to hjælpeforenings-søstre, der var klædt i stormønstrede skjorter, hvide bluser og den traditionelle afrikanske hovedbeklædning.

Mange timer senere, efter at alle interviewene var forbi, kørte min mand og jeg tilbage ad det sandede junglespor, og blev enormt overrasket, da vi så disse to søstre, der stadig var gående. Vi forstod, at de var gået fra deres landsby – en tur på ca. 29 kilometer frem og tilbage – bare for at få en tempelanbefaling, som de vidste, at de aldrig ville få det privilegium at kunne bruge.

Disse nigerianske hellige troede på præsident Howard W. Hunters råd: »Det vil behage Herren, at hver eneste voksent medlem af Kirken var værdig til – og besad – en gyldig tempelanbefaling, selvom afstanden til templet måske ikke muliggør en umiddelbar eller hyppig brug af den.«¹ I hånden holdt de et omhyggeligt foldet rent

To søstre i Nigeria fotograferet af søster Anne C. Pingree. De gik 29 km for at få tempelanbefalinger, som de måske aldrig er i stand til at benytte.

lommelærklæde, hvori de bar deres værdifulde anbefaling. Jeg bærer deres eksempel på tro, omhyggeligt indpakket i mit hjerte.

Disse to pagt-hjælpeforeningssøstre er eksempel på betydningen af Almas belæring »angående tro: Tro er derfor *ikke* at have fuldkommen kundskab om noget; men dersom I har tro, har I *både* om det, som *ikke* ses, men som er *sandt*.«²

Tro er den mest personlige refleksion af tilbedelse af – og hengivenhed til – vor himmelske Fader og hans enbårne Søn, Jesus Kristus. Forankret i dette første og vigtigste princip i evangeliet, ser vi hen til vor Frelser, idet vi ved, at »Jesus [er] troens banebryder og fuldender.«³

Min tifoldetante, Laura Clark Phelps, var det første medlem af familien Clark, som sluttede sig til Kirken. Hun var en kvinde, som på enestående vis viste tro på Herren,

og som stod fast, uden at tvivle.⁴

Lauras arv belærer meget om troens lærdom som »tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses.«⁵ Hun fik sin patriarkalske velsignelse af Joseph Smith senior. Her blev hun rådet til at være trofast, så ville hun få en arv i Zion. Hun fik endvidere at vide, at hun skulle »påkalde Gud i tro, og hvis du vil, vil du modtage alle dit hjertes ønsker.«⁶

Laura og hendes mand kendte profeten Joseph Smith. Ved en bestemt lejlighed kom profeten og hans broder Hyrum løbende til deres gård uden for Far West i Missouri, hvor Laura gemte dem bag et forhæng. Hun mødte roligt pøbelens ledere, som kort efter kom løbende ind i huset i deres søgen efter profeten.

Laura oplevede de glæder og den fattigdom og de strabadser, som de første medlemmer af Kirken i denne uddeling var udsat for. Hendes tro

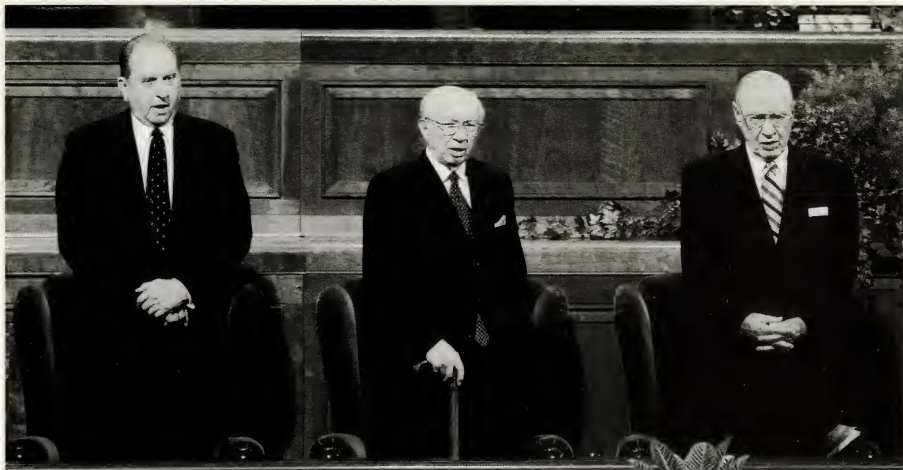
voksende, mens hun blev drevet bort fra sine hjem og adskilt fra sin mand ved forskellige lejligheder. Som en effektiv jordemoder arbejdede og rejste hun både nat og dag i al slags vejr for at kunne hjælpe med til at sørge for sin familie. Denne overanstrengelse og udsættelse for et hårdt liv krævede sin pris. Hun døde i en ung alder af 34 år og efterlod sig sin ægtemand og fem børn. Hun levede ikke, så hun kunne se sine børn, sine børnebørn eller oldebørn efterfølge hende i troen. Hun oplevede ikke velsignelserne ved at modtage sin egen tempelbegavelse i dette jordeliv, velsignelser, som jeg tror, at hun ville have sat pris på.

Lauras trofaste liv vidner om dette vers fra Hebræerbrevet: »Med troen i behold jødemode disse uden at have fået løfterne opfyldt; de havde kun set og hilst deres opfyldelse i det fjerne, og de bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden.«⁷ Troen levede i Laura, og Laura efterlevede sin tro.

Jeg elsker min tifoldetante Laura og bærer hendes eksempel i mit hjerte. Hun minder mig om, ligesom søstrene fra Hjælpeforeningen i Nigeria, at »alt er muligt for den, der tror.«⁸

Troen, den åndelige evne til at blive overtalt af lofterne, som ses »i det fjerne«, men som måske ikke opnås i dette liv, er en sikkerhed for dem, som i sandhed tror. Ældste Bruce R. McConkie udtrykte denne sandhed med disse ord: »Tro kræver i sin fulde og rene form en urokkelig forvisning og ... absolut tillid til, at [Gud] vil høre vore bønner og opfylde vores bønfuldelse«⁹ i sin egen bestemte tid. Når vi tror på det, kan vi også »stå fast i troen.«¹⁰ i dag og i morgen.

Det betyder ikke noget, hvor vi bor, eller hvordan vores individuelle forhold er. Vi kan hver dag med vores retfærdige levevis udvise en tro på Jesus Kristus, som overgår enhver

Præsident Gordon B. Hinckley (i midten); præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab (til venstre), og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, synger sammen med forsamlingen til et konferencemøde.

jordisk smerte i hjertet, skuffelser og uopfyldte løfter. Det er vidunderligt at besidde en tro, som gør det muligt for os at se frem til den dagen, »når alt, som var lovet Guds børn, skal dem gives.«¹¹

Mens de vandrede med »tro i hvert fodtrin« ad det sandede junglespor i Vestafrika, kunne disse tapre nigerianske søstre ikke have forestillet sig, at murene til et helligt Guds tempel en dag ville rejse sig i deres eget land. De kunne ikke have forestillet sig, at de inspirerede ord fra en anden Guds profet, præsident Gordon B. Hinckley ville frembringe de lovede velsignelser, som de håbede på, og som de havde set »i det fjerne«. De vidste kun, at Herren havde genoprettet sit evangelium i denne tid, og at et vidnesbyrd om dette evangelium brændte i deres hjerte og at troen oplyste deres vej i livet. De reagerede på en profets råd om at være værdige og altid have en tempelbefaling.

Min mand og jeg mindedes med kærlighed disse søstre og så mange andre vestafrikanske hellige på den minderige dag i april 2000, hvor

præsident Gordon B. Hinckley sagde: »Vi bekendtgør endvidere ved denne konference, at vi håber at opføre et Herrens hus i Aba i Nigeria.«¹² Brødre og søstre, jeg vidner om, at somme tider »bekræfter ... mirakler ... troen«¹³ Templerne i Afrika er enestående eksempler på mirakler, som er udført ved så mange helliges tro i de små landsbyer og større byer, som er spredt over dette store kontinent.

Jeg er dybt taknemlig for, at jeg har set den tro, som bragte de to pionerer i Afrika så mange kilometer til et tempelbefalingsinterview. Jeg glæder mig over, at templet som bygges i Nigeria vil bringe disse kvinder, deres familier og tusindvis af andre muligheden for at bruge deres tempelbefalinger både som et symbol og virkeliggørelse af deres tro.

Af og til ligger de velsignelser, som vi endnu skal modtage i vores liv udover den menneskelige fatteevne. Jeg vidner om, at det altid er tro, som gør det muligt for os med en åndelig vision »i det fjerne« at se alt det, som Gud har til hensigt at give sine børn.

På samme måde som disse søstre

vidste – de to, som vandrede ad det sandede junglespor – så ved jeg, at Gud lever. Han elsker hver eneste af os på hvert eneste kontinent og ønsker at velsigne os hver især. Jeg ved, at vores tro på Jesus Kristus kan opretholde os hver eneste dag, mens vi gør »alt, hvad der står i vores magt«; da kan vi »med største vished vente at se,«¹⁴ at de løfter, som vi ser »i det fjerne« en dag vil bringe alle de velsignelser, som vi håber på. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Gled dig over templets velsignelser«, *Liabona*, december 2002, s. 33.
2. Alma 32:21; fremhævelse tilføjet.
3. Hebr 12:2.
4. Se 1 Kor 16:13; Jakobs Brev 1:6.
5. Hebr 11:1.
6. Morris Calvin Phelps, *Life History of Laura Clark* (Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, udateret), mikrofilm, 3.
7. Hebr 11:13.
8. Mark 9:23.
9. *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 187.
10. 1 Kor 16:13.
11. »Vi glædes og frydes«, *Sange og salmer*, nr. 3.
12. »Tid til at begynde noget nyt«, *Liabona*, juli 2000, s. 106.
13. Bible Dictionary, »Faith«, s. 669.
14. L&P 123:17.

Lad vores røst blive hørt

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD

De Tolv Apostles Kvorum

Lad os sige vores mening og opmuntre medierne til at være mere oplysende, inspirerende og acceptable.

Efteråret er der, hvor tv-serier begynder igen, og tv-selskaberne viser deres nye serier. En ven fortalte mig, at der begyndte 37 nye TV-serier i USA her i efteråret. Da han læste anmeldelserne, fandt han, at der var meget få, hvis overhovedet nogen, som han ville ønske, at hans børn så. De fleste TV-serier, film og reality TV indeholder umoral, vold og en diskret latterliggørelse af traditionelle værdier og traditionelle familier. Hvert år virker det som om, de nye serier bliver værre og skubber grænsen for, hvad fjernsynsseerne vil acceptere. Det, der kommer fra Hollywood, fra internettet og i meget af nutidens

musik skaber et net af forfald, der kan tage vores børn til fange og skade os alle.

Kirkeledere har til ansvar at tale om moral og at vejlede individer og familier. Familien er samfundets grundlæggende enhed, det er evigheds grundlæggende enhed. Og når kræfter truer familien, må Kirkens ledere derfor reagere.

Familien er centrum i vor Himmelske Faders plan, fordi vi alle er del af hans familie, og fordi det jordiske liv er vores mulighed for at skabe vores egen familie og påtage os rollen som forældre. Det er i vores familier, at vi lærer ubetinget kærlighed, som er det tætteste, vi kan komme på at efterligne Guds kærlighed. Der er i familierne, at værdier bliver belært, og karakteren bliver opbygget. Far og mor er kaldelser, som vi aldrig bliver afløst fra, og der er ingen ledelse, der er vigtigere end det ansvar, vi har for Guds åndebørn, som kommer ind i vores familier.

Når man ser familier, og de færre familier står over for i vor tid, i denne sammenhæng, er det ikke overraskende, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bruger magtfulde ord i familieproklamationen: »Vi advarer om, at personer ... som ikke opfylder ansvarerne i familien, en dag

skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.« En sådan profet var Malakias, der formanede forældre at vende deres hjerte til deres børn og børnenes til deres forældre, så landet ikke skal slås med forbandelse (se Mal 3:24).

Til disse advarsler, der er så gamle som Det Gamle Testamente og så nuværende som familieproklamationen, tilføjer jeg min egen advarselsrøst, især angående nutidens medier og den magtfulde, negative påvirkning, de kan have på familier og på familielivet.

På grund af dens utrolige størrelse udtrykker medierne i vor tid umådelige mange holdninger, der står i skarp kontrast til hinanden. Som modsætning til den meget skadelige og eftergivende side tilbyder medierne meget, der er positivt og godt. Fjernsynet tilbyder kanaler med historie, videnskab og uddannelse. Man kan stadig finde film og komedier og dramaer, der underholder og opløfter og som tydeligt afspejler konsekvenserne ved ret og forkert. Internettet kan være et vidunderligt værktøj til at finde information og til at kommunikere, og der er en utømmelig forsyning af god musik i verden. Derfor er vores største udfordring at træffe kloge valg om, hvad vi lytter til, og hvad vi ser på.

Som profeten Lehi sagde, så er vi, på grund af Kristus og hans forsoning, »fri for evigt, til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget ... [fri] til at vælge frihed og evigt liv ... eller fangenskab og død« (2 Nephi 2:26-27).

De valg, som vi træffer med hensyn til medierne, kan være symbolske for de valg, som vi træffer i vores tilværelse. Hvis vi vælger de smarte, de pirenede, de tarvelige tv-programmer

eller film, kan vi, hvis vi ikke passer på, risikere at vælge de samme ting i vores tilværelse.

Hvis vi ikke træffer kloge valg, kan medierne ødelægge vores familier og trække vores børn væk fra den lille evangeliske sti. I den virtuelle virkelighed og den virkelighed, man ser på de store og de små skærme, bliver familieskade synspunkter og adfærd ofte fremstillet som behagelig, som smart, som spændende og som normal. Ofte er mediernes mest ødelæggende angreb på familien ikke direkte eller åbenlyst umoralske. Den intelligente ondskab er for snu til det, fordi den ved, at de fleste mennesker stadig tror på familien og på traditionelle værdier. I stedet er angrebene diskrete og *amoralske* – emner som forkert og rigtigt kommer slet ikke »på tale. Umoral og seksuelle hentydninger er overalt, og det får nogen til at tro, at fordi alle gør det, så må det være i orden. Dette skadelige onde er ikke et eller andet sted langt borte, det kommer direkte ind i vores hjem, direkte til vores families kerne.

For at være stærk og lykkelig skal familier næres ved de sandheder, der omtales i vores 13. trosartikel – ved en tro på, at vi skal »være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle.« Heldigvis er der mange ligesindede mænd og kvinder i alle kulturer og trosretninger, som også søger det, der er »dydigt, uskæmt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«

Men vi lever i de sidste dage, de dage som apostlen Paulus refererede til, da han advarede om vor tid som værende en, hvor mennesker vil blive »egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, udydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere ... ukærlige ... sladderagtige ... fjender af det gode ... fremfusende, hovmodige, de vil elske nydelser højere end Gud« (2 Tim 3:1-4).

Rænkefulde mennesker, der er mere interesseret i at tjene penge end at gøre godt, ophidser »folket til ... ugudelighed« (se Alma 11:20), og forhindrer en storslået brug af det, som medierne kunne bruges til.

Den nye moral, der bliver prædikeret fra mediernes talerstol er ikke andet end den gamle umoral. Den angriber religion. Den underminerer familien. Den gør det gode til noget dårligt, og det dårlige til noget godt. Den angriber sanserne og mishandler sjælen med beskeder og billeder, der hverken er dydige, elskelige, har godt lov eller er prisværdige.

Tiden er nu inde til, at medlemmer af Kirken er nødt til at lade sig høre og slutte sig sammen med de mange andre bekymrede mennesker, der modsætter sig den krænkende, ødelæggende og ondskabsfulde mediepåvirkning, der fejer hen over jorden.

Ifølge Kaiser Family Foundation er procentdelen af tv-udsendelser i den bedste sendetid med seksuelt indhold

steget fra 67 procent i 1998 til 75 procent i 2000.² Medier med denne type indhold har adskillige negative virkninger. Det skaber en usympatisk holdning til kvinder, der ofte bliver vist som brugsgenstand og ikke som Guds dyrebare døtre, der er afgørende for hans evige plan. De længe skattede værdier om afholdenhed fra intime handlinger før ægteskabet og fuldstændig troskab mellem mand og hustru efter ægteskabets indgåelse latterliggøres og fremstår som uvæsentligt. Børn og unge bliver forvirrede og vildledt ved den umoralske opførelse, som de såkaldte stjerner, som de beundrer og ønsker at ligne, udviser. I den moralske forvirring, der er skabt af medierne, forlader man nu evige værdier.

Vi ser en hastig stigning af »netporno«, hvor man bliver afhængig af sex via internettet. Nogle er blevet så afhængige af at se på internetpornografi og deltage i farlige online chatforum, at de ignorerer deres

ægteskabspagt og familieforpligtelser og ofte sætter deres job på spil. Mange bryder loven. Andre udvikler en tolerance over for deres egen perverse adfærd og sætter endnu mere for at tilfredsstille deres egen umoralske afhængighed. Når afhængige mistet alt af virkelig og evig værdi, smuldrer ægteskaber bort, og forhold svigter.

En socialforsker har udtalt:

»Fjernsynet ... har erstattet familien, skolen og kirken – i den rækkefølge – som det primære [instrument] til interaktion og videregivelse af værdier ... Grådighed, udsvævelser, vold, ubegrænset tilfredsstillelse, fravær af moralsk tilbageholdenhed ... er det vores børn dagligt udsættes for i en glamourøs indpakning.«³

Vi skal være bekymrede over de voldelige og seksuelt ladede tekster, der er i meget af nutidens musik og den relativt ny »kunstform«, som musikvideoer kaldes. Ifølge forskning i industrien er 40 procent af dem, der ser musikvideoer, under 18. En rapport fremfører, at omtrent tre fjerdedele af alle musikvideoer, som fortæller en historie, bruger seksuelle billeder, og i omtrent halvdelen er der vold.⁵ Og modens tendenser, som bliver vist i disse billeder, er så langt fra at være »dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt«, som noget kan være. Vor tid er vitterligt en tid, hvor mennesket »kalder det onde godt og det gode ondt« (Es 5:20).

Lad mig gentage, at familien er hovedmålet for den ondes angreb, og skal derfor være hovedmålet for vores beskyttelse og forsvar. Som jeg har sagt før, når man forsøger at tænke over det fra et djævelsk-taktisk synspunkt, giver det for Satan mening at bekæmpe familien. Når han ønsker at skabe kaos i Herrens værk, forgifter han ikke hele verdens forsyning af jordnøddesmør, for derved at bringe hele Kirkens missionering i knæ. Han sender ikke en plage med halsbetændelse til at ramme

Mormontabernakelkoret. Han lovgiver ikke mod grøn frugtgele og sammenkogte retter. Når det onde ønsker at skade og forstyrre essensen af Guds værk, så angriber det familien. Det gør det ved at forsøge at lade hånt om kyskhedsloven, at forvirre kønsroller, at gøre os følelsesløse over for vold, at gøre det normalt at bruge et groft og blasfemisk sprog og at få umoralsk og afvigende adfærd til at virke som hovedreglen snarere end undtagelsen.

Vi skal huske Edmund Burkes udtalelse: »Det eneste, der er nødvendigt for, at de onde kan sejre, er, at de gode ingenting gør.«⁶ Vi skal sammen med andre bekymrede borgere i hele verden lade vores røst blive hørt i modsætning til de nuværende tendenser. Vi er nødt til at fortælle folkene bag de stødende medier, at vi har fået nok. Vi er nødt til at støtte programmer og produkter, der er positive og opløftende. Vi kan slutte os sammen med naboer og venner, der deler vores bekymring, og sende et klart budskab til dem, der er ansvarlige. Deres adresser kan findes på deres internetsider og hos de lokale filialer. Brev og e-mail har en

større påvirkning end de fleste mennesker er klar over, især dem, der er ligesom denne, som en søster fra Hjælpeforeningen sendte, hvori der stod: »Jeg repræsenterer en gruppe på over hundrede kvinder, der mødes hver uge og ofte taler om den skadelige påvirkning, som jeres program har på vores børn.«

Selvfølgelig er den enkleste måde at protestere mod medier, der har en skadelig påvirkning, blot at undlade at se det, at læse det eller at spille det. Vi bør læse vores familiemedlemmer at følge Det Første Præsidentskabs råd til de unge. Deres råd angående underholdning og medier er meget tydelig, som det ses i brochuren »Til styrke for de unge«:

»Overvær, se eller deltag ikke på nogen måde i underholdning, der er vulgær, umoralsk, voldelig eller pornografisk. Deltag ikke i underholdning, der på nogen måde præsenterer umoralitet eller voldelig adfærd som acceptabel ...

Hav mod til at forlade en film eller et videoparty, slukke for en computer eller et fjernsyn, skifte radiokanal eller lægge et blad fra dig, hvis det, der vises, ikke lever op til vor himmelske Faders standarder. Gør det, også selv om andre ikke gør det.«⁷

Brødre og søstre, lad jer ikke blive misbrugt. Lad jer ikke blive manipuleret. Støt ikke de programmer, der krænker traditionelle familieværdier. Vi er måske en lille røst til at begynde med, men lad os desuagtet sige vores mening og opmuntre medierne til at være mere opløftende, inspirerende og acceptable.

Ud over at lade vores røst blive hørt, lad mig slutte med syv ting, som hver forældre kan gøre, for at minimere den negative påvirkning, som medier kan have på vores familie.

1. Vi skal holde familieråd og beslutte, hvordan vores mediestandarder skal være.

2. Vi skal have kvalitetstid sammen med vores børn, så vi altid er den primære påvirkning i deres liv, og ikke medierne eller gruppepres.

3. Vi skal selv træffe gode valg angående medier og sætte gode eksempler for vores børn.

4. Vi skal begrænse den tid, som vores børn hver dag bruger på at se TV eller spille videospil eller benytte internettet. En menneskeskabt virkelighed må ikke blive deres virkelighed.

5. Vi skal bruge internet-filtre og undgå skadelige TV-programmer for at forhindre vores børn i at »falde over« ting, som de ikke bør se.

6. Vi skal have fjernsynet og computeren i de rum i huset, der er mest anvendt, ikke i soveværelser eller på private steder.

7. Vi skal tage os tid til at se passende medier sammen med vores børn og diskutere med dem, hvordan man kan træffe valg, der vil opbygge og styrke, i stedet for at nedbryde og ødelægge.

Må Gud velsigne os med mod og visdom til at gøre, hvad hver enkelt af os kan, for at vende udviklingen i medierne væk fra mørket og hen mod lys og sandhed. Min bøn er, at vores familier må være stærke og sande mod evangeliets principper. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

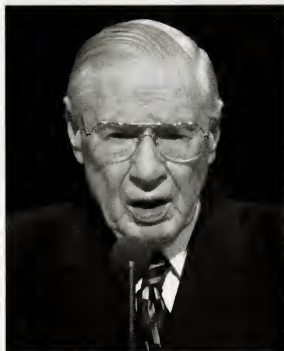
1. »Familien: En proklamation til verden, Sifjernen, okt. 1998, s. 24.
2. Se Dale Kunkel og andre, *Sex on TV 2003: A Biennial Report to the Kaiser Family Foundation*, 2003, s. 40.
3. Zbigniew Brzezinski, »Weak Ramparts of the Permissive West«, i Nathan P. Gardels, red., *At Century's End: Great Minds Reflect on Our Times*, 1995, s. 53.
4. Se National Institute on Media and the Family, »Fact Sheet«, Internet, http://www.mediafamily.org/facts/facts_mtv.shtml.
5. Se Barry L. Sherman og Joseph R. Dominick, »Violence and Sex in Music and Videos: TV and Rock 'n' Roll«, *Journal of Communication*, vinteren 1986, s. 79-93.
6. Tilskrevet John Bartlett, saml., *Familiar Quotations*, 15. udg., 1980, ix.
7. *Til styrke for de unge*, 2001, s. 17, 19.

Jeg tror, hjælp min vantro

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

En tro, der holder os oppe, kan være den største trøst i livet. Vi må alle finde vores eget vidnesbyrd.

Jeg ønsker denne formiddag ydmygt at bære vidnesbyrd til dem, der har personlige problemer og tvivl om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges guddommelige mission. Mange af os er fra tid til anden som den far, der bad Frelseren om at helbrede sit barn, der var besat af den stumme og døve ånd. Barnets far råbte: »Jeg tror, hjælp min vantro!«¹ Til alle med ubesvaret tvivl og spørgsmål – der er måder at hjælpe jeres vantro på. I processen med at acceptere og afvise oplysninger i søgen efter lys, sandhed og kendskab har næsten alle – på et eller andet tidspunkt – nogle personlige spørgsmål. Det er en del af læreprocessen.

En tro, der holder os oppe, kan være den største trøst i livet. Vi må alle finde vores eget vidnesbyrd.

Et vidnesbyrd begynder med ved tro at acceptere denne kirkes overhoved, Jesu Kristi guddommelige mission, og genoprettelsens profet Joseph Smith. Evangeliet, som givet af Joseph Smith, er enten sandt eller falsk. For at modtage alle de lovede velsignelser må vi acceptere evangeliet i tro og fuldstændigt. Men denne sikre tro kommer normalt ikke lige på en gang. Vi lærer åndeligt linie på linie og bud på bud.

Joseph Hamstead, der er lektor ved London University, havde talt om Kirken og dets programmer for unge og familien med kolleger på dette store universitet. En af dem sagde: »Jeg kan lide det hele, det der gøres for familien osv. Hvis man blot kunne fjerne den detalje om en engel, der viser sig for Joseph Smith, kunne jeg tilhøre din kirke.« Bror Hamstead svarede: »Ja, men hvis man fjerner engelen, der viser sig for profeten Joseph, så kunne jeg ikke tilhøre Kirken, for det er dens grundvold.«²

Ligesom professoren på London University ser mange det storslåede ved Kirken og er overbevist om, at der er meget godt og sundt ved Kirken. De påskønner det, som Kirken kan

gøre for dens tilhængere. Men de mangler den åndelige bekræftelse af, at Joseph Smith faktisk i et syn så Faderen og Sønnen, og at en engel gav Joseph Smith de plader, hvorfra Mormons Bog blev oversat. Kundskab om Gud er den primære, åndelige gave, som enhver mand eller kvinde kan få. Joseph Smith modtog denne kundskab om Gud på første hånd. Da Joseph mange år senere tænkte over betydningen af det og andre hændelser i sit liv, sagde han selv: »Jeg kan ikke bebrejde nogen, hvis de ikke vil tro på min historie. Hvis jeg ikke selv havde oplevet det, ville jeg heller ikke have troet på det.«³

Engen var sammen med drengen Joseph Smith i den hellige lund i Palmyra i staten New York, da Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus,

viste sig. Og dog kan selv de, som ikke tror på, at det skete, have svært ved at bortforklare det. Der er sket for meget, siden det skete, til at benægte, at det nogensinde fandt sted.

For de af jer, der ligesom den bibelske far siger: »Jeg tror, hjælp min vantrø,« kan I få en bekræftelse ved at følge vejledningen i Mormons Bog, som udfordrer os til at »adsørg Gud, den evige Fader, i Kristi navn,« om sandheden, som kun kan ved tro på Kristus og ved åbenbaring. Der er imidlertid to uadskillelige elementer. Man skal bede »af oprigtigt hjerte og med fast forsæt, hvorpå Gud »vil ... åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft. Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.«⁴

Stærke beviser udover Mormons Bog støtter Joseph Smiths påstande. Til at begynde med vidnede de tre vidner og de otte vidner, som løftede på pladerne og så indgravningerne, om, at Mormons Bog blev oversat ved Guds kraft. Joseph Smiths familie, som kendte ham bedst, accepterede og troede også på hans budskab. Blandt de troende var hans forældre, hans brødre og søstre og hans onkel, John Smith. Hans storebror Hyrum beviste sin fuldstændige tro på Josephs værk ved at give sit liv sammen med Joseph. Disse troværdige vidner bekræfter alle profetens vidnesbyrd.

Hans nærmeste medarbejdere var absolutte i deres tro på Joseph Smiths guddommelige mission. To af dem, Willard Richards og John Taylor, var sammen med Joseph og Hyrum, da de blev dræbt. Joseph spurgte Willard Richards, om han var villig til at gå med dem. Willard sagde utvetydigt: »Bror Joseph, du bad mig ikke om at drage over floden sammen med dig – du bad mig ikke komme til Carthage – du bad mig ikke om at komme i fængsel med dig – og tror du, at jeg ville svigte dig nu? Men jeg vil sige dig, hvad jeg vil gøre; hvis du bliver dømt til at blive hængt for forræderi, vil jeg lade mig hænge i det sted, så du kan blive sat på fri fod.«⁵

John Taylor vidnede: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her.«⁶ Den pragmatiske Brigham Young sagde: »Jeg har lyst til at råbe halleluja hele tiden, når jeg tænker på, at jeg har kendt Joseph Smith, den Profet, som Herren oprejste og ordinerede, og som han gav nøglerne og magten til at opbygge Guds rige på jorden og styrke den.«⁷ Disse stærke, intelligente mænd kunne efter min mening ikke være blevet vildledt.

Det er også meget overbevisende for mig, at ingen anden religion hævder at have nøglerne til at binde familiebånd for evigt. Præsident Hinckley har sagt: »Ethvert tempel, stort eller lille, gammelt eller nyt, er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som livet på jorden.«⁸ De, der holder af deres familie, har en overbevisende årsag til at anmode om den himmelske velsignelse ved at blive besejlet for evigheden i Guds templer. For alle bedsteførelde, forældre, ægtemænd, hustruer, børn og børnebørn er denne magt og myndighed til at besejle det kronende princip, et højdepunkt i genoprettelsen af alt⁹ ved profeten Joseph Smith. Besejlinger binder for evigt. Denne velsignelse kan skænkes nulevende og også ved stedfortræder dem, der er døde, hvorved familier knyttes sammen for evigt.¹⁰

Et andet stærkt bevis på guddommeligheden af dette hellige værk er den forbløffende vækst og styrke, som denne kirke har over hele verden. Det er en enestående institution. Intet kan helt sammenlignes med den. Gamaliel ræsonnerede, da Peter og de tidlige apostle vidnede om Jesu Kristi guddommelighed:

»For hvis dette er menneskers ... værk, falder det fra hinanden, men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem.«¹¹

Men selv om alt dette er sandt, må hver eneste have en åndelig bekræftelse ved Helligåndens kraft, som er stærkere end alle sanser tilsammen. Må jeg til dem, som siger: »Jeg tror, hjælp min vantro,« foreslå, at I ser »fremad med troens øje.«¹² Herren har lovet dem, der gør dette: »Jeg vil tale til dig i din søjle og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.«¹³

Nogle forklaringer fra mennesker, når deres tros ild blafrer og dør, omfatter: Menneskelige svagheder og

andres ufuldkommenhed; noget i Kirkens historie, som de ikke kan forstå; ændringer i procedurer, der er en følge af vækst og fortsat åbenbaring; ligegyldighed eller overtrædelse.

På et tidspunkt sagde Herren, at han var »vel tilfreds« med Joseph Wakefield.¹⁴ Han var pålidelig og trofast og underviste hundreder om Joseph Smiths profetiske værk. Men fra 1833-1834 blev han påvirket af nogle frafaldne i Kirtland. Engang befandt han sig i Joseph Smiths hjem. Joseph kom ud fra værelset, hvor han havde oversat Guds ord, og begyndte straks at lege med nogle børn. »Dette overbeviste [bror Wakefield] om,« at Joseph »ikke var en Guds mand, og at værket [derfor] var falsk.«¹⁵ Med tiden faldt Joseph Wakefield fra, blev udelukket og begyndte at forfølge Kirken og de hellige.

Et mindre aktivt medlem erkendte dybt rystet, at hun ikke var omvendt til Kirken, da hendes søn tog på mission. Hun sammenlignede sig selv med andre, hvis imponerende omvendelsesberetning hun havde hørt, og spurgte sig selv: »Hvorfor bliver disse mennesker omvendt med så stor kraft, mens jeg med min pionerbaggrund forbliver uomvendt?« Hun begyndte at læse Mormons Bog, selv

om hun betvivlede dens værdi og fandt den kedelig. Så udfordrede en ven hende. Hun sagde: »Du siger, at du tror på bøn. Hvorfor beder du ikke om det?«

Det gjorde hun, og da hun havde bedt, begyndte hun igen at læse Mormons Bog. Den var ikke længere kedelig. Jo mere hun læste, jo mere fascineret blev hun af den og tænkte: »Joseph Smith kunne ikke have skrevet dette – disse ord kommer fra Gud!« Hun læste bogen færdig og tænkte over, hvordan Gud ville fortælle hende, at det var sandt. Hun sagde: »En stærk, smuk og glad følelse gik gennem hele min krop ... Jeg vidste, at Jesus Kristus var opstanden ... at Joseph Smith var en profet, som så Gud og Jesus Kristus. Jeg vidste, at han på mirakuløs vis oversatte gamle optegnelser med vejledning fra Gud. Jeg vidste, at Joseph Smith modtog åbenbaringer fra Gud.« Det ændrede hendes liv, for nu var hun også omvendt!¹⁶

For dem, hvis tro er falmet, kan årsagerne være reelle for dem, men disse årsager ændrer ikke eksistensen af det, som Joseph Smith genoprettede. Profeten Joseph Smith sagde: »Jeg har aldrig fortalt jer, at jeg var fuldkommen – men der er ingen fejl

Medlemmer opretholder Kirkens ledere ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

i åbenbaringerne, som jeg har belært om.¹⁷ Man kan ikke med held angribe sande principper eller lærdomme, for de er evige. Åbenbaringerne, der kom gennem profeten Joseph Smith, er stadig korrekte! Det er en fejl at lade forvirring, krænkelser eller fornærmelser rive vores eget troens hus ned.

Vi kan have et sikkert vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Guds Søn og menneskehedens Forløser, og om, at Joseph Smith var en profet bemyndiget til at genoprette Kirken i vore dage – uden af have en fuldstændig forståelse af alle evangeliske principper. Men når man samler en pind op, så løfter man hele pinden. Og sådan er det også med evangeliet. Som medlemmer af Kirken må vi acceptere det hele. Selv en begrænset åndelig overbevisning om nogle af evangeliets sider er en velsignelse, og med tiden kan de andre elementer, som I er usikre på, komme ved tro og lydhed.

Kløften mellem det, der er populært, og det, der er retfærdigt, bliver større. Esajas profeterede, at mange i dag »kalder det onde godt og det gode ondt.«¹⁸ Åbenbaringer fra Guds profeter er ikke som tilbud i et cafeteria, hvor vi kan vælge noget og se bort

fra andet. Vi skylder profeten Joseph Smith meget for de mange store åbenbaringer, som kom gennem ham. Han var uden lige i gengivelsen af åndelig kundskab.¹⁹ Der har været en opfyldelse af åbenbaringen givet til Joseph Smith i marts 1839:

»Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd.«²⁰

Jer, som tror, men ønsker at få jeres tro styrket, opfordrer jeg til at vandre i tro og have tillid til Gud. Åndelig kundskab kræver altid udøvelse af tro. Vi opnår et vidnesbyrd om evangeliets principper ved i lydighed at forsøge at efterleve dem. Profetseren sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud.«²¹ Et vidnesbyrd om virkningen af bøn kommer ved ydmyg og oprigtig bøn. Et vidnesbyrd om tiende kommer ved at betale tiende. Lad ikke jeres private tvivl adskille jer fra den guddommelige kilde til kundskab. Gå ydmygt og bønsumt fremad i søgen efter evigt lys, da fejles jeres vantrø til side. Jeg vidner om, at hvis

I fortsætter med en målrettet proces om at søge og acceptere åndeligt lys, sandhed og kundskab, så kommer det bestemt. Ved at gå fremad i tro, erfarer I, at jeres tro vokser. Som det gode sædekorn vil det, hvis det ikke kastes bort af jeres vantrø, svulme op i jeres bryst.²²

Jeg tror, at hver eneste persons personlige vidnesbyrd om Jesus som Kristus kommer som en åndelig gave. Ingen kan med held betvivle eller udfordre det, for det er en så personlig gave for den, som har fået den. Det vil være som en evigt genopladelig åndelig energikilde, der holder vores åndelige lys tændt for at vise os vejen til evig lykke. Men jeg vidner om, at det kan være mere – meget, meget mere. Ved at indgå pagt med »Gud om, at vi vil gøre hans vilje og være lydige mod hans bud i alt, hvad han befaler os resten af vor liv«, forandres vores hjerte »ved troen på [Kristi] navn.« Derved kan vi blive »født af ham og blive »hans sønner og døtre.«²³ Jeg har en sikker kundskab om dette, som jeg herved erklærer i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

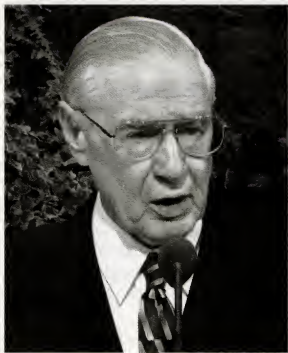
NOTER

1. Mark 9:17, 24.
2. Personlig korrespondance.
3. *History of the Church*, 6:317.
4. Moroni 10:4-5; fremhæving tilføjet.
5. *History of the Church*, 6:616.
6. L&P 135:3.
7. *Kirkens præsdenters lærdomme: Brigham Young*, s. 98.
8. »Dette fredfyldte Guds hus«, *Stjernen*, juli 1993, s. 72.
9. ApG 3:21.
10. Se L&P 110:15-16.
11. ApG 5:38-39.
12. Alma 5:15.
13. L&P 8:2.
14. L&P 50:37.
15. George A. Smith, *Deseret News*, 20. jan. 1858, s. 364.
16. Grace Jorgensen, »Every Member a Convert.« *Ensign*, april 1980, s. 70.
17. *History of the Church*, 6:366.
18. Es 5:20.
19. Se L&P 135:3.
20. L&P 122:1-2.
21. Joh 7:17.
22. Se Alma 32:28.
23. Mostah 5:5, 7.

Opretholdelse af Kirkens ledere

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, halvferdser-områdeautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationerne for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder

Thomas Spencer Monson som præsident for de Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Med tak for deres virke som medlemmer af De Halvfjerders' Første Kvorum afløser vi ældsterne Angel Abrea, William R. Bradford og Cree-L. Kofford og betegner dem som emeritus generalautoriteter.

Alle, der sammen med os ønsker at gøre det, bedes vise det.

Vi afløser også ældsterne Duane B. Gerrard, J. Kent Jolley og D. Lee Tobler som medlemmer af De Halvfjerders' Andet Kvorum og følgende som halvferdser-områdeautoriteter: Henry F. Acebedo, Blair S.

Bennett, Craig A. Bullock, Raimondo Castellani, Christopher N. Chukwurah, Lawrence R. Fuller, Rubén G. Gápiz, Harvey L. Gardner, Francisco G. Giménez, John A. Grincerri, Shih An Liang, Emmanuel O. Opare sen., Alain A. Petion, Claudio D. Signorelli, R. Lloyd Smith, Tomás Valdés, Chung Hei (Patrick) Wong.

De, der ønsker at tilslutte sig tilkendegivelsen af påskønnelse, bedes vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås at vi med tak afløser ældsterne Glenn L. Pace og Spencer J. Condie som rådgivere i hovedpræsidentskabet for Unge Mænd.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder José A. Castro, William K. Jackson, Paul V. Johnson og Jay L. Sitterud som halvferdser-områdeautoriteter.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Lynn G. Robbins og Donald L. Hallstrom som rådgiver i hovedpræsidentskabet for Unge Mænd.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, halvferdser-områdeautoriteter og hovedpræsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

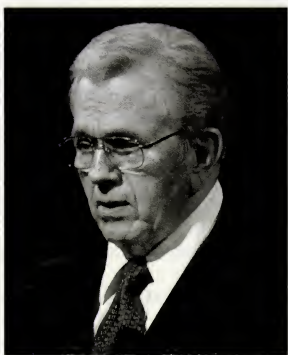
Tak brødre og søstre, for jeres tro og bønner. ■

»Sandhedens banner er blevet rejst«

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Men lige meget, hvor ude af trit vi synes, lige meget hvor meget standarderne bliver forklejnet, lige meget hvor meget andre giver efter, så vil vi ikke, vi kan ikke give efter.

Det er mit formål at forklare de unge, de unge voksne og deres forældre, hvorfor vi holder så strengt på høje standarder for moralsk opførsel; hvorfor vi undgår vanedannende stoffer og, te, kaffe, alkohol og tobak; hvorfor vi belærer om standarder angående påklædning, soignering og tale.¹ I skal vide, hvor vore standarder kommer fra, og hvorfor vi ikke kan løse op og følge verden.

I har frihed til at vælge – handle-

frihed.² I er frie til at vælge jeres standarder.

I vil bedre forstå det, hvis jeg taler om skriftsteder og lærdomme i stedet for opførsel.

Kirken, I tilhører, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er den genoprettede kirke.³ Når I ved, hvad *genoprettet* betyder, vil I forstå, hvorfor standarder angående ens opførsel er, som de er.

Efter Kristi korsfæstelse skete der et frafald. Ledere begyndte at lære »sådanne lærdomme, som er menneskebud.«⁴ De mistede myndighedsnøglerne og lukkede sig selv ude fra åbenbaringskanal. Den mistede autoritet kunne de ikke bare komme i besiddelse uden videre. Den skulle genoprettes af dem, der bar myndighedsnøglerne i gammel tid.⁵

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er ikke en omformet udgave af en anden kirke. Det er ikke en justering eller en rettelser eller en protest mod nogen anden kirke. De har deres »gudfrygtighedens skin«⁶ og deres godhed og værdi.

Johannes Døber vendte tilbage

gennem sløret for at overdrage Det Aronske Præstedømme, »som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse.«⁷ En tilhørende ordination, bekræftelse og overdragelse af Helligåndens gave krævede større myndighed.⁸

Snart derefter genoprettede Peter, Jakob og Johannes, Herrens apostle, det højere eller Det Melkisedekske Præstedømme⁹ – »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden.«¹⁰

Genoprettelsen kom ikke på en gang. Ved en række besøg kom andre profeter for at genoprette præstedømmets nøgler.¹¹

Med myndigheden genoprettet blev organisationen åbenbaret. Der blev ordineret apostle og De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab blev organiseret, som de havde været det i gammel tid.¹² Ordinanceerne blev åbenbaret, og der blev givet myndighed til at udføre dem.

Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus blev oversat og udgivet. Den »indeholder [det] evige evangeliums fylde.«¹³

Andre åbenbaringer blev udgivet – Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Fra disse skrifter lærer vi, hvorfor jorden blev skabt, og hvem, der skabte den.¹⁴ De tidlige ledere i Kirken lærte om Jesu Kristi evangeliums fylde og de *standarder*, han kræver af sine disciple.

Vi lærte om forløsningsplanen – »saliggørelsens store plan.«¹⁵ Vi kom til jorden for at blive prøvet og få erfaring med et løfte om, at »hele menneskeheden gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«¹⁶

Før vi kom til jorden, boede vi som vor himmelske Faders åndelige børn.¹⁷ »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt [af

jer] er en højtt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder [I] guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn [mand eller kvinde] er et fundamentalt særkende ved den enkeltes fysiske, jordiske og evige identitet og hensigt.¹⁸

Saliggørelsens store plan gør det muligt for familiebånd at være på den anden side af graven. Hellige ordninger og pagter, der kun er tilgængelige i templet, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt. Ægteskab, familien og hjemmet er Kirkens grundlag.¹⁹ Intet er mere vigtigt for Kirken og for civilisationen end familien!

For nogle er alt ikke fuldtend i jordelivet, for de mangler ægteskab og deres egen familie. Men saliggørelsens store plan og de love, der leder den, fortsætter efter døden. Da de bliver passet på af en kærlig himmelsk Fader, vil de ikke i det evige mønster blive nægtet velsignelser, der er nødvendige for deres ophøjelse, inklusiv ægteskab og familie. Og det vil blive en endnu større velsignelse fordi, de har ventet og længtes.

Vi har lært af åbenbaringerne, at vi ikke behøver fortælle jer unge, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert angående moral og ægteskab. Profeten Lehi lærte sine unge børn, at »mennesket er blevet tilstrækkeligt underdøvet, så det kender godt fra ondt.«²⁰

Fordi kraften til at skabe et jordisk legeme er essentiel for vores lykke og ophøjelse, så har Herren bestemt alvorlige straffe for den umoralske brug af denne kraft til at avle liv.²¹

Satan ved, at hvis han kan fordærve formeringsprocessen og få mænd og kvinder til at fornedre den ved umoralske handlinger, så vil han, så vidt som han er i stand til det, ødelægge saliggørelsens store plan for dem.

Paulus lærte: »Gud ... vil ikke tildele, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«²²

Jeg ønsker ikke at fornærme jer vidunderlige, unge menneskers rene følelser, men I jeres verden fuld af synd, skal I være på vagt.

Der er ord, vi helst ikke vil sige. De beskriver noget, som vi helst ikke vil tænke på. Men vi er uundgåeligt udsat for fristelser i forbindelse med, utugt, hor, pornografi, prostitution, perversioner, lyster, mishandling, det unaturlige og alt, der udgår derfra.

I kan kun med besvær slippe fra den nedgørende bespottelse og ond-sindede spøg og humor, der ledsager dem. Det fremvises alt sammen foran jer ved uværdig underholdning – musik, tryk, teater, film, fjernsyn og selvfølgelig internettet.

Husk, det første syn, da den unge Joseph knælede i lunden. Straks blev han omgivet af tæt mørke. Han blev grebet af fjendens kraft, et virkelig væsen fra den usete verden. Han gjorde, hvad enhver af jer kan gøre. Han kaldte på Gud og den onde kraft forlod ham.²³

Der er stor kraft i bøn. Som Guds søn eller datter, kan I, ligesom Joseph

gjorde, bede til Gud i Jesus Kristi navn om styrke.²⁴

Satan vil sammen med sine engle prøve at fange jeres tanker og kontrollere, hvad I gør. Hvis han kan, vil han fordærve alt, hvad der er godt.²⁵ For ham er internettet lige det – et net, der kan vikle jer ind i ugudeligt afhængighed af pornografi. Det vil resultere i elendighed.²⁶

Nogle arbejder gennem politiske, sociale og juridiske kanaler for at omdefinere moral og ægteskab til noget tøjlesløst, unaturligt og forbudt. Men de kan aldrig ændre den plan, der har styret menneskets liv og lykke fra begyndelsen. Bedrageren angriber lidenskab eller tilbøjeligheder eller svagheder. Han overbeviser dem om, at tilstanden ikke kan ændres, og får dem til at deltage i aktiviteter, som de aldrig selv ville have valgt.

Før eller siden begynder den guddommelige gnist i dem hver eneste af dem at brænde. De kan udløse deres handlefrihed som sønner og døtre skabt i Guds billede²⁷ og forsage ødelæggeren. Det, som de er blevet forledt til at tro ikke kunne ændres, vil blive ændret, og de vil føle kraften i Kristi forløsning.²⁸ Deres byrder vil blive løftet og

smerten helbredt.²⁹ Det er det, Kristi forsoning handler om.

De kan gøre krav på deres arv som børn af himmelske forældre og vide på trods af jordelivets pinefulde og smertelige prøve, at de ikke er fortabt.

I Kirken bliver man ikke fordømt for tilbøjeligheder eller fristelser. Man bliver holdt ansvarlig for overtrædelse.³⁰ Hvis man ikke handler efter uværdige tilskyndelser, vil man hverken blive fordømt eller blive udsat for kirkedisciplinering.

Vi sætter ikke standarderne, men vi er blevet befalet at belære om dem og opretholde dem. Standarden forbliver afholdenhed før ægteskabet og fuldstændig trofasthed i ægteskabet. Men lige meget, hvor ude af trit vi synes, lige meget hvor meget standarderne bliver forklejnet, lige meget hvor meget andre giver efter, så vil vi ikke, vi kan ikke give efter. Lydighed mod den moralske standard og overholdelse af visdomsordet vil forblive som forudsætning for ordination til

præstedømmet, for en mission og for en tempelanbefaling.

I har fået overdraget Helligåndens gave. Der vil være godkendende eller advarende hvisken, når I skal træffe beslutninger.³¹ Helligånden kan lede jer væk fra ondt og bringe jer tilbage, hvis I har flakket om og mistet jeres retning. Glem aldrig, at I er Guds sønner og døtre. Satan kan ikke holde jer fangen for evigt. I har altid omvendelsens nøgle til at låse fængselsdøren op.

Hvis I, vore unge, føler jer alene, så husk på, at der er millioner ligesom jer i Kirken nu. Titusindvis af jer tjener i dette øjeblik som missionærer. I er synlige eksempler, et vidnesbyrd om genoprettelsen, selv for dem, som ikke vil høre på jeres budskab. Hvor end I er – i skolen, på arbejde eller fritid, i militæret – I er aldrig alene.

Nuvel, ord kan bruges som våben mod jer. Hvis de smider ordet *anderledes* mod jer, så tag fat i det og sig: »Jeg er allerede anderledes, og jeg har i sinde at forblive anderledes.« Hvis

ordet er *tolerance*, så tag også fat i det og sig: »Jeg forventer, at du er tolerant over for min livsstil – lydighed, retskafenhed, afholdenhed, omvendelse.« Hvis ordet er *valg*, så fortal dem, at I vælger god, gammeldags moral. I vælger at være en værdig ægtemand eller hustru, en værdig forælder.

Det kan godt være, at hele Kirken står alene til forsvar for disse standarder. Men vi er ikke de første. Moroni, den sidste af sit folk, sagde: »... jeg er alene tilbage ... jeg opfylder min faders befaling.«³² Vær ikke bange.³³

Da jeg var ung og meget ny i min kaldelse, blev jeg sendt østpå for at mødes med magtfulde, prominente embedsmænd, der blokerede for vores arbejde. Da jeg tog af sted til lufthavnen, stoppede jeg for at tale med president Harold B. Lee og spurgte: »Har du noget afskedsråd?«

»Ja,« sagde han, »husk blot, at det ikke er 1830, og vi er mere end seks.«

Det fjernede frygten. Jeg fremførte vores sag. Problemet blev løst.

Samfundet er på en kurs, der har

forårsaget ødelæggelse af civilisationer, og det modnes nu i ugudelighed. Selve civilisationen er på spil. I, vore vidunderlige unge, er et eksempel for utallige millioner af gode mennesker over hele jorden.

Jeg tænker på den glæde og lykke, der venter jer i dette liv, og det arbejde I skal udføre, og jeg kan ikke blive modløs.

Peter, apostlen, der stod nær Herren, sagde om jer: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddoms-magt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys.«³⁴

Husk på denne store profeti.

»Sandhedens banner er blevet rejst, ingen ugudelig hånd kan standse dette værk i dets fremgang ... Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædel og uafhængig, indtil den har nået hvert kontinent, hvert himmelstrøg, gået igennem hvert land og lydt i hvert øre, indtil Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt.«³⁵

Da vi var unge, plejede vi ofte at synge disse ord:

*Skal vi svigte vore pagter,
som er gjort med himlens Gud,
da han hørte vore bønner
og af Babel drog os ud? Nej!*

*Mer nu end før vil vi kæmpe og
stride,
tro stå til Herren, om end vi må
lide;
kæmpe os frem, opnå et hjem
bos Gud vor Fader til evig tid.*

*Medens mørkets magter prøver
at forstyrre Herrens sag,
skal vi lade os bortrive
og i troen blive svag? Nej! ...*

*Thi forjættelsen er givet,
om vi holde vil hans bud,*

*båge, bede, stræbe, tåle
og til enden holde ud. Ja! ...*

*Lad os stræbe frem mod målet,
med de frelstede at opnå
det celestiale rige
og omkring Guds trone stå. Ja!*

*Mer nu end før vil vi kæmpe og
stride,
tro stå til Herren, om end vi må
lide;
kæmpe os frem, opnå et hjem
bos Gud vor Fader til evig tid.»³⁶*

Må Gud velsigne jer millioner af unge i vores kirke, som værdigt følger evangeliets plan, og som i sig har et stort vidnesbyrd – vidnesbyrdet, som vi alle har og bærer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud (hæfte, 2002).
2. L&P 101:78.
3. Se L&P 115:4.
4. JS-H 1:19; se også Matt 15:9.
5. Se L&P 27:12-13.

6. JS-H 1:19.
7. L&P 13:1.
8. Se L&P 20:41; 33:15.
9. Se L&P 27:12-13; JS-H 1:72.
10. L&P 107:3.
11. Se L&P 110.
12. Se L&P 18:9; 20:1-2; 107:22, 29.
13. L&P 27:5.
14. Se Moses 1:30-39.
15. Alma 42:8; se også 2 Nephi 11:5; Alma 12:25; 17:16; 34:9; 41:2; 42:5, 11-13, 15, 31; L&P 101:22; Moses 6:62.
16. 3. trosartikel.
17. Se 4 Mos 16:22; Præd 12:7; Hebr 12:9.
18. »Familien: En proklamation til verden«, *Sjernen*, okt. 1998, s. 24.
19. »Familien: En proklamation til verden«, *Sjernen*, okt. 1998, s. 24.
20. 2 Nephi 2:5.
21. Se Jakobs Bog 3:12; L&P 42:24; 104:8-9.
22. 1 Kor 10:13.
23. Se JS-H 1:15-16.
24. Se Jak 4:7.
25. Se L&P 10:22; se også Luk 22:3; 2 Nephi 2:17-18, 27; 3 Nephi 18:18; L&P 50:3.
26. Se Alma 41:10.
27. Se 1 Mos 1:26-27; Moses 2:26-27; 6:9; Abraham 4:26-27.
28. Se 2 Nephi 2:1-6.
29. Se Alma 7:11-12.
30. Se L&P 101:78; 2. trosartikel.
31. Se L&P 8:2-3; 9:7-9.
32. Mormon 8:3.
33. Se 2 Tim 1:7; L&P 68:6.
34. 1 Pet 2:9.
35. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:540.
36. »Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167.

Modtag et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium

ÆLDSTE ROBERT D. HALES

De Tolv Apostles Kvorum

Følg eksemplet fra Joseph Smith og mønstret i genoprettelsen. Vend jer til skrifterne. Knæl ned i bøn. Bed i tro. Lyt til Helligånden.

Som Kirkens ledere bliver vi ofte spurgt: »Hvordan modtager jeg et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium?»

At opnå et vidnesbyrd og blive omvendt begynder med studium og

bøn, og derpå efterleve evangeliet med tålmodighed, vedholdenhed samt at indbyder og venter på Ånden. Joseph Smiths liv og mønstret i genoprettelsen er strålende eksempler på denne proces. Når I i dag lytter til mit budskab om genoprettelsens begivenheder, så vær opmærksom på de skridt, som leder til et ønske om vidnesbyrd om sandheden, mens vi overvejer det i vores hjerte, og derpå føler og lydigt følger Helligåndens tilskyndelser.

Joseph Smith blev født den 23. december 1805 i Sharon i Vermont. Han blev født i en familie, som bad og studerede Bibelen. I sin ungdom blev han interesseret i religion og opdagede en »stor forvirring« over Kristi lærdomme, og at »præster stred indbyrdes, og de omvendte ligeså.«¹

Denne forvirring var ikke enestående for hans samfund. Det begyndte århundredet tidligere i det, som blev kaldt det store afald. Apostlen Paulus sagde, at Kristi dag ikke skal komme, for »først skal nemlig afaldet komme.«²

Nogle få årtier efter Kristi opstandelse blev hans apostle slået ihjel, hans lærdomme blev forvansket og præstedømmet taget bort fra jorden. Men Paulus, der så vor tid, profeterede, »om den frelsesplan for tidernes fyld: [ville Gud] sammenfatte alt i Kristus.«³ Han ville atter genoprette Kristi sande kirke på jorden.

I løbet af århundrederne blev verden forberedt til denne genoprettelse. Bibelen blev oversat og udgivet. Et nyt land blev opdaget. Reformationens ånd spredte sig overalt i den kristne verden, og en nation blev grundlagt på frihedens principper.

Joseph Smith blev født i denne nation, og fandt sig selv fanget i en »[religiøs] ordstrid og meningsudveksling.« Han spurgte ofte sig selv: »Hvilke[n] af alle disse [kirker] er [den] rigtige ... Og hvorledes kan jeg finde ud af det?«⁴

Joseph vendte sig til Bibelen for at få et svar. Han læste i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«⁵

Joseph fulgte Jakobs anvisning og gik ud til en lund i nærheden af sit hjem og bad. Da han påkaldte Gud dalede »en lysøjle ... gradvis ned« – stærkere end solens glans – og »to personer« viste sig. En af dem talte ... kaldte Joseph ved navn og sagde, mens han pegede på den Anden: »*Denne er min elskede Søn. Hør bamt!*«⁶

Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, talte med Joseph. De besvarede hans spørgsmål. De lærte ham, at Kristi sande Kirke var gået tabt fra

jorden. Joseph lærte, at disse medlemmer af Guddommen var særskilte og forskellige personer, at de kendte ham ved navn, og at de var villige til at svare hans bønner. Himlene blev åbnet, natens frafald var forbi, og evangeliets lys begynder atter at skinne.

Ligesom Joseph søger mange af os efter sandhedens lys. Ligesom verden blev forberedt til genoprettelsen, så er hver eneste af os blevet forberedt til at modtage evangeliets lys i vores eget liv. Somme tider kommer denne forberedelse ved en forandring i vores forhold – ved at møde en ny ven, flytte til en ny by, skifte arbejde, føde børn, opleve en kærds død, sygdom, uheld, ja endog tragedie.

I disse overgangstider søger vi svar på livets vigtige spørgsmål: Hvem er vi? Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her på jorden? Og hvor går vi hen, når vi dør? Joseph blev ikke født med denne viden, og det er vi heller ikke. Vi må finde den.

Ligesom Joseph må vi ransage skrifterne og bede. For mange betyder dette at overvinde følelser af tvivl og uværdighed, at være ydmyg og lære at udøve tro.

I løbet af de tre år, som fulgte efter hans første åbenbaring, følte Joseph sig ydmyg. Han sagde: »... ofte [følte] jeg mig under fordømmelse på grund min svaghed og mine ufuldkomnheder.«⁷ Men han mistede ikke sin tro eller glemte bønnens kraft.

Den 21. september 1823 knælede han i en alder af 17 år ned for at bede om tilgivelse for sine synder og svagheder og for at modtage en tilkendegivelse om sin stilling og forhold til Gud.⁸ Mens han bad, viste et lys sig for ham igen, som øgedes »indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen.«⁹ I det lys stod en person klædt i en »skinrende hvid ... kjortel.«¹⁰ Han kaldte Joseph ved navn og sagde, at han var Moroni. Han sagde, at »Gud havde et værk for mig at udføre«¹¹ og fortalte ham om en forudoms beretning skrevet på guldplader, som, da den blev oversat, blev til Mormons Bog. Bogen indeholdt en optegnelse over evangeliets fylde, således som Jesus Kristus belærte Moronis forfædre om. Joseph blev ledt til at modtage denne optegnelse begravet nær sin families hjem i en nærliggende høj, der nu kaldes Curmoraah.

Den næste dag fandt Joseph pladerne, men tiden var endnu ikke kommet til at bringe dem frem. Moroni befalede Joseph at møde ham der på den samme dag hvert år i de næste fire år.¹²

Joseph adlød. Hvert år gik han ud til højen, hvor Moroni gav ham »instruktion«¹³ angående genoprettelsen af Kristi Kirke. Ligesom i Frelserens barn-dom, beskrevet i Det Nye Testamente gik Joseph »frem i visdom og vækst«¹⁴ og »blev stærk og fyldt med visdom.«¹⁵

Sådan er det også med os. Nogle nydøbte medlemmer taber modet i forbindelse med deres visdom og vækst i evangeliet – i forbindelse med det, som de ikke ved. De glemmer, at den lydlige anstrengelse, undervisning i evangeliet og åndelige modenhed var en del af Josephs første erfaringer. De, som har været medlemmer længe bør også huske, at regelmæssig åndelig instruktion og indlæring er krævet, hvis vi skal vokse os stærke i Ånden.

Efter fire år med fortsat lydighed, modtog Joseph pladerne den 22. september 1827 i en alder af 21 år. Han modtog også en forudoms instrument til at oversætte dem, som kaldes Urim

og Tummin. Med denne hellige oversætter begyndte Joseph arbejdet med at oversætte i december dette år.¹⁶ Med tiden sluttede en skolelærer ved navn Oliver Cowdery sig til ham; han fungerede som Josefs skriver.¹⁷

I en alder af 23 år var Joseph ved at oversætte pladerne, da han og Oliver kom til et skriftsted om dåb til syndernes forladelse. Ligesom de nye undersøgere ønskede de at lære mere. Joseph vidste, hvad de skulle gøre.

Den 15. maj 1829 gik de to mænd ud i skovene for at spørge Herren. Mens de bad, viste Johannes Døber sig i «en lyssky».¹⁸ Det var ham, som døbte Frelseren. Han havde de nødvendige nøgler i præstedømmet til at udføre denne ordinance ved Guds myndighed.

Da Joseph og Oliver knælede ned for Johannes, lagde denne sine hænder på deres hoveder og overdrog dem Det Aronske Præstedømme.¹⁹ Fra da af besad Joseph og Oliver myndigheden til at døbe og overdrage dette præstedømme til andre.

I dag bør alle, som ønsker at vide, om de bør døbes, indbydes til at følge Josefs og Oliverts eksempel og bede. Og alle, som er forberedte og værdige til dåb, må døbes af en, hvis myndighed er blevet overdraget udbrudt fra

Johannes Døbers hænder i denne uddeling.

Sidst i maj eller først i juni 1829 blev Det Melkisedekske Præstedømme eller det højere præstedømme overdraget af apostlene Peter, Jakob og Johannes.

Oversættelsen af Mormons Bog blev også afsluttet i juni samme år, hvorefter bogen blev udgivet mindre end et år senere, den 26. marts 1830.

Tolv dage herefter, den 6. april, blev Kirken formelt organiseret i Peter Whitmer seniors hjem i Fayette i staten New York. Som profeteret af Paulus blev den fordums Kristi Kirke atter oprettet på jorden.²⁰

Men genoprettelsen var ikke forbi. Som i fordums tid fik Kirkens medlemmer instruktion om at bygge et tempel, som blev indviet i Kirtland, Ohio, den 27. marts 1836. En uge senere, den 3. april blev der afholdt et møde der. Efter en højtidelig og stille bøn så Joseph og Oliver Herren Jesus Kristus stående foran dem. Han, som sagde: »Ræve har huler, og himlens fugle har rede, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved»²¹ var kommet til sit hellige hus. Moses, Elias og profeten Elias viste sig også der og overdrog noglelemme til riget til Joseph.²²

Brødre og søstre, kan vi se mønstret? Enhver hovedbegivenhed i genoprettelsen – det første syn, tilsynekomsten af Moroni og fremkomsten af Mormons Bog, genoprettelsen af præstedømmet og Jesu Kristi tilsynekomst efter indvielsen af sit hellige tempel – skete alt sammen efter bøn.

Siden da er 116 templer blevet indviet. Jeg har overværet en række af disse hellige møder. Indvielsesbønner er blevet bedt. Helligånden har været der i overflod. På disse tidspunkter, blandt mange andre, har jeg følt Guds Ånds uforægtelige vidnesbyrd, som en ild, der brænder i mit hjerte, om, at det gengivne evangelium er sandt.

Hvordan erfarede jeg dette? Nephis giver en klar og kraftig beretning om den proces, som omfatter at ønske, at nære tillid og tro, at overveje og derpå at følge Ånden. Lad os høre Nephis egne ord: »Thi jeg *ønskede* at få kundskab om det, min fader havde set [i et syn om livets træ], og da jeg *troede*, at Herren kunne tilkendegive det for mig, blev jeg, medens jeg sad og *overvejede* det i mit hjerte, *bortført af Herrens ånd*, ja, ... og *Ånden [talte] til mig*.«²³

Når vi modtager et vidnesbyrd fra Ånden, bliver vores vidnesbyrd styrket ved studium, bøn og efterlevelse af evangeliet. Vores voksende vidnesbyrd bringer os forøget tro på Jesus Kristus og hans plan for lykke. Vi motiveres til at omvende os og adlyde befalingerne, hvilket med en stor forandring i hjertet leder os til vores omvendelse. Og vores omvendelse bringer guddommelig tilgivelse, helbredelse, glæde og ønsket om at bære vores vidnesbyrd for andre.

I spekulerer måske på, hvordan man indleder denne proces? Må jeg foreslå, at vi tager imod den udfordring, som Moroni giver os i Mormons Bog: »Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at

adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt sam med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft. Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.«²⁴ For nogle sker det hurtigt. For andre sker det gradvist i løbet af årene.

Vi er i stand til at modtage denne åndelige manifestation, eftersom Helligånden er »en person, der består af ånd«, som kan »bo i os.«²⁵ Hans mission er at vidne om Faderen og Sønnen, at videregive deres vilje til os, og undervise os i »alt, hvad [vi] skal gøre.«²⁶ Mennesker overalt kan føle indflydelsen fra Helligånden fra tid til anden i deres liv. Men kun dem, som er blevet døbt og bekræftet kan modtage Helligåndens gave ved håndspåleggelse af en, som har myndighed dertil, hvilket gør det konstante fællesskab med ham mulig.

At bevare dette fællesskab kræver en oprigtig indsats fra Kirkens medlemmers side. Hvis vi ikke er lydige over for evangeliets love, principper og ordinancer, vil Helligånden unddrage sig os. Han kan ikke være sammen med os, hvis vi er vredde i hjertet eller i strid med vore omgivelser eller er kritisk over for Herrens salvede. Han forlader os, når vi er os oprørske, umoralske, klæder os eller optræder umoralsk, eller urene eller vanhellige i sind eller legeme, eller ikke passer vore kaldelser og pligter i præstedømmet eller begår andre synder, for »Herrens ånd dvæler ikke i vanhellige templer.«²⁷

Vi må derfor hele tiden omvende os, nyde naturen, være værdige til en tempeplanbefaling og tjene Herren med »hele [vores] hjerte, sjæl, sind og styrke.«²⁸

Når Helligånden dvæler i os, føler vi kærlighed til Gud og til alle hans

børn. Denne kærlighed kaster frygten ud og fylder os med ønsket om at åbne vores mund. Der er ingen større gave, vi kan give andre, end at bære vores vidnesbyrd for dem. Der findes ingen større glæde, end når vi bringer bare en sjæl til Kristus.²⁹ Og der er ingen bedre måde at styrke vores eget vidnesbyrd på, end ved at dele vores vidnesbyrd om ham med verden. Når vi gør det, vil vores familie blive styrket. Vore ward, stave og samfund vil blive fyldt med fred og kærlighed og vil i sidste ende forberede jorden til vor Herre og Frelser, Jesu Kristi andet komme.

Jeg vidner om, at Jesu Kristi givne evangelium er sandt. Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke på jorden i dag. Jeg ved, at Joseph Smith er Guds profet, og at Gordon B. Hinckley er hans arvtager, profeten og præsidenten for Kirken i dag.

Jeg opfordrer jer, jeg beder for jer – hvis I ikke selv ved disse ting, så følg eksempel fra Joseph Smith og mønstret i genoprettelsen. Vend jer til skrifterne. Knæl ned i bøn. Bed i tro. Lyt til Helligånden. Vid, at jeres navn og behov kendes af vor himmelske Fader, som han kendte Josephs. Efterlev evangeliet med tålmodighed

og vedholdenhed. Og i Jesu Kristi navn lover jeg jer: »Hvis I ... beder til mig i tro med forvisning om, at I vil få og med flid holder [Herrens] bud, skal disse ting vissejlig tilkendegives for jer.«³⁰

Jesu Kristus lever. Dette er hans værk. Om dette bærer jeg mit særlige vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. JS-H 1:6.
2. 2 Thess 2:3.
3. Ef 1:10.
4. JS-H 1:10.
5. Jak 1:5; se JS-H 1:11.
6. JS-H 1:16-17.
7. JS-H 1:29.
8. JS-H 1:29.
9. JS-H 1:30.
10. JS-H 1:31.
11. JS-H 1:33.
12. Se JS-H 1:52-53.
13. JS-H 1:54.
14. Luk 2:52.
15. Luk 2:40.
16. Se JS-H 1:59, 62.
17. Se JS-H 1:66-67.
18. Se JS-H 1:68.
19. Se L&P 13; JS-H 1:68-69.
20. Se Ef 1:10.
21. Matt 8:20.
22. Se L&P 110.
23. 1 Nephi 11:1-2, fremhævelse tilføjet.
24. Moroni 10:4-5.
25. L&P 130:22.
26. 2 Nephi 32:5.
27. Helaman 4:24.
28. L&P 4:2.
29. Se L&P 18:15.
30. 1 Nephi 15:11.

Profeternes kald

ÆLDSTE SHIRLEY D. CHRISTENSEN

De Halvfjerds

Profeter og apostle står forrest i dette værk i dag, mens det går frem over hele verden.

Når jeg kigger udover denne store forsamling, ser jeg ikke blot jer, som er til stede i Konferencetrentet, men også jer som deltager i denne konference i kirkebygninger og hjem over hele verden. Uanset om I er her eller langt borte, så har I afgørende betydning for Herrens værk og oprettelsen af Kirken, hvor I bor.

Vi er forenet i vor kærlighed til Gud, vor evige Fader. Vi ærer hans navn og hans enbårne Søns navn, han, som er verdens Frelser, ja, Jesus Kristus. Ved denne konference vil der gennem Helligåndens kraft blive givet os følelser, som vil øge vores tro på Faderen og Sønnen og vores kærlighed til principperne i det genjivende evangelium. Disse følelser vil til gengæld drage os nærmere til Faderen

og Sønnen, når vi føler deres nærhed i vores liv og ønsker af hele vores hjerte at kende deres vilje og blive som dem.

Mit budskab og vidnesbyrd til jer er, at profeter og apostle står forrest i dette værk i dag, mens det går frem over hele verden. De er blevet kaldet af Gud ved åbenbaring. De er i sandhed profeter, seere og åbenbarere. Herren elsker dem, og som medlemmer af Kirken ærer vi dem og ser hen til dem som den levende Guds tjenere. Kaldet fra profeterne er lige så tydeligt i dag, som det nogen sinde har været i fortiden, og vidnesbyrdet fra profeterne vil fortsætte til selve det øjeblik, hvor Herren Jesus Kristus vil vende tilbage for at herske i herlighed.

Vi lever i vidunderlige, men farlige tider. Overalt på jorden virker det som nationernes og den samlede verdens struktur er ved at gå i forfald. Vi ser uenighed og fjendskab mellem ledere og nationer og konflikter mellem samfund og strid i familierne. Løsningen til verdens problemer ligger i forståelsen af Herren Jesu Kristi lærepunkter og lærdomme og i alle menneskers anvendelse af disse principper. Guddommelige lærepunkter og lærdomme er blevet forkyndt med klarhed af profeterne, både forud og nu, når de er blevet påvirket af Helligånden. Når vi hører disse sandheder, bliver de videregivet til vores

hjerter og sind af denne samme Ånd.

Når vi overvejer profeternes roller er det afgørende at forstå, at for det første er profeter kaldet af Gud, og han vidner til verden om deres kaldelse. Den gamle Abrahams Bog beskriver en begivenhed, som indtraf i forudtilværelsen, da Guds så ud over de ånder, som han havde skabt: »Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt blandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine herskere, for han stod blandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode; og han sagde til mig; Abraham, du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født« (Abraham 3:23).

Skrifterne fortæller om profeten Samuel i Det Gamle Testamente, at »Samuel voksede op, og Herren var med ham og lod ikke et eneste af sine ord falde til jorden. Og hele Israel fra Dan til Be'ersheba forstod, at det var betroet Samuel at være profet for Herren« (1 Sam 3:19-20).

Mormons Bog citerer Frelseren i det fordums Amerika, da han fremhævede værdien af Esajas' profetier i Det Gamle Testamente:

»Og se, nu siger jeg jer, at I burde undersøge disse ting. Ja, jeg giver jer en befaling, at I skal undersøge dem flittigt; thi Esajas' ord er storladne.

Thi han talte visselig om alle ting, der angår mit folk, som er af Israels hus ...

Og alt, hvad han talte, har været eller skal blive i overensstemmelse med de ord, han talte ...

... Ransag profeterne, thi der er mange, som vidner om disse ting« (3 Nephi 23:1-3, 5).

For det andet er det profeternes rolle at undervise om Kristus og vidne om hans guddommelighed og hans mission. Adam, som var den første profet sammen med sin hustru Eva, hørte Herrens røst og indledte mønstret for de uddelinger, som fulgte efter. Om denne afgørende

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab (i midten) hilser på medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

begivenhed er det nedskrevet, at Adam »velsignede ... Gud og blev fyldt af ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud.

Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.

Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre« (Moses 5:10-12).

Helaman, en forudms amerikansk profet underviste sine sønner Nephi og Lehi: »Og nu, mine sønner, ihukom, at det er på vor

Forlørsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå« (Helaman 5:12).

Det måske mest magtfulde vidnesbyrd om Frelseren i denne uddeling blev givet i 1832 af profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som

vidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne« (L&P 76:22-24).

De tredje karaktertræk for profeterne er, at deres lærdomme er nedskrevet og at jordens indbyggere bliver belært herom af efterfølgende profeter og lærere. Herren sagde til Moses i Det Gamle Testamente: »Kom op til mig på bjerget og bliv der, så vil jeg give dig stentavlerne med den lov og befaling, som jeg har skrevet ned for at belære dem (2 Mos 24:12).

Herrens levende profeter har i dag givet et lige så stærkt vidnesbyrd i 1995, da de vidnede for verden om ægteskabets og familiens hellige natur:

Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og

kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for hans børns evige skæbne ...

Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan ...

Vi opfordrer ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel«

(»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 24).

Senere gav de også deres personlige vidnesbyrd som Herrens apostle om Jesu Kristi mission:

»Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at hans liv, der spiller en central rolle i menneskets historie, hverken begyndte i Betlehem eller endte på Golgata. Han var Faderens Førstefødtede, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser ...

Vi vidner, at Han en dag vil vende tilbage til jorden ... Han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrens Herre, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal tilbede ham. Enhver af os skal fremstilles for Gud for at blive dømt efter vores gerninger og vores hjertes ønsker« (»Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liabona*, april 2000, s. 2-3).

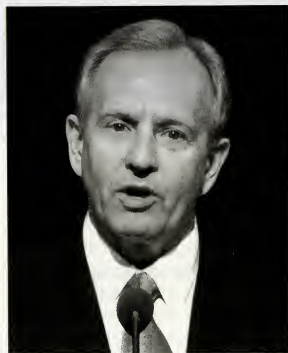
Kernen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme er at videregive til hver eneste oprigtige menneskes ånd, som vil spørge Gud i tro, et personligt vidnesbyrd om vor Herre og Frelser og profeteres rolle fra tidernes morgen og lige til denne stund. Jeg vidner om, at profeterne har efterfulgt hinanden fra Joseph Smith, som var denne uddelings første profet, til Gordon B. Hinckley, som er Herrens profet i dag. Om dette bærer jeg mit vidne og mit vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Jeg, Herren ... tager dig ved hånden

ÆLDSTE W. CRAIG ZWICK

De Halvfjerd

Hvis vi vil ... vandre hånd i hånd med ham på hans stier; vil vi gå fremad med tro og aldrig føle os alene.

I mange menneskers øjne og hjerter i verden i dag ser man tvivl, frygt og håbløshed. Megen af verdens usikkerhed er lidt efter lidt krøbet ind i vores hjem og personlige liv. Uanset vores alder eller hvilke forhold vi lever under, så har vi alle behov for at vide, at vi har kraft i nuet og håb om fremtiden.

Lyt til Mormons ord: »Ved I ikke, at I er i Guds hånd? Ved I ikke, at han har al magt?« (Mormon 5:23).

Vores hænder er nogle af de mest symbolske og udtrykkende dele af

legemet. På hebræisk er *jad* det mest almindelige ord for »hånd« og bruges også som en metafor for magt, styrke og kraft (se William Wilson, *Old Testament Word Studies*, 1978, s. 205). Hænder betyder således magt og styrke.

Vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley udstrakte hænder styrker, opløfter og inspirerer mennesker over alt i verden.

At være i Guds hånd antyder, at vi ikke kun er i hans opmærksomme omsorg, men at vi også bliver passet på og beskyttet af hans vidunderlige magt.

Der er over alt i skrifterne henvisninger til Herrens hånd. Hans guddommelige hjælp bevises gang efter gang. Hans vidunderlige hænder skabte verdner og alligevel er de blide nok til at velsigne de små børn.

Tenk på Johannes' ord, som beskriver den opstandne og helliggjorte Frelser: »Da jeg så ham ... lagde [han] sin højre hånd på mig og sagde: »Frygt ikke! ... Jeg er den ... som lever: Jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder.« (Åb 1:17-18). Når han lægger sin

hånd på os, kan vi ligesom Johannes blive levende i ham.

For 24 år siden kæmpede vores lille nyfødte søn for sit liv på en intensivafdeling på hospitalet. Hans lunger var ikke fuldt udviklet på grund af den for tidlige fødsel, og han kæmpede desperat for hver eneste vejrtrækning. Han var så lille, men havde så stor vilje til at leve. Som unge og uerfarne forældre bad min modige og altid trofaste hustru, Jan, og jeg om, at Herrens hånd vil blive udstrakt og på en eller anden måde hjælpe vores lille nyfødte dreng med fortsat at trække vejret. Da jeg lagde min rystende hånd ind i kuvøsen, følte jeg mig så utilstrækkelig og kraftesløs. Jeg greb fat i vores nyfødte søns lille, men fuldkomne hånd, og der opstod

en magtfuld åndelig forbindelse, som jeg aldrig har glemt. To af mine fingre på hver hånd dækkede hans lille hoved, mens jeg salvede ham.

Vores ønske for ham var rent, men vi vidste, at hans jordiske liv hvilede i Herrens hænder og ikke i vores hænder eller lægeholdets hænder, som sørgede for ham. Jeg forstod ydmygt, at mine rystende hænder besad magt og myndighed, som gik langt udover min egen. Mine fingre på hans hoved symboliserede, at Gud lagde sine hænder og kraft over vores søn. Efter denne velsignelse så min evige ægtefælle og jeg i et øjeblik med følelser af fred på hinanden henover kuvøsen og følte en fornyet ånd, fyldt af håb og trøst, født af tro på Herren Jesus Kristus og på den personlige virkning

af hans forsoning. Det var et magtfuld vidnesbyrd om hans kærlighed til en nyfødt søn, som netop havde forladt hans nærhed. Vi var nu bedre forberedt til at acceptere hans vilje for vores søn. Vi følte i sandhed, at vi havde lagt vore hænder i Frelserens hænder. Det var som Frelserens egne hænder tilvejebragte hjælpen fra respiratoren, hvilket gjorde det muligt for vores søn at trække vejret og indtage næring. Med hvert åndedrag og med hver eneste voksende grad af udvikling udtrykte vi vores tak. I dag er vores sunde søn og hans taknemlige forældre fortsat taknemlige for Frelserens villige hænder.

Blandt de guddommelige løfter om at komme frem i den første opstandelses morgen og arve troner, riger, fyrstedømmer og magter, herredømme, er løfter om alle højder og dybder (se L&P 132:19). Lykkens store plan omfatter en rutsjebane med udfordrende tidspunkter så vel som med de mest glædelige tider. Ja, vi har alle vore øjeblikke med vanskeligheder og hjertesorg. De er af og til så vanskelige for os, at vi bare ønsker at give op. Der er tider, hvor vore skridt er usikre, hvor vi føler os nede og desperat søger efter hjælp.

Ældste Holland minder os om, at »symbolet med koppen, som man ikke kan lade gå forbi, findes både i vores liv såvel som i [Frelserens]. Men det er på en meget mindre måde og i en meget mindre grad, men det er ofte nok til at lære os, at vi må adlyde« (*Trusting Jesus*, 2003, s. 42).

Vi må hver især vide, at vi kan fortsætte i Herrens styrke. Vi kan lægge vores hånd i hans og føle hans opretholdende nærhed løfte os til højder, som vi ikke kan nå alene.

Da en sorgramt far bragte sin frygtelig syge søn til Jesus, skrev Markus: »Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op« (Mark 9:27).

Vi må stole på Herren. Hvis vi giver

os selv frit til ham, vil vores byrder blive løftet og vores hjerte blive trøstet.

Ældste Scott har for nylig rådet: »Stol på Gud ... uanset hvor udfordrende omstændighederne er ... Din fred i sindet, din overbevisning om svar på tyngende problemer og din endelige glæde beror på din tillid til vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus« (»Troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser«, *Liabona*, maj 2003, s. 75).

Howdan lærer vi at nære tillid? Hvordan lærer vi at udstrække vores hånd og skabe forbindelse til den omsorg, som Herren tilvejebringer?

Der kom klare instruktioner fra Herren til Joseph Smith: »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtomodighed, så skal du have fred i mig ... Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig« (L&P 19:23, 38).

Her er fire nøgler:

- Lær
- Lyt
- Søg Ånden
- Bed altid

Herren vil tilvejebringe næring og støtte, hvis vi er villige til at åbne døren og modtage hans hånd fyldt med guddommeligt hjælp.

Præsident Thomas S. Monson minder os om Frelserens villigt hjælpende hånd. »Beundret den hånd, som frelser – Jesus Kristus, Guds Søn, menneskehedens Forløser ... Med den hånd banker han på vor forståelses dør« (»Hænder«, *Stjernen*, marts 1991, s. 2).

For nylig forberedte vores datter og svigersøn sig til at nyde aftenen sammen. De skyndte sig for at gøre sig klar og gav babysitteren nogle instruktioner i sidste øjeblik. De lagde ikke mærke til, at et af børnene var kede af det, og at en anden havde tårer i øjnene, før de stod ved døren, klar til at tage af sted. De forstod nu, at børnene var kede af, at far og mor ikke skulle være hjemme. Så disse forældre

samlede de fire vidunderlige børn sammen. Deres far bad dem strække deres hænder frem. Alle de 8 små hænder blev strakt frem. Mor og far kyssede hver eneste hånd og fortalte dem, at når de savnede dem eller var bange eller havde behov for at føle deres kærlighed, kunne de trykke deres hænder mod kinden og ville da være i stand til at føle mors og fars nærhed til enhver tid. De blev så glade, og da vores datter og svigersøn bagefter tog af sted, så de fire små børn stå ved vinduet smilende over hele hovedet og med hænderne trykket op mod kinden.

De stolede på deres forældre. De vidste, at de var elsket.

Lige som små børn nærer tillid, må hver eneste af os have den samme barnlige og ubetingede tro. Vi må alle huske, at vi er Guds sønner og døtre, og at han elsker os meget højt. Hvis vi virkelig forstår, hvem vi er, vil vi have en konstant kilde til håb og trøst.

Vi kan aldrig »holde ud i det løb, der ligger foran os« (Hebr 12:1) uden at lægge vores hænder i Herrens hånd.

For adskillige år siden besluttede vores eneste datter, at hun ville deltage i et maraton. Hun trænede og arbejdede meget hårdt sammen med nogle af sine venner. Løbet var vanskeligt, og der var tidspunkter, hvor hun havde lyst til at give op. Men hun blev ved at fortsætte ved at koncentrere sig om et skridt ad gangen. Da hun nærmede sig midten af løbet, hørte hun nogen bagved råbe: »Blind mand på din venstre side.«

Hun drejede hovedet, blot for at se en blind mand overhale hende, mens han holdt fast i en anden mand. De løb begge med i løbet. Da de løb forbi, kunne hun se, hvor fast den blinde mand holdt fast i sin vens hånd.

Overvældet, som hun var af sin egen fysiske smerte, blev hun opmuntret af at se disse to mænd

løbe hånd i hånd. Han, som kunne se, blev motiveret af sin blinde ven, og den blinde mand var helt afhængig af den forbindelse, som han havde til sin vens hånd. Vores datter vidste, at den blinde mand aldrig kunne fuldføre løbet alene. Hun blev inspireret af den tillid, som den blinde mand udviste og af hans vens uforbeholdne kærlighed.

På samme måde har Frelseren udstrakt sin hånd til hver eneste af os, så vi ikke behøver at løbe alene. »Til jer, som af og til er ved at begne eller snuble. Han er der for at berolige og give styrke« (*Trusting Jesus*, s. 43) Når vi bevæger os frem til mållinien, vil han være der for at frelse os, og det var for alt dette, at han gav sit liv.

Læg mærke til sårene i hans hænder. Hans hænder, som har gennemgået så meget, ja, hans hænder af iturevet kød og fysiske lidelser giver os større kraft og vejledning.

Det er den sårede Kristus, som leder os gennem vore vanskelige øjeblikke. Det er ham, som bærer os, når vi har behov for mere luft til at indånde eller vejledning til at følge eller endog mere mod til at fortsætte.

Hvis vi vil holde Guds befalinger og vandre hånd i hånd med ham på hans stier, vil vi gå fremad med tro og aldrig føle os alene.

Stol på hans løfter om evigt liv og gif fred og håb mulighed for at hvile over jer.

Når vi skaber forbindelse til fredens ophav og til hans fuldkomne og forløsende kærlighed, så kommer vi til at kende virkeligheden af Herrens løfte: »For jeg er Herren din Gud, der griber din højre hånd og siger til dig: Frygt ikke, jeg hjælper dig« (Es 41:13).

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Førelser og levende Frelser.

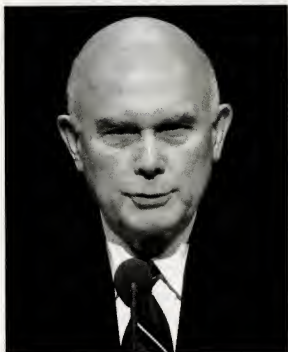
Jeg vidner, at han lever og udstrækker sin kærlige hænder til hver eneste af os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Omvendelse og forandring

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS

De Tolv Apostles Kvorum

Omvendelse vil sige at afstå fra alle vore handlinger – personlige, familiemæssige, etniske og nationale – der er i modstrid med Guds befaling.

Jeg kommer med hilsener fra Det Filippinske Område med det 520.000 medlemmer i 80 stave og 80 distrikter samt 2.200 missionærer i 13 missioner. Vi gør fremskridt over for de udfordringer, Kirken møder, hvor den endnu ikke er fuldt etableret.

I disse udviklingsområder er vi meget afhængige af ældre missionær-rægterpar. Jeg understreger dette, for der er mange, der kan høre mig, som har brug for at vide, hvor meget deres indsats påskønnes, og der er andre, som vi beder om, der vil beslutte at stille sig til rådighed for denne livsgtige indsats.

I.

Min indledning er noget, der blev sagt af en af disse tapre missionærer, mens jeg var til stede. »Når jeg ser tilbage på mit liv,« sagde han, »kan jeg knap forestille mig en gammel surfer fra Hawaii, som afslutter sin tredje mission. Men da jeg følte Frelserens varme omfavelse, ønskede jeg at tjene ham, og jeg ændrede mig.« Ja, det gjorde han! Stanley Y. Q. Ho fortalte mig, at indtil han var 30, gjorde han ikke andet end at »drive omkring på strandene ved Waikiki.« Så fandt han evangeliet, giftede sig med en sidste dages hellig pige, og han ændrede sig. Siden har han haft mange kaldelser, herunder biskop og stavspræsident. Nu har ældste Ho og hans elskede Momi, som er ansvarlig for mange af forandringerne i hans liv, tjent på tre fuldtidsmissioner.

Et andet eksempel finder jeg i Lukas-evangeliet:

»Og Jesus kom ind i Jeriko og gik gennem byen.

Dér var der en mand, som hed Zakæus, han var overtolder, og han var rig.

Han ville gerne se, hvem Jesus var, men kunne ikke for skaren, da han var lille af vækst.

Så løb han i forvejen og klatrede op i et morbærfigen træ for at få ham at se, for han måtte komme den vej forbi.

Da Jesus kom til stedet, så han op og sagde: »Zakæus, skynd dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus.«

Så skyndte han sig ned og tog glæde imod ham« (Luk 19:1-6).

Her står der i evangeliet, at skaren, der fulgte Jesus, »gav ondt af sig«, fordi han besøgte en synders hus (v. 7). Men det betød ikke noget for Jesus. Hans evangelium er for alle, som vil forsage deres gamle veje og foretage de forandringer, som de skal for at blive frelst i Guds rige.

Nu tilbage til beretningen om manden, den åbnede sit hjem og sit hjerte for Herren:

»Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: »Se, Herre, halvdelen af, hvad jeg ejer, giver jeg til de fattige, og hvis jeg har presset penge af nogen, giver jeg det firedobbelte tilbage.«

Da sagde Jesus om ham: »I dag er der kommet frelse til dette hus ...

For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte« (v. 8-10).

Zakæus fra Jeriko og Stanley fra Hawaii repræsenterer os alle. De er eksempler på det, vi beder om, at alle må opleve, som beslutter sig til med glæde at modtage Herren og følge ham, hvor han leder os.

II.

Jesu Kristi evangelium udfordrer os til at forandre os. »Omvend dig« er det hyppigste budskab, og omvendelse vil sige at afstå fra alle vore handlinger – personlige, familiemæssige, etniske og nationale – der er i modstrid med Guds befaling. Formålet med evangeliet er at forandre almindelige skabninger til celestiale borgere, og det kræver en forandring.

Johannes Døber prædikede omvendelse. Hans tilhørere kom fra forskellige grupper, og han forkyndte de ændringer, som hver især må foretage for at bære »de frugter, som omvendelsen kræver« (Luk 3:8). Toldere, soldater og almindelige mennesker – alle havde traditioner, som måtte vige for omvendelsesprocessen.

Jesu lærdomme udfordrede også andre gruppers traditioner. Da de skriftkloge og farisæerne beklagede sig over, at hans disciple overtrådte »de gamles overlevering« ved at undlade den rituelle vask af hænder, svarede Jesus, at de skriftkloge og farisæerne selv overtrådte »Guds bud for jeres overleverings skyld« (Matt 15:2-3). Han beskrev, hvordan de havde »sat Guds ord ud af kraft af hensyn til [d]eres overlevering« (v. 6). »Hyldere« er det, han kaldte dem, hvis efterlevelse af deres traditioner afholdt dem fra at holde Guds bud (v. 7).

Atter erklærer Herren i nutidig åbenbaring, at »den onde« fører Guds uskyldige børn bort fra lys og sandhed »på grund af ulydighed og fædrenes traditioner« (L&P 93:39).

Et folks tradition eller kultur eller levemåde omfatter uvægerligt nogle skikke, der må forlades af dem, som

ønsker at modtage Guds største velsignelser.

Kyskhed er et eksempel. »Du må ikke bryde et ægteskab,« befalede Herren fra Sinaj (2 Mos 20:14) og gentog det i nutidig åbenbaring (L&P 42:24; se også L&P 59:6). »Hold jer fra utugt« befaler Det Nye Testamente (1 Kor 6:18; se også Gal 5:19; 1 Thess 4:3). Guds profeter har altid fordømt hor. Alligevel er disse evige befalinger ofte blevet ignoreret, modarbejdet eller hånet af stærke traditioner i mange lande. Det er især åbenlyst i dag, hvor film, blade og internetsider fra en nation øjeblikkeligt kan modtages af mange andre. Seksuelle forhold uden for ægteskabet tolereres eller forfægtes af mange. Ligeledes den hastigt ekspanderende brug af pornografi. Alle, som har tilhørt disse kulturer af synd, må omvende sig og forandre sig, hvis de skal blive Guds folk, for han har advaret om, at »intet urent kan indkomme i hans rige« (3 Nephi 27:19).

Ugentlig kirkegang er et andet eksempel på en befaling, der strider med populære traditioner. Herren har befalet os at komme i kirke og »føre [vore] sakramenter« på hans sabbatsdag (se L&P 59:9). Det kræver mere end blot passiv tilstedeværelse. Vi er

befalet at deltage i tilbedelsen og til at tjene, og det kræver en pinefuld forandring for mange ikke-kristne og tilmed for de kristne, hvis kirkegang blot har været som uregelmæssige tilskuere.

Herrens befaling om, at vi afholder os fra alkohol, tobak, te og kaffe (se L&P 89) strider også direkte med manges traditioner. Langvarig afhængighed eller vaner brydes ikke let, men Guds befaling er klar, og de lovede velsignelser kompenserer rigeligt for udfordringerne ved at forandre sig.

Et andet eksempel er ærlighed. Nogle kulturer tillader løgn, tyveri og andet uærlige skikke. Men ærlighed i enhver form – uanset om det er for at tilfredsstille andre, redde ansigt eller opnå vinding – er i direkte konflikt med evangeliets befalinger og kultur. Gud er en sandfærdig Gud, og Gud forandrer sig ikke. Det er os, der skal forandre os. Og det vil være en stor forandring for alle, hvis traditioner gør dem vant til at tro, at de kan lyve lidt, snyde lidt eller bedrage, hvis man kan opnå en personlig fordel og det sandsynligvis ikke bliver opdaget.

En mindre alvorlig verdslig tradition, der strider med evangeliets kultur, er forestillingen om frem- og tilbagegang i forbindelse med stillinger. I verden taler vi om op- og nedgang i forbindelse med fremfremmelser og nedskæringer. Men der er ingen op- eller nedgang ved kirkekalender. Vi bevæger os blot omkring. En biskop, der er afløst af den rette myndighed og kaldes til at undervise i Primary, går ikke nedad. Han går fremad, når han accepterer sin afløsning med taknemmelighed og passer pligterne i den nye kaldelse – selv om den er langt mindre synlig.

Jeg så et prisværdigt eksempel på dette for nogle måneder siden i Filippinerne. Jeg besøgte et ward i Pasig Stav i nærheden af Manila. Der mødte jeg Augusto Lim, som jeg tidligere havde kendt som stavspræsident,

missionspræsident, generalautoritet og præsident for templet i Manila. Nu så jeg ham tjene ydmygt og taknemmeligt i biskoprådet i sit ward, andenrådgiver til en mand, der var langt yngre og havde langt mindre erfaring. Fra tempelpræsident til andenrådgiver i biskoprådet i et ward. Det er et smukt eksempel på den evangeliske kultur i aktion.

Med disse eksempler stiller jeg ikke kultur eller traditioner fra en del af verden over for en anden. Jeg stiller Herrens veje op mod verdens veje – kulturen i Jesu Kristi evangelium over for kultur eller traditioner i alle lande eller folk. Ingen gruppe har monopol på dyder eller er fritaget for befalingen om at forandre sig. Jesus og hans apostle forsøgte ikke at gøre hedningerne til jøder (se Rom 2:11; Gal 2:11-16, 3:1-29, 5:1-6, 6:15). De underviste hedninger og jøder og forsøgte at gøre dem hver især til Kristi disciple.

På samme måde forsøger Herrens nulevende tjenere ikke at gøre filippinere, asiater eller afrikanere til amerikanere. Frelseren indbyder alle til at komme til sig (se 2 Nephi 26:33; L&P 43:20), og hans tjenere søger at overbevise alle – også amerikanere – til at blive sidste dages hellige. Vi siger til alle, opgiv jeres traditioner og kulturelle skikke, der er i modstrid med Guds befalinger og kulturen i hans evangelium og tilslut jer hans folk i opbygningen af Guds rige. Hvis vi ophører med at vandre i mørke, sagde apostlen Johannes, »vandler [vi] i lyset ... har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renser os for al synd« (1 Joh 1:7).

III.

Der er en enestående evangelisk kultur, et sæt af værdier, forventninger og skikke, der er fælles for alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne evangeliske livsstil kommer fra frelsesplanen, Guds

befalinger og de levende profeters lærdomme. Den får udtryk i den måde, hvorpå vi opdrager vore børn og lever vores liv. Principperne fremsat i familieproklamationen er et smukt udtryk for vores evangeliske kultur.

De, der er døbt i Jesu Kristi Kirke, indgår pagter. I nutidig åbenbaring erklærer Herren: »Når mennesker kaldes til mit evige evangelium og slutter en evig pagt, bliver de regnet for jordens salt og menneskenes kraft« (L&P 101:39). For at udføre vores pagtspligt som jordens salt må vi være anderledes end dem omkring os.

Som Jesus lærte: »... jeg har kaldet jer til at være jordens salt; men om

saltet mister sin kraft, hvormed skal jorden da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene« (3 Nephi 12:13; se også Matt 5:13; L&P 101:40).

Det kræver, at vi foretager nogle forandringer fra vores families kultur, vores etniske kultur eller vores nationale kultur. Vi må forandre alle elementer i vores adfærd, som er i konflikt med evangeliets befalinger, pagter og kultur.

Evangeliets plan er baseret på personligt ansvar. Vores trosartikel frem sætter den evige sandhed, at »menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams

overtrædelse» (2. trosartikel). Dette krav om personligt ansvar, som kommer til udtryk mange gange i vores lære, står i skarp modsætning til Satans plan om at »forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes« (Moses 4:1). Faderens og Frelserens plan er baseret på personligt valg og personlig indsats.

Læren og skikken med personligt ansvar og personlig indsats kolliderer med individuelle traditioner og lokale kulturer i mange lande. Vi lever i en verden, hvor der er store forskelle på indkomster og materielle besiddelser, og hvor der er mange offentlige og private bestræbelser på at begrænse disse forskelle. Frelserens disciple har befaling om at give til de fattige, og mange gør det. Men nogle gaver har fremmet en kultur af afhængighed, hvorved modtagernes behov for jordisk føde og husly begrænses, men de fattiggøres i forhold til deres evige behov for personlig udvikling. Den udvikling, der kræves i evangeliets plan, sker kun i en kultur med personlig indsats og personligt ansvar.

Den kan ikke finde sted i en kultur af afhængighed. Uanset, hvad der får os til at være afhængige af andre i forbindelse med beslutninger eller ressourcer, som vi kunne skaffe selv, så svækker det os åndeligt og hæmmer vores udvikling mod det, som evangeliets plan har til hensigt, at vi er.

Evangeliet løfter mennesker ud af fattigdom og afhængighed, men kun, når evangeliets kultur, herunder betaling af tiende af selv de meget fattige, får overhånd over traditioner og kulturer, der skaber afhængighed. Det er lektien, vi kan lære af Israels børn, som kom ud af århundreders slaveri i Egypten og fulgte en profet til deres eget land og blev et mægtigt folk. Den lektie kan også læres fra mormonionererne, som aldrig brugte forfølgelse eller deres fattigdom som undskyldning, men drog fremad i tro, idet de vidste, at Gud ville velsigne dem, når de holdt hans befalinger, hvilket han gjorde.

De forandringer, som vi må foretage for at komme til at tilhøre evangeliets kultur, kræver en langvarig og

sommetider pinefuld indsats, og vore forskelle må være synlige. Som »jordens salt« er vi også »verdens lys«, og vores lys må ikke være skjult (se Matt 5:13-16). Apostlen Johannes advarede om, at dette ville få verden til at hade os (se 1 Joh 3:13). Det er derfor, at de, som indgår denne pagt om at forandre sig, har en hellig pligt til at elske og hjælpe hinanden. Denne opmuntring må udstrækkes til hver eneste sjæl, som kæmper for at komme ud af verdens kultur og ind i Jesu Kristi evangeliums kultur. Apostlen Johannes konkluderede: »Lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed« (1 Joh 3:18).

Ingen elsker deres medmennesker mere imponerende end de ædle mænd og kvinder i denne kirke, som forlader deres komfortable hjem og omgivelser for at tjene som missionærægtepar. De giver den mest ægte og mest værdifulde hjælp til dem, som kæmper for at forandre sig. Må Gud velsigne vore missionærægtepar!

IV.

Jesus befalede os at elske hinanden, og vi viser den kærlighed ved den måde, hvorpå vi tjener hinanden. Vi er også befalede at elske Gud, og vi viser den kærlighed ved hele tiden at omvende os og holde hans befalinger (se Joh 14:15). Og omvendelse er mere end blot at afholde sig fra vore synder. I den bredeste betydning kræver det *forandring*, at opgive alle vore traditioner, der strider med Guds befalinger. Når vi bliver fuldgældige deltagere i kulturen i Jesu Kristi evangelium, bliver vi »de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19).

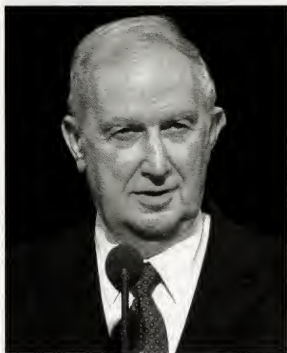
Jeg vidner om, at dette er, hvad vor Herre og Frelser ønsker af os for at blive det, som hans evangelium har til hensigt, at vi skal blive. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Opnå jeres fulde potentiale

ALDSTE RICHARD G. SCOTT

De Tolv Apostles Kvorum

Jeg vil af al kraft opfordre jer til at finde ud af, hvem I virkelig er ... Jeg opfordrer jer til gennem ånden at finde ud af jeres guddommeligt givne potentiale.

For nylig så jeg over 20.000 unge sidste dages hellige mænd og kvinder lytte til et åndeligt budskab. De tog notater og koncentrerede sig om taleren og var ivrige efter at lære. Fra dem strålede en intens ånd af renhed, retskaffenhed og hengivenhed. Der var ingen, som havde tvunget dem til at komme. De ønskede at være der.

Senere mødte jeg over 2.000 fuldtidsmissionærer, som forberedte sig til at tjene. Salen var fyldt af ånden. Jeg stillede dem vanskelige spørgsmål. De svarede utrolig godt og citerede ofte støtteskriftsteder. Da jeg trykkede disse missionærer i hånden og så ind

i deres øjne, følte jeg deres renhed og deres hengivne ånd. Det var en inspirerende oplevelse. Hver eneste af dem havde tilsidesat deres personlige interesser for at acceptere en kaldelse til at være en del af det, som kan blive vores bedste generation af missionærer.

Jeg har haft lignende erfaringer med unge over hele verden. Fakultetsmedarbejderne ved vore tre universiteter har bemærket en betydelig kapacitet i emner og åndelig følsomhed hos eleverne. Der er noget bemærkelsesværdigt, som er ved at ske. Føler I det? Herren sender i sandhed endnu flere enestående ånder til jorden, efterhånden som lydighed og moral er i forfald over hele verden. Som gruppe overgår de den gennemsnitlige kapacitet hos deres forgængere. Deres potentiale for personlig vækst og positive bidrag er enorme. Hvordan arbejder I som forældre og ledere for at udvikle dette potentiale? Hvad gør I som en ung mand eller kvinde i denne generation for at opnå jeres ekstraordinære potentiale? Vil I øge det og leve op til exceptionelle højder i form af opnåelser og lykke? Hvordan vil I undgå Satans anstrengelser for at underminere jeres potentielle ved at få jer til at overtræde? Det

er kun jer, som kan besvare disse kritiske spørgsmål.

Jeg vil af al kraft opfordre jer til at finde ud af, hvem I virkelig er. Jeg indbyder jer til at se ud over livets daglige rutine. Jeg opfordrer jer til gennem ånden at finde ud af jeres guddommeligt givne potentiale. Jeg formaner jer til bønssomt at træffe værdige valg, som vil lede jer hen mod at realisere dette fulde potentiale.

Jeg vil gerne fortælle jer en sikker måde, hvorpå I kan begynde at opnå en sådan vækst. Jeg har set tapre missionærer gå ud i iskold vind, modstå voldsomt regn, vade gennem glatte og plørede gader og overvinde frygt. Ofte bærer de et magtfuld vidnesbyrd for kun at blive forkastet og åbent kritiseret. Jeg har set dem kæmpe for at videregive sandheden på et nyt sprog. Af og til stirrer lytterne i forbløffet stilhed. Så kommer den ødelæggende erkendelse, at budskabet ikke er blevet forstået. Men jeg vil ikke ændre noget af det, selv om jeg kunne, for der er de gyldne øjeblikke af succes, som er alle anstrengelserne værd. Sådanne belønninger kommer, når ånden rører et hjerte og opnår et evigt resultat, fordi en som jer var der. At dele sandhed under svære forhold gør, at man værdsætter det mere. Når I går udover grænserne for jeres erfaring og ud i det ukendte tussørke, vil Herren styrke jer. Jeres evige sjæls skønhed vil åbne sig.

Udfordringerne er større end nogensinde før. Det er årsagen til, at Herren har behov for dygtigere og bedre forberedte missionærer. Han har behov for dem, som er rene, så de kan blive vejledt af Ånden og kan vidne med omvendende kraft. Kvalificer jer til at blive en af disse enestående missionærer. Det bliver ikke let. Der er ikke noget, som nogensinde har været noget værd, som har været let at udføre.

Det Første Præsidentskab har defineret høje standarder for moralsk værdighed og den fysiske, mentale og følelsesmæssige stabilitet, som tjenerne som missionær nu kræver. Standarder er krævende, men I kan opfylde dem. I vil glæde jer over den følelse af fred og tillid, som kommer af at efterleve dem. Standarderne er ikke blevet løftet for at gøre det sværere, men fordi missionærerne nu tjener i et miljø, hvor åndelig vejledning er absolut afgørende. Der er også blevet foretaget ændringer i præsentationen af lektionerne. De skal ikke længere læres udenad, men det grundlæggende indhold skal læres og gives som vejledt af Ånden. Personlig værdighed er grundlæggende for at gøre dette (se »Erklæring om missionering« vedlagt Det Første Præsidentskabs brev fra den 11. december 2002).

I er en enestående generation med et ekstraordinært potentiale. Det er ikke nogen tilfældighed, at Satan ønsker at ødelægge dette potentiale ved at friste jer til at bryde Guds love. Han ved, at han ikke har nogen magt over en retskaffen person. Alligevel er han en mester i at gøre synd tiltalende for den, som ikke har besluttet sig.

Forberedelsen til en mission og et meningsfyldt liv begynder bedst i hjemmet. En af de største gaver, som I forældre kan give en søn eller datter, er vedvarende at nære et voksende vidnesbyrd om sandhed og tålmodigt udvikle hvert enkelt barns åndelige evner. Forklar omhyggeligt Kirkens lærdomme og den kraft, som de giver, når man efterlever dem. Dette grundlag vil gøre det muligt for et barn at modstå verdens ondskab. Motiver hver eneste søn, som er fysisk og følelsesmæssig i stand hertil, til at forberede sig til at tjene værdigt på en fuldtidsmission.

Biskopper og stavspræsidenter, styrk med præstedømmets og hjælpeorganisationernes ledere den åndelige kapacitet hos jeres unge. Gør det ved at opfordre dem til at deltage i kirkeaktiviteter, som forstærker forældrenes belæring.

Unge mænd, deltag aktivt i jeres præstedømmekvorum. Unge piger, deltag i klassens aktiviteter og gennemfør jeres personlige målsætningsprogram. Vær aktive i søndagsskoleklasserne og lær, hvad der bliver undervist i. Tag del i seminar og institut for at opnå en vital

forståelse af sandheden. Lyt ikke kun for at bestå en prøve. Gør det, som studeres til en del af jeres liv.

Studer den første åbenbaring, som nedskrevet i Joseph Smith-Historie i Den Kostelige Perle. Lær om de efterfølgende begivenheder, som bragte en fuld gengivelse af sandhed med præstedømmets myndighed og de ordinancer, som er nødvendige for oplyselse. Få et personligt vidnesbyrd om disse ting. Gør dem til en del af jeres sind og hjerte.

Forsøg at læse Mormons Bog, fordi I ønsker det, og ikke fordi I skal. Find for jer selv ud af, hvad der er sandt. Spørg, hver gang I har læst en side: »Kunne nogen mand have skrevet denne bog, eller skete det, som Joseph Smith bar vidnesbyrd om?« Anvend de lærdomme, som I lærer om. Det vil styrke jer mod Satans ondskab. Følg Moronis råd. Bed oprigtigt til Gud Faderen i Jesu Kristi navn af oprigtigt hjerte og med fast forsat, om lærdommene i Mormons Bog er sande (se Moroni 10:3-5). Bed uden at tvivle med et ønske om personlig at modtage en bekræftelse. Der må være en forklaring på den bog, som I holder i jeres hånd. Jeg ved, at I kan

modtage'en åndelig bekræftelse på, at den er sand. I vil da vide, at Jesus Kristus lever, at Joseph Smith var og er en profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens kirke. I vil få bekræftet, at Frelseren vejleder sin kirke gennem en levende profet. Disse sandheder vil blive et grundlag for jeres produktive liv.

Nogle siger måske: »Jeg har ikke velsignelserne ved en ideel familie og fuld erfaring i Kirken.« Jeg havde heller ikke alle de fordele, og det havde andre medlemmer af De Tolv Kvorum heller ikke. Kompenser ved at opnå jeres eget sikre vidnesbyrd om sandhed. Opnå en personlig overbevisning om, at Jesu Kristi Kirke er blevet gengivet til jorden, og at hans lærdomme er sande. Der er forskellige veje til denne dyrebare gave. Det begynder med jeres oprigtige ønske om at vide. Troens flimrende lys kan dø, hvis I ikke nærer det. Men den lille flamme kan vokse til en strålende, uudslukkelig ild gennem oprigtig bøn og vedvarende studium af Mormons Bog og andre skrifter. En sådan tro forbliver levende, når I anvender de principper, I lærer.

Forbliv værdige. Når I virkelig forstår, hvem I er, er det ikke vanskeligt at modstå Satans fristelser. Så kan han ikke ødelægge udviklingen af jeres sande potentiale.

Som unge mænd er den største vækstmæssige og styrkende erfaring, som I overhovedet kan have på dette tidspunkt, en værdig fuldtidsmission. Selv om en mission ikke er til personlig fordel, så velsigner Herren rigeligt de, som tjener tappert. Vær en hær af bemærkelsesværdige, velforberedte og hengivne missionærer, som kvalificerer sig til disse høje standarder af værdighed. Slut jer til dem, som har valgt at tjene Herren, uanset hvor I bliver kaldet, eller uanset hvor udfordrende det kan være.

Missionering er usædvanligt krævende. Hvis I har følelsesmæssige

udfordringer, som kan stabiliseres, så I kan klare en fuldtidsmissions svære krav, kan I blive kaldet. Det er afgørende, at I fortsætter med at bruge jeres medicin under jeres mission eller indtil kompetente læger råder jer på anden vis. Anerkend, at følelsesmæssige og fysiske udfordringer er ens. Man må gøre alt, hvad man kan, for at forbedre situationen, og derpå lære at leve inden for de tilbageværende grænser. Gud bruger udfordringer, så vi kan vokse ved at overvinde dem.

Jeres fysiske eller følelsesmæssige forhold kan være sådan, at Kirkens præsident kan undtage jer fra fuldtidsmissionstjeneste (se »Erklæring om missionering«, vedlagt Det Første Præsidentskabs brev fra den 11. december 2002). I kan kaldes til at tjene i andre meningsfulde kaldelser, der svarer til jeres forhold. Jeres biskop eller stavspræsident kan hjælpe jer med at finde en sådan tjeneste, hvor I bor. Det kan være i et slægtshistorisk center, et tempel, et velværdiprojekt eller arbejdsformidlingscenter eller på et lokalt hospital, omsorgscenter, hjemløsecenter eller andet sted. Der er mange sådanne steder, hvor der er behov for hjælp. I kan bo hjemme og bidrage på storartet måde. En sådan kaldelse kan være for nogle få måneder

eller længere. Jeres stavspræsident vil få at vide, hvor I kan tjene og hvor længe. Han vil derpå kalde jer på formel vis. Uanset hvad jeres kaldelse må blive, så studer genoprettelsens budskab ud fra de materialer, som fuldtidsmissionærerne kan tilvejebringe. Find derefter muligheder til at fortælle om dette budskab. Når I pligtopfyldende gør dette vil det lede jer til mennesker, som vil blive rørt til at lære mere.

Mens jeg har talt til jer om tjeneste som missionær, har I måske tænkt »det er ikke for mig.« Jeg beder jer bønsmødt genoverveje det. Alt hvad jeg værdsætter mest i livet begyndt at modnes i missionsmarken. I kan også gøre jer fortjent til sådanne velsignelser.

Hvis I har truffet dårligt valg, så omvend jer nu. Fjern enhver barriere for jeres udvikling og lykke.

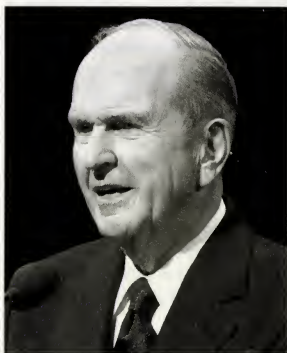
I er dyrebare unge mænd og kvinder. Opnå jeres fulde potentiale. Vær den leder og det eksempel, som Herren forventer, at I er. Unge mænd, vær en del af den største generation af missionærer. Værdige unge, forbered jer til at modtage templets ordnancer og oprejse jeres evige familie. Gud elsker jer. Jeg vidner, at når I søger hans hjælp, vil han hjælpe jer med at opfylde jeres værdige drømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Personligt præstedømme-ansvar

ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON

De Tolv Apostles Kvorum

Når I ordineres til et embede i præstedømmet, bliver I overdraget myndighed. Men kraft kommer ved at udøve denne myndighed i retfærdighed.

Mine kære brødre i præstedømmet, selv om vi kommer fra mange nationer, er vi, som Paulus sagde, af »én Herre, én tro, én dåb.«¹ Men troens styrke udvikles i os individuelt og ikke som en gruppe.

Tænk fx på troen hos en dreng, som er 8 år gammel, og som står over for en hasteoperation for akut blindtarmsbetændelse. Da han lå på operationsbordet, så han på kirurgen og sagde: »Doktor, vil du bede for mig, før du begynder at operere?«

Lægen kiggede forbløffet på drengen og sagde: »Hvorfor, jeg kan ikke bede for dig.«

Så sagde den lille fyr: »Hvis du ikke vil bede for mig, så vær venlig at vente, mens jeg beder for mig selv.« Og der på operationsbordet knælede drengen så og foldede sine hænder og begyndte at bede. Han sagde: »Himmelske Fader, jeg er kun en forældreløs dreng. Jeg er meget syg, og disse læger skal nu til at operere mig. Vil du ikke nok hjælpe dem, så de kan gøre det rigtigt? Vor himmelske Fader, hvis du gør mig rask, vil jeg være en god dreng. Tak fordi du vil gøre mig rask.« Så lagde han sig ned på ryggen og kiggede op i lægernes og sygeplejerskernes tårefyldte øjne og sagde: »Nu er jeg klar.«²

Hans fysiske heling var fuldstændig og hans åndelige kraft var i fuld gang med at udvikle sig. I brødre er ældre og har fået præstedømmet overdraget. Jeres præstedømmekvorummer tilvejebringer muligheder for venskab, tjeneste og indlæring. Men ansæret for at udvikle styrke i præstedømmet er personligt. I kan kun individuelt

udvikle en fast tro på Gud og en lyst til personlig bøn. I kan individuelt holde Guds befalinger. I kan kun omvende jer individuelt. I kan kun individuelt kvalificere jer til frelsens og ophøjelsens ordnaner. Og når jeres hustru bliver beseglet til jer, vil hendes kraft og potentiale, øge jeres.

I tilhører et vidunderligt præstedømmekvorum. Vi nyder et dyrebart broderskab sammen. Vi beder sammen, og vi tjener sammen. Vi underviser, elsker og opretholder hinanden. De Tolv kommer fra forskellige baggrunde – forretning, uddannelse, jura og videnskab. Men der er ingen af dem, som tjener på grund af denne baggrund. I virkeligheden så kaldes alle mænd til ansvarsstillinger i præstedømmet på grund af, hvem de er, og for hvad de kan blive.³

I vil gennem livet få forskellige pligter og ansvar. Mange af disse er midlertidige, som I vil blive afløst fra. (I vil nok ikke have noget imod at blive afløst fra en kaldelse til at rydde ukrudt væk på velfærdsfarmen). Men I vil aldrig blive afløst fra de ansvar, som er knyttet til jeres personlige udvikling og til jeres families udvikling.

Når I ordineres til et embede i præstedømmet, bliver I overdraget myndighed. Men kraft kommer ved at udøve denne myndighed i retfærdighed.

Ansvar over for Herren

Vi er fra Kirkens præsident og til den nye diakon ansvarlig over for Herren. Vi skal være sanddrø og trofaste og leve efter ethvert princip og enhver lærdom, som han har givet til os. Vi kan ikke gå på kompromis med en åbenbaring eller en befaling, som er blevet overdraget os som vores ansvar. Han stoler på, at vi »opbygger Guds rige og iværksætter hans retfærdighed.«⁴

En dag skal hver eneste af os aflægge beretning til Herren.⁵ Denne

erkendelse var tydelig i en alvorlig samtale, som jeg for år siden havde med en kær ven, der stod over for afslutningen af sit liv. Jeg spurgte ham, om han var rede til at dø. Jeg skal aldrig glemme hans svar. Med mod og overbevisning sagde han: »Mit liv er klar til inspektion.«

Da profeten Joseph Smith stod over for døden, sagde han: »Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker.«⁶

Nu er tiden til at forberede jer til jeres eget endelige interview. I kan spørge jer selv: »Betalder jeg tiende med et villigt hjerte? Overholder jeg visdomsordet? Er mit sprogbrug fri for vulgært sprog og banden? Er jeg moralsk retskaffen? Er jeg virkelig taknemlig for forsoningen, som gør min opstandelse til en virkelighed og det evige liv til en mulighed. Ærer jeg de tempelpager, som besegler mine

kære til mig for evigt?« Hvis I ærligt kan svare ja, så er I ved at skabe jer kraft i præstedømmet.

Helligåndens gave kan øge denne kraft. Skrifterne fortæller om mennesker, som har modtaget Helligånden, men som ikke ved det.⁷ Lad det ikke ske for jer. Dyrk denne gave og kvalificer jer til dette løfte fra Gud: »Opløft rosten for folket og udtal de tanker, som jeg indgiver jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for menneskene. Thi det skal blive givet jer i den samme stund og i samme øjeblik, hvad I skal sige.«⁸

Personligt ansvar og kraft i præstedømmet

Præstedømmets myndighed har eksisteret i mange uddelinger, så som i Adams, Noas, Enoks, Abrahams, Moses', tidernes fyldes, jareditternes, nephitternes og andre uddelinger. Alle tidligere uddelinger var begrænset i tid, eftersom hver af dem endte i

frafald. De var også begrænset til små dele af jorden. Som kontrast hertil vil vores uddeling – tidernes fyldes uddeling – ikke blive begrænset i tid eller sted. Globalt vil denne uddeling være grundlaget for en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammen-svejsning af uddelinger, nøgler, magter og herligheder lige fra Adams dage og lige til vor tid.⁹

Det Aronske Præstedømme blev gengivet den 15. maj 1829 af Johannes Døber; Det Melkisedekske Præstedømme blev gengivet kort derefter af Peter, Jakob og Johannes.¹⁰ Andre himmelske budbringere overdrog specifikke nøgler i præstedømmet. Moroni havde nøglerne til Mormons Bog.¹¹ Moses bragte nøglerne til Israels indsamling og ledelsen af de ti stammer.¹² Elias overdrog nøgler til genoprettelsen af alle ting,¹³ herunder Abrahams pagt.¹⁴ Og profeten Elias overdrog nøglerne til beseglingsmyndigheden.¹⁵

I ved noget om nøgler. I jeres lomme har I måske en nøgle til jeres hjem eller bil. Nøgler til præstedømmet er derimod urørlige og usynlige. De »åbner« for præstedømmets myndighed. Nogle nøgler indeholder endog kraft til at binde i himlen så vel som på jorden.¹⁶

Joseph Smith overdrog nøgler i præstedømmet til De Tolv.¹⁷ Disse nøgler er blevet videregivet til efterfølgende ledere. I dag besidder præsidet Gordon B. Hinckley myndigheden til enhver gengivet nøgle, som er blevet båret af »alle dem, som på et eller andet tidspunkt har haft en uddeling fra skabelsens begyndelse.«¹⁸

Med denne lærdomsmæssige historie i tankerne er det klart, at man ikke kan købe præstedømmet. Skriverne erklærer: »Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud.«¹⁹

At bære præstedømmet betyder, at du har et personligt ansvar for at højne din kaldelse. Lad hver eneste mulighed for at tjene hjælpe dig med at udvikle kraft i præstedømmet. Lad dit ydre følge de levende profeters eksempel. At gøre det er et stille udtryk for, at du i sandhed har forstået vigtigheden af »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden.«²⁰

Når I brødre har mulighed for at udøve Det Melkisedeske Præstedømme, så overvej hvad I skal gøre. Når I lægger jeres hænder på et andet menneskes hoved, så beder I ikke en bøn, hvilket selvfølgelig ikke kræver nogen myndighed. I er bemyndiget til at indsætte, ordinere, velsigne og tale i Herrens navn.²¹ Husk hans løfter: »Den, du velsigner, vil jeg velsigne,«²² og »Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand ... Og da skal du vide ... alt, hvad du begærer af mig angående det, der hører til retfærdighed, idet du tror på mig, at du skal modtage det.«²³

I unge mænd bør for at forstørre jeres kaldelser i Det Aronske Præstedømme, forme jeres personlige indsats omkring fem personlige mål og:

- Opnå kundskab om Jesu Kristi evangelium.
- Være værdig til at udføre en mission.
- Holde jer selv moralsk rene og kvalificere jer til at indtræde i det hellige tempel.
- Søge personlig uddannelse.
- Holde Kirkens standarder og være værdig til jeres fremtidige ægtefælle.

Hvordan kan I huske disse fem mål? Det er let. Se på jeres hånd.

Lad jeres pegefinger pege på skrifterne. Fra dem opnår I en bedre viden om Jesu Kristi evangelium, og lev derefter i overensstemmelse med hans lærdomme. Lad jeres midterste finger minde jer om at blive værdig til at kunne missionere. Lad jeres ringfinger minde jer om ægteskab, tempelbegavelse, besøgning og templets velsignelser. Lad jeres lillefinger minde jer om, at det at søge en uddannelse er et religiøst ansvar.²⁴ Vend jeres tommel-tot opad for at minde jer om at holde Kirkens standarder og være værdig til jeres evige ægtefæller. Virkeliggørelsen af disse fem mål vil velsigne jeres liv.

I bærere af Det Melkisedeske Præstedømme bør kvalificere jer til den højeste grad af den celestiale herlighed. »For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt. Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den.«²⁵

Denne pagt æres, når du ærer din hustru. En ægtemands første prioritet bør være at drage omsorg for sin hustru. Være sand over for hende. Lad aldrig jeres øjne kigge på pornografi eller bruge et urent sprog. Selve de valg som handlefriheden muliggør begrænser vores handlefrihed i fremtiden. Man kan ikke udøve handlefrihed og undslippe ansvaret for noget som helst valg.

Glem aldrig, at »præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter ... [Denne kraft] kan [ikke] kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsatninger.«²⁶ Hvis vi misbruger denne kraft til at skjule vore synder eller tilfredsstille vores hovmod og vores forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, da mister vi

både denne myndighed og præstedømmets kraft.²⁷

Brødre, tjen med overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskrømt kærlighed.²⁸ Så vil »præstedømmets lære ... falde på jeres] sjæl som himlens dug.«²⁹

Husk på, at vi elsker jer og er taknemlig for hver eneste af jer. Vi takker jer for jeres tro, jeres tjeneste og opretholdende støtte. Må I, jeres kære og jeres efterkommere blive velsignet ved jeres rettskafne søgen efter kraft i præstedømmet.

Gud lever. Jesus er Kristus. Han leder sin kirke ved sine profeter og apostle. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

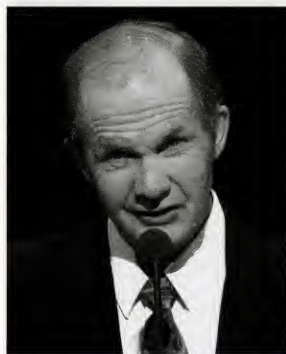
1. Ef 4:5
2. Se George Albert Smith, *Sharing the Gospel With Others* saml. Preston Nibley, 1948, s. 144-145.
3. Se Matt 20:16; 22:14; 1 Pet 2:9; Åb 17:14; Alma 13:3, 6, 9; 3 Nephi 12:1; L&P 3:10; 52:1; 95:5; 121:34, 40-46.
4. JSO, Matt 6:38.
5. Se Hebr 13:17; Alma 5:18; 11:43; L&P 72:13-16.
6. L&P 135:4.
7. Se 3 Nephi 9:20.
8. L&P 100:5-6.
9. Se L&P 128:18.
10. Se JS-H 1:72; L&P 27:8, 12.
11. Se L&P 27:5.
12. Se L&P 110:11.
13. Se L&P 27:6.
14. Se L&P 110:12.
15. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, udv. af Joseph Fielding Smith, s. 406-407; se også L&P 27:9; 110:13-16; 128:21.
16. Se Matt 16:19; 18:18; L&P 124:93; 127:7; 128:8, 10; 132:46.
17. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 3:130-132.
18. L&P 112:31; se også L&P 128:18.
19. Hebr 5:4.
20. L&P 107:3; se også JSO, Hebr 7:3; Alma 13:1.
21. Se L&P 1:20, 38; 84:19-22; 26:27; 107:18-20; 124:39-46; 133:6.
22. L&P 132:47.
23. L&P 111:13-14.
24. Se L&P 130:18-19.
25. L&P 121:2-3.
26. L&P 121:36.
27. Se L&P 121:37.
28. Se 2 Thess 1:3; L&P 121:41-42.
29. L&P 121:45.

Unge Mænd – Bærere af nøglerne

ÆLDSTE MONTE J. BROUGH

De Halvfjeds

Vi har brug for, at unge mænd er trofaste i deres kaldelse, kender deres ordinerede rettigbeder til at handle i det embede, hvortil de er udpegede.

Jeg har i min hånd et eksemplar af et søndagsskolehæfte med titlen *Leaders of the Scriptures*, som blev trykt i 1947. Forfatterne var Marion G. Merkle og Gordon B. Hinckley. 56 år siden! Dette hæfte har været i mit hjem i mange år og er en del af motivationen bag denne tale.

En af de mest betydningsfulde begivenheder i genoprettelsen er gengivelsen af Det Aronske Præstedømme i maj 1829. Johannes Døber viste sig for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Joseph fortæller: »Medens vi således bad og påkaldte Herren, nedsteg

et sendebud fra himlen i en lyssky, og efter at have lagt hænderne på os ordinerede han os, idet han sagde:

I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse.«¹

Der er ved dette præstedømmemøde ved generalkonferencen ti tusinder unge mænd, som har Det Aronske Præstedømme og som tilhører diakonerne, lærerne og præsterens kvorummer over hele verden. Hvert kvorum ledes af et kvorumspræsidentskab, deriblandt en præsident, som har nøgler til at lede det enkelte præstedømmekvorum.

Mange af os kunne anse disse ungdommelige ledere for at være for unge til at have disse vigtige ansvarspositioner. Lad os tænke over nogle få eksempler på, hvad unge i virkeligheden kan gøre.

For det første profeten Jeremias:

»Herrens ord kom til mig:

»Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene.«

Jeg svarede: »Ak, Gud Herre,

jeg er ung; jeg forstår ikke at tale!

Men Herren sagde til mig: »Du skal ikke sige: Jeg er ung! Men overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå, og alt, hvad jeg befaler dig, skal du tale ...

Så rakte Herren sin hånd ud og berørte min mund, og Herren sagde til mig: »Nu lægger jeg mine ord i din mund.«²

Hvis Herren ønskede det, kunne han så ikke også lægge ordene i munden på en 13-årig præst for diakonemes kvorum, som har »nøglerne til engles betjening«?

En anden ung mand, Timotheus,

blev missionærkammerat til apostlen Paulus. Paulus' breve til Timotheus er en hyldest til denne meget unge mands tro og vidnesbyrd. Lad mig læse nogle få uddrag fra disse breve:

»Lad den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålgelse, flamme op ...

[Kristus] frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse.«³

»Og fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom ...«⁴

Ligesom med Timotheus, ville en 14-årig kvorumspræsident for lærerne

så ikke også være berettiget til en »nådegave fra Gud«, når han indsættes af biskoppen? Er kaldelsen af lærernes kvorumspræsident også »en hellig kaldelse«? Kan en 16-årig præst have »visdom«? Skrifterne giver os et rungende JA!

Et af de største eksempler på en meget ung mand, som bidrog med noget af enorm betydning er Mormon. Lad os læse blot en del af hans beretning:

»Nu giver jeg, Mormon, en beretning om det, som jeg både har set og hørt og kalder den Mormons Bog.

Omtrent på den tid, da Ammaron gemte optegnelserne i Herren, kom han til mig (Jeg var da omtrent ti år gammel og begyndte at få nogen undervisning efter mit folks lærdom), og Ammaron sagde til mig: Jeg ser, at du er et forstandigt barn med skarp opfattelsesevne.

Og se, du skal tage Nephis plader med dig, og resten skal du efterlade på stedet; og du skal indgravere på Nephis plader alt det, som du har iagttaget angående dette folk.«⁵

»... Og selv om jeg var ung, var jeg dog stor af vækst; derfor valgte Nephis folk mig til at være deres leder eller anfører for deres hære.

Derfor marcherede jeg i mit seks-tende år i spidsen for en nephitiske hær ud imod lamaniterne.«⁶

Hvilken kronologi af begivenheder i sådan et kort liv! Han begyndte at forberede sig til sin profetiske kaldelse i en alder af 10 år og modtog kundskab om gamle hellige optegnelser. Efter at være blevet udpeget af Nephis folk blev han leder for den nephitiske hær i en alder af 16 år.

I juni i det år jeg blev 12 år gammel, blev jeg involveret i en ulykke med en hest, mens jeg uddelte aviser i min gamle hjemby Randolph i Utah. Jeg var i kørestol i et halvt år, indtil jeg første gang gik juledag. Jeg husker, at medlemmerne af mit

kvorumspræsidentskab for diakonerne kom hjem til mig for at besøge mig – Dale Rex, Doug McKinnon og andre, som var 13 år gamle ledere i diakonernes kvorumspræsidentskab. De syntes at forstå deres ansvar for mig som medlem af deres kvorum.

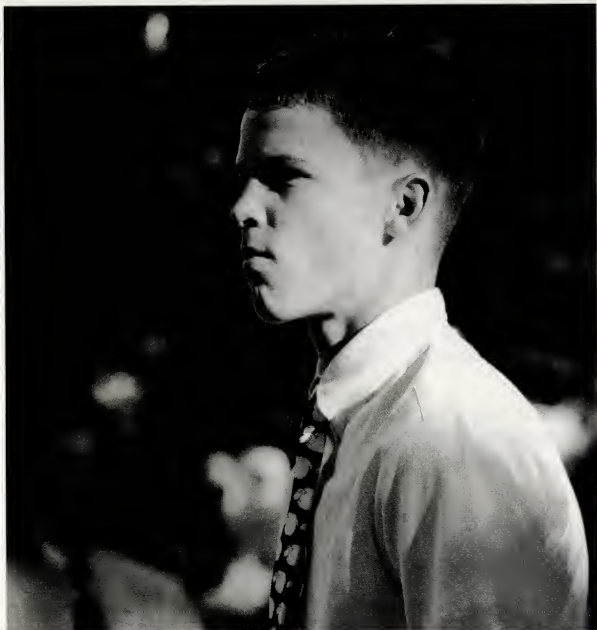
Jeg stod for nylig ved bagageafhentningen i Salt Lake City International Airport, da en kvinde kom hen til mig og spurgte om mit navn. Jeg genkendte hende som en tidligere klassekammerat fra South Rich High for år tilbage. Hun havde forandret sig, siden jeg sidst så hende. I ved alle, hvordan det føles ved den frygtede genforening for high school-elever. Hun havde fået nogle ekstra grå hår og nogle få rynker. (Selvfølgelig havde jeg ikke ændret mig). Det var tydeligt, at hun var ude for at hente sit missionærbarn, som skulle komme hjem fra en mission. Det overraskede mig. Mens hun stadig gik i skole, var hendes familie, som ikke var medlemmer af Kirken, flyttet ind i vores lille samfund. Hendes navn var Alice Gomez. Hun var på omkring samme alder som mig og mine venner. Jeg husker, at hun var venlig og altid høflig, men at hun aldrig kom til nogle af vore kirkemøder.

Jeg sagde til hende: »Alice, fortæl mig din historie. Du er tydeligvis nu et aktivt medlem af Kirken, men blev aldrig medlem, mens vi gik i skole.«

Hendes svar var fordommende: »Nej, der var ingen, der indbød mig!« Wow! Vores kvorum lavede virkelig en brøler her.

Jeg hørte for nylig om et kvorum af unge præstedømmebærere på Jamaica, som besluttede at hjælpe missionærerne med deres arbejde. Så dette kvorum af unge mænd gik ud og bankede på døre i et forsøg på at finde aftaler til missionærerne. De fandt hurtigt flere henvisninger, end missionærerne kunne klare.

Et kvorum af præster i Kaysville i

Utah besluttede, at de ikke ville miste ét medlem af deres kvorum. Hele kvorummets tog hen til et mindre aktivt medlems hjem og havde deres søndagslektion siddende rundt om den mindre aktive drengs seng. Snart sluttede denne unge mand sig til sit kvorum, og de tog søndagslektionen med ud i et andet hjem.

I år 2003 er der mere end 26.000 ward og grene i Kirken, med omkring 78.000 kvorummer for diakoner, lærer og præster. Sikke en hær!

Det bidrag, som kvorummerne i Det Aronske Præstedømme kunne yde til værket med at omvende, bevare og aktivere andre medlemmer af deres kvorummer er enormt.

Hvis den 16 år gamle Mormon kunne være kommanderende officer i en stor militær hær, og hvis Jeremias som barn kunne få lagt Ordene i sin mund af den almægtige Gud, og hvis Timotheus kunne være så vis, som

han var, så kan hver eneste ung mand inden for min stemmes rækkevidde klare udfordringerne ved sit kvorumsansvar.

Ansvarerne i Det Aronske Præstedømmes kvorummer er ikke mindre vigtige end ansvarerne for ældsternes kvorummer og højpræsternes grupper. Husk på, de har »nøglerne til engles betjening«. Vi har brug for, at unge mænd er trofaste i deres kaldelse, kender deres ordnede rettigheder til at handle i det embede, hvortil de er udpegede.

Jeg vidner om, at disse kvorummer i Det Aronske Præstedømme bærer Guds hellige præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

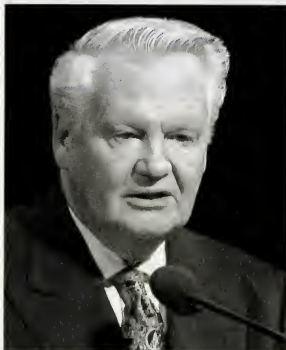
1. JS-H 1:68-69.
2. Jer 1:4-7, 9.
3. 2 Tim 1:6, 9.
4. 2 Tim 3:15.
5. Se Mormon 1:1-2, 4.
6. Mormon 2:1-2.

Præstedømme, nøgler og magten til at velsigne

ÆLDSTE MERRILL J. BATEMAN

De Holvjerds' Præsidium

Det forventes, at værdige bærere af det Melkisedekske Præstedømme vil bruge den magt, der er overdraget dem til at velsigne andre begyndende med deres egen familie.

Et af de bemærkelsesværdige beviser på genoprettelsen er Joseph Smiths og Oliver Cowderys vidnesbyrd angående den måde, hvorpå præstedømmet og dets vejledende kræfter blev genoprettet på jorden. I hvert tilfælde blev præstedømmet og præstedømmets nøgler genoprettet af et guddommeligt sendebud, der havde båret dem i tidligere tider. Johannes Døber bragte Det Aronske Præstedømme tilbage med nøglerne til omvendelse og dåb.¹

Peter, Jakob og Johannes genoprettede ikke blot Det Melkisedekske Præstedømme, men også »nøglerne til [hans] rige«. ² Moses og profeten Elias vendte tilbage med nøglerne til »indsamling« og »besegling«. ³ De begivenheder, der beskriver præstedømmets tilbagevenden, er bemærkelsesværdige på den måde, at de er i overensstemmelse med det bibelske mønster angående præstedømmets genoprettelse i tidligere uddelinger. Tænk for eksempel på genoprettelsen og overførslen af præstedømmets magt på Frelserens tid.

Nær enden af Jesu tjenestegerning lovede han Peter »nøglerne til Himmeriget«⁴, da han vidste, at Jesus snart skulle forlade dem, og at apostlene havde brug for præstedømmet, hvis de skulle lede værket efter hans himmelfart. For at de kunne modtage nøglerne, skriver Mattæus, at Jesus tog »Peter og Jakob og ... Johannes ... op på et højt bjerg, hvor ... han blev forvandlet for øjnene af dem ... Og se, Moses og Elias kom til syne for dem«⁵ Kort efter denne begivenhed erklærede Frelseren, at apostlene nu havde

nøglerne til at lede tjenestegerningen.⁶ Profeten Joseph Smith sagde, at »Frelseren, Moses og Elias gav nøglerne til Peter, Jakob og Johannes på bjerget, da de blev forklaret for ham.«⁷

Mønsteret i præstedømmets genoprettelse, som det bliver beskrevet af Mattæus, er det samme mønster, der bliver fulgt i vores uddeling. Apostle og profeter udset af Herren til at bære nøglerne i tidligere uddelinger gav dem tilbage til jorden, da denne uddeling begyndte.

I modsætning dertil troede præsterne i Palmyra-området i det 19. århundrede, der ikke havde forstået det store frafald, der havde fundet sted, på at få præstedømmet på en helt anderledes måde. De troede på, at magten til at prædike kom gennem en indre kaldelse til et præstedømme for troende. De forstod ikke nødvendigheden af at modtage præstedømmet fra en person med myndighed ved håndspåleggelse.⁸ De forstod heller ikke formålet og nødvendigheden af præstedømmets nøgler.

Præstedømmet er Guds magt og myndighed overdraget til mennesket. Præstedømmets nøgler er retten til at lede anvendelsen af den magt. Præsidenten for Kirken bærer de nøgler, der er nødvendige for ledelsen af hele Kirken. Hans rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bærer også nøglerne til riget og handler under præsidentens ledelse. Stavspræsidenter, biskopper samt tempel-, missions- og kvorumspræsidenter får nøgler til at lede Kirken i deres område. Deres rådgivere bærer ikke nøgler, men »de uddelegeres myndighed ved deres kaldelse og hverv.«⁹

Præstedømmet og præstedømmets nøgler åbner døren til forsoningens velsignelser. Ved præstedømmets magt bliver folk døbt til syndernes forladelse, gjort mulig af Frelserens store barmhjertighedsgerning.

En bærer af Det Melkisedebske Præstedømme kan overdrage Helligånden. Ved overdragelsen af Helligånden bliver medlemmer renset med ild, ledt til sandheden, trøstet, helliget og velsignet på mange måder, når de får del i forsoningens velsignelser. Beseglingsmagten kan binde en mand, en kvinde og deres børn sammen for evigt og gør ophøvelse mulig i den næste verden – igen en velsignelse fra Frelseren.

Det forventes, at værdige bærere af det Melkisedebske Præstedømme vil bruge den anden magt, der er overdraget dem, til at velsigne andre begyndende med deres egen familie. En af de store følger af genoprettelsen er, at en far, der er ordineret til Det Melkisedebske Præstedømme, har retten til at velsigne sin hustru og børn, når han bliver tilskyndet til det, og når de ønsker en velsignelse.

For mange år siden havde vores familie en oplevelse, der gjorde et uudsletteligt indtryk angående vigtigheden og værdien og styrken i en fars velsignelse. Det, vi lærte, kan være af interesse for jer.

Da vore ældste børn var parate til at begynde i skole, besluttede søster Bateman og jeg, at hvert barn i begyndelsen af skoleåret skulle have en fars velsignelse. Lejligheden til det var familieaftenen lige før skolestarten. Det år, vores ældste søn Michael begyndte i tredje klasse, indeholder særlige minder for os. I løbet af den foregående sommer havde han deltaget i lilleput-baseball. Han elskede sporten. Da vi samledes til familieaften, lige inden skolen skulle begynde, sagde Michael, at han ikke behøvede en velsignelse. Han havde færdiggjort første sæson på lilleputboldet, og velsignelser var for yngre børn.

Søster Bateman og jeg var forbløffede. Vi opmuntrede ham ved at foreslå, at en velsignelse kunne hjælpe ham med lektierne. Det ville

være en beskyttelse for ham. Det ville hjælpe ham i forbindelse med hans brødre, søstre og venner. Vores opmuntring sammen med lidt lokken slog fejl. Han var for gammel. Da vi tror på princippet om handlefrihed, ville vi ikke tvinge en otteårig til at få en velsignelse. Alle børnene undtagen Michael fik en velsignelse det år.

Skoleåret forløb normalt. Det gik godt for Michael og de andre børn i skolen, og familien nød samværet med hinanden. Så kom den følgende maj, og det var tid til, at lilleput-baseball skulle begynde. Efter den sidste dag i skolen sammenkaldte Michaels træner til holdtræning. Michaels forventning kunne ikke have været større. Hans drøm var ved at blive opfyldt. Han skulle være griber. Baseballbanen var kun nogle få blokke fra vores hus. Når drengene og træneren gik hen til baseballbanen, krydsede de en travl landevej. Efter træningen begyndte drengene og træneren at gå hjemad. Michael og en ven løb foran træneren og de andre drenge. Da de to drenge kom hen til den travle landevej, undlod Michael

at se sig for og for ud foran en bil, der blev kørt af en 16-årig ung mand, der var ude at køre for første gang. Kan I forestille jeg den skræk, som den unge mand må have følt. Han trådte hårdt på bremsen og drejede i et forsøg på at undgå at ramme drengen. Uheldigvis ramte den forreste skærm og kofangeren Michael og kastede ham ned på landevejen.

Kort tid efter modtog søster Bateman og jeg en telefonopringning fra politiet. Michael, der var kommet alvorligt til skade, var i ambulance på vej til hospitalet. Det var vigtigt, at vi skyndte os. Før vi tog af sted, ringede jeg til en ven og bad ham møde os på hospitalet og være med til at give en velsignelse. Den 20 minutter lange tur til hospitalet var den længste i hele vores liv. Vi bad inderligt for vores søns liv og for at kende Herrens vilje.

Da vi parkerede vores bil ved indgangen til skadestuen, så vi en politimand på vej ud med en ung mand, der græd. Politimanden genkendte os og præsenterede den unge mand som føreren af bilen. Vi kendte nok til historien til at lægge vore arme rundt om ham og fortælle ham, at vi vidste,

Et kor fra Missionærskolen i Provo i Utah sang ved præstedømmets møde.

at det ikke var hans fejl. Så gik vi ind på hospitalet for at finde Michael. Da vi kom ind i hans stue arbejdede lægerne og sygeplejerskerne energisk for at hjælpe ham. Min ven var ankommet, og vi spurgte om det var muligt, at vi kunne få to eller tre minutter alene med ham. Min præstedømmebror salvede, og jeg beseglede. Da jeg lagde mine hænder på Michaels hoved kom en følelse af trøst og fred over mig, ordene flød, og løfter blev givet. Han blev så hastigt bragt til operationsstuen.

I de næste fire uger lå Michael i en hospitalsseng med hovedet bundet ind og hans ben i stræk. Hver onsdag kom hans kammerater fra lilleputholdet og besøgte ham efter kampen og gav ham et referat. Hver onsdag kom der tårer til Michaels øjne, som løb ned af hans kinder, når drengene genoplevede kampen. Efter fire uger i stræk fik Michael gips på fra hans

bryst ned til hans tæer. Ved to eller tre lejligheder tog vi ham med til en kamp, så han kunne se sine venner spille. Der gik endnu fire uger, og gipsen blev erstattet af gips fra hans hofte til hans tæer. To dage før skolen skulle begynde, blev den sidste gips fjernet. Da familien samlede den næste aften til skolevelsignelser, er det så nogen overraskelse, hvem der ønskede den første velsignelse? En niårig dreng, lidt ældre og meget klogete stod først i køen.

I løbet af årene har vore børn lært, at ulykker ikke altid bliver forhindret af præstedømmevelsignelser, men de ved også, at mere end en type af beskyttelse er tilgængelig gennem præstedømmet. I dag er vore børnebørn modtagere af præstedømmevelsignelser. Traditionen er ført videre til anden og tredje generation. Vi tror, at denne skik lige som familien vil sejre gennem evighederne.

Jeg er så taknemmelig for, at en 14-årig dreng, Joseph Smith, gik ind i en lund og spurgte, hvilken kirke der er rigtig. Jeg vil for evigt være taknemmelig for det svar, han modtog, og den efterfølgende genoprettelse af præstedømmet og dets nøgler ved Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes og andre hellige sendebud. Må vi bruge den store kraft til at velsigne alle Guds børn begyndende med vores egen familie. Det er min bøn. I Jesus Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 13; JS-H 1:68-72.
2. Se L&P 27:12-13.
3. Se L&P 110:11-16.
4. Se Matt 16:19.
5. Matt 17:1-3
6. Se Matt 18:18; L&P 7:7.
7. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, udv. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 179.
8. Se Milton V. Backman jun., *Christian Churches of America: Origins and Beliefs*, rev. ed., 1976, 1983, s. 54-55.
9. *Kirkens instruktionsbåndbog, bog 2: Præstedømmet og hjælpeorganisationerne*, s. 161.

Fænomenet, der er dig

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrødgiver i Det Første Præsidentskab

Begynd at åbne op for viden om, hvem I virkelig er ved at lære mere om jeres forfædre.

Mine kære brødre i Guds præstedømme over hele verden, vi sender til jer alle vores kærlighed og hilsener, uanset hvor I er.

Forestil jer sammen med mig en lille seksårig forældreløs pige, der rejser tværs over USA's prærie. Hun hedder Elsie Ann. Hendes mor døde, da hun var to år. Hendes far giftede sig igen, og en tid havde hun en stedmor. Så døde hendes far i Winter Quarters, da hun var fem år. Hendes stedmor giftede sig igen, flyttede væk og efterlod den lille forældreløse hos Peter og Selina Robison, som var i familie med hendes stedmor. Elsie Ann forlod Winter Quarters sammen med familien Robison i juli 1849 for at rejse

vestpå. Når hun så Selina tage sig af sin 10 måneder gamle datter, savnede hun uden tvivl sin egen mors kærlighed. Nogle gange spurgte hun tilmed: »Hvor er min mor?»

Mit hjerte bløder for denne lille pige, når jeg tænker på, hvordan hun havde en usikker fremtid uden nære slægtninge til at trøste og hjælpe hende. Elsie Ann var min oldemor, og først for nylig fandt vi ud af, hvem hendes rigtige mor var. I årevis troede vi, at Elsie Ann var Jane Robisons datter. Omhyggelige undersøgelser afslørede hendes rigtige slægtskabsforhold, og efter alle disse år er Elsie Ann nu blevet beseglet til sin far John Akerley og sin mor Mary Moore.

Mine bedsteforældre har haft stor indflydelse på mit liv. Selv om de har været døde i mange år, kan jeg stadig føle deres kærlige støtte. Min farfar James Akerley Faust døde, før jeg blev født. Jeg kendte ham kun gennem historier, som min bedstemor og mine forældre fortalte om ham. Men jeg føler et stærkt slægtskab med ham, for jeg er til dels, hvad han var. Blandt meget andet var han cowboy, gårdejer og postmester i en lille by i det centrale Utah. Engang rejste bedstefar om vinteren til Idaho, hvor han mødte en bekendt, som det gik

skidt for. Det var koldt, og bedstefars ven havde ingen frakke. Bedstefar tog sin frakke af og gav den til ham.

I aften opfordrer jeg jer unge mænd til at begynde at åbne op for viden om, hvem I virkelig er, ved at lære mere om jeres forfædre. Alex Haley, forfatteren til bogen *Rødder*, sagde: »I os alle er der en sult, helt ind til marven, efter at kende vores afstamning – at vide, hvem vi er, og hvor vi er kommet fra. Uden denne berigende viden er der en hul længsel. Uanset, hvad vi præsterrer i livet, er der stadig et, vakuum, et tomrum og den mest forstyrrende ensomhed.«¹ Vi kan få spændende oplevelser, når vi lærer om vores spændende og dynamiske forfædre. De var rigtige mennesker af kød og blod med problemer, håb og drømme, ligesom vi har i dag.

På mange måder er vi alle summen af det, vore forfædre var. De dyder, de havde, kan være vore, deres styrke vores styrke og på en måde kan deres udfordringer være vore udfordringer. Nogle af deres kendetegn kan være vore kendetegn. For nogen tid siden bemærkede jeg, at en af mine olde-sønner, en tumling, syntes at gå på en interessant måde. Min hustru sagde: »Han går ligesom dig!« Nu spekulerer jeg på, hvem jeg har arvet denne egenskab fra.

Det er sjovt at lære at kende vore forfædre, som døde for længe siden. Vi har alle en fascinerende slægts-historie. At finde jeres forfædre kan være et af dem mest interessante puslespil, som I unge mænd kan arbejde på.

Vi må alle begynde denne opgave et sted, og det kan gøres af unge eller gamle. Denne sommer arbejdede 170 børn i Lartebioikorschie Stav i Accra i Ghana på deres fire-generationers stamtræ i en to timers periode, og flere end 74 færdiggjorde og viste deres stamtræ frem.

Som præsident Boyd K. Packer har

sagt: »Hvis du ikke ved, hvor du skal begynde, så begynd med *dig selv*. Hvis du ikke ved, hvilke optegnelser du skal have fat i, eller hvordan du skal få fat i dem, så begynd med det, du har.«² I vil lære om det fænomen, der er jer. Det kan være mere spændende end nogen film, I kan se, eller noget computerspil, I kan spille. I skal finde ud af, hvem jeres bedsteforældre og oldeforældre var, og hvilke tempelordinancer der er udført for dem. Hvis I ikke ved, hvordan man får disse oplysninger, så spørg nogen i jeres ward, som ved det.

Spørg levende medlemmer af jeres familie, hvad de ved om jeres større familiekreds. Se på optegnelser lige ved hånden som familiebibler for at finde flere detaljer om jeres forfædre. Så kan I begynde med andre kilder som civile optegnelser, kirkebøger, folketællinger og militære optegnelser. Hvis I har adgang til en computer, kan I anvende jeres computerfærdigheder og gå ind på Kirkens hjemmeside FamilySearch.org. Slægtsforskning er blevet en avanceret aktivitet, hvor

computere stiller umådelige ressourcer til rådighed for jeres søgen. I kan let få adgang til en kæmpe samling af slægtshistoriske optegnelser ved hjælp af internettet på din private computer eller på det nærmeste slægtshistoriske center.

Slægtshistoriske centre findes nu i 88 lande. De er en del af et system til bevaring af optegnelser uden lige, som er med til at bevare familiers arv over hele verden. På Slægtshistorisk Bibliotek i Salt Lake City skriver og indsender brugerne konstant oplysninger om deres slægtshistorie. En person skrev: »Vi sender til jer fem børn i særskilt kuvert.«

Det store værk med at sørge for frelsende ordinancer for vore afdøde slægtninge er en vital del af Kirkens trefoldige mission. Vi udfører dette arbejde med et formål, nemlig at forløse vore afdøde forfædre. Tempelordinancer er livsvigtige for både os og vore afdøde slægtninge, som venter på, at disse frelsende ordinancer udføres for dem. Det er livsvigtigt, for »vi kan ikke fuldkommes uden dem; ej heller kan de

fuldkommes uden os.«³ De har brug for de frelsende ordinancer, og vi har brug for at blive beseglet til dem. Derfor er det vigtigt, at vi sporer vores familieinier tilbage, så ingen glemmes.

At søge efter vore afdøde slægtninge er ikke blot en hobby. Det er et grundlæggende ansvar for alle medlemmer af Kirken. Vi tror, at livet fortsætter efter døden, og at alle opstår.⁴ Vi tror, at familier kan fortsætte i det næste liv, hvis de har holdt de særlige pagter, der med Guds myndighed er indgået i et af de hellige templer. Vi tror, at vore afdøde forfædre også for evigt kan forenes med deres familie, når vi indgår pagter på deres vegne i templerne. Vore afdøde forfædre kan modtage disse pagter, hvis de vælger at gøre det, i Åndeverdenen.⁵

Det store stedfortrædende værk for vore afdøde slægtninge i vore templer demonstrerer både retfærdigheden og rimeligheden i Jesu Kristi evangelium. Profeten Joseph Smith forklarede det forfærdelige dilemma, som Guds børn ville møde, hvis der ikke var tempelordinancer for vore

afdøde. Han sagde: »Den ene dør og bliver begravet, idet han aldrig har hørt om forsoningens evangelium; til den anden bliver frelsens budskab sendt, han hører og antager det og bliver arving til det evige liv. Skal den ene blive delagtig i herlighed og den anden overgives til håbløs fortabelse? Er der ingen mulighed for ham?«⁶ Heldigvis får vore forfædre mulighed for at modtage og acceptere de frelsende ordinancer, når vi identificerer dem og udfører disse hellige ordinancer for dem ved stedfortræder. Vi gør det for dem, som de ikke kan gøre for sig selv. Det er en meget tilfredsstillende oplevelse.

I det store syn i templet i Kirtland viste profeten Elias sig for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog nøglerne til tempeltjeneste og besælgelsesmagten i Joseph Smiths hænder.⁷ Dette opfyldte Malakias' profeti om, at Elias skulle sendes »for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.«⁸

Så hvad betyder det så? At vende vores hjerte til vore fædre er at søge og finde navne på vore afdøde forfædre og udføre de frelsende ordinancer i templet for dem. Dette vil smede en hel kæde mellem os og vore forfædre og til sidst helt tilbage til fader Adam og moder Eva.

En 11-årig drengs hjerte blev vendt til hans fædre ved en familieaften, hvor børnene fremstillede personlige mindebøger. Den unge Jeff ønskede at følges med sin mor til det nationale arkiv. Hun var bange for, at han måske forstyrrede de andre slægtsforskere. Men han blev ved, og hun gav efter og tog ham med. Fire timer inde i deres søgen udbød han: »Mor, jeg har fundet bedstefar!« Han havde virkelig fundet sin tiptipoldefar.⁹ Men sådan går det ikke altid. I et brev til Slægthistorisk Afdeling skrev nogen:

»Vi har mistet vores bedstemor. Send os venligst en kopi!«

Jesu Kristi evangelium lærer os, at den celestiale familieorganisation vil være »helt komplet, dvs. en organisation lænket sammen fra fader, moder og børn af én generation til fader, moder og børn i næste generation, således udvidet og spredt til tidens ende.«¹⁰

Når vi sporer vore familienavne, møder vi dem ofte stavet forskelligt, afhængig af kilden. Dette var tilfældet for en universitetsstuderende i Provo i Utah, som forstod visionen om således at sammenkæde generationerne. Han gik gennem biblioteket en aften og mindedes at have hørt nogen i familien Searing fortælle om en by i staten New York, som var opkaldt efter en forfader. Så han bestemte sig for at slå byen op. Han fandt et meget gammelt eksemplar af en fortegnelse over stednavne i New York og læste om en mand ved navn Simon Searing, som var med til at kolonisere Long Island midt i 1600-tallet. Mon Simon var hans forfader? Han måtte vide det. Han begyndte ihærdigt at søge og sporede sin slægt flere generationer tilbage. Men han skulle stadig udfylde huller mellem 1800-tallet og 1600-tallet. Så skete et mirakel. Uventet fandt han en historie om familien *Syring*. Familierne i bogen om *Syring* endte

ved samme generation, som han havde fundet i sin egen søgen. Ikke alene kunne han forbinde mange generationer, men han kunne også kæde sig selv til den tidlige nybygger Simon Searing.¹¹

Nogle, der interesserer sig for slægtsforskning, forsøger at forskønne deres opfattelse af sig selv ved at forbinde sig med berømte personer. Min egen oplevelse har været helt anderledes. Jeg har været fascineret over at lære om nogle ukendte og almindelige mennesker, hvis oplysninger fortæller om heroisme. Arthur L. Bassett skrev engang: »Hvem blandt os ønsker at kaste sten efter deres egne forfædre? Jeg og mange andre er betaget af deres udfordringer – deres sejre såvel som deres nederlag ... Jeg er fascineret af det, der måske synes som en ganske almindelig tilværelse, fordi jeg har opdaget det spændende, som er skjult i almindelige menneskers tilværelse.«¹²

Det er usandsynligt, at I finder hestytte blandt jeres forfædre. Men hvis I gør det, så er det vigtigt, at deres tempelordinancer udføres, for vi tror på omvendelse – også for de døde.

»De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' forordninger,

og efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, vil de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse.«¹³

Processen med at finde vore forfædre er for en kan være vanskelig, men også spændende og belønnende. Vi oplever ofte åndelig vejledning, når vi går til kilderne, som identificerer dem. Fordi det er et meget åndeligt arbejde, kan vi forvente hjælp fra den anden side af sløret. Vi mærker en påvirkning fra vore slægtninge, der venter på, at vi finder dem, så deres ordinancer kan blive udført. Dette er kristuslignende tjeneste, for vi gør

noget for dem, som de ikke selv kan gøre.

Mange af jer unge mænd har allerede fået en forsmag på tempeltjeneste, når I har deltaget i dåb for de døde. Når vi besøger templet tidligt, ser vi ofte unge klædt i hvidt, som er parate til at deltage i denne tilfredsstillende oplevelse, før de går i skole. I skal roses for jeres pligtopfyldenhed ved at udføre dette livsvigtige arbejde. Ved at gøre dette har I allerede oplevet den fred og afklarethed, som findes bag vore tempelers mure.

Jeg vidner om, at Gud er en retfærdig Gud, og at han ikke vil give os privilegier og holde dem tilbage fra vore forfædre. Men vi må udføre de stedfortrædende dåb, begavelser og beseglinger for dem her på jorden, for at vi og de kan blive kædet sammen for evigt »og få del i den første opstandelse.«¹⁴

Jeg vidner endvidere om, at Herren vejleder og inspirerer præsident Hinckley, mens han leder os i dette vigtige værk. Må den fred, som kommer ved trofast udførelse af vore præstedømmeplichter, altid være hos os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »What Roots Means to Me«, *Reader's Digest*, maj 1977, s. 73-74.
2. »Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang«, *Liabona*, august 2003, s. 12.
3. L&P 128:18.
4. Se ApG 24:15; Alma 11:14-45.
5. Se »Why Family History?» på www.familysearch.org på internettet.
6. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 229.
7. Se L&P 110:13-14, 16.
8. Se L&P 110:14-15.
9. R. Scott Lloyd, »Hearts of the Children«, *Church News*, 14. sep. 1986, s. 16.
10. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frølse*, 2:147.
11. Bryan Stearns, »The Link Made«, *Church News*, 27. okt. 1990, s. 16.
12. »The Relationship of Genealogy and History«, i *Proceedings of the 1980 World Conference on Records*, 13 bind, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, 2:4.
13. L&P 138:58-59.
14. Wilford Woodruff, *The Discourses of Wilford Woodruff*, udv. G. Homer Durham (1946), s. 149.

Bring ham hjem

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi kan med Herrens hjælp række ud og redde dem, som vi har ansvar for:

Mine kære brødre, jeg føler mig meget ydmyg ved at stå foran jer denne aften og vide, at ud over den imponerende tilskuerskare i dette Konferencecenter, er mange hundredtusinder præstedømmebærere på lignende måde samlet over hele verden.

Mens jeg overvejede ansvaret ved at tale til jer, huskede jeg en definition på præstedømmemyndighed, udtalt af præsident Stephen I. Richards. Han sagde: »Præstedømmet bliver sædvanligvis ganske enkelt defineret som »Guds magt givet til mennesket. Denne definition, synes jeg, er nøjagtig. Men af praktiske årsager vil jeg gerne definere præstedømmet i forbindelse med tjeneste, og jeg kalder det ofte for »den fuldkomne plan for tjeneste.«¹

Uanset om vi har embedet som diacon i Det Aronske Præstedømme, eller om vi er ældste i Det Melkisedekske Præstedømme, er vi forpligtet af Herrens åbenbaring, som findes i det 107. afsnit af Lære og Pagter, vers 99: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«

Da vores yngste søn, Clark, nærmeste sig sin 12 års fødselsdag, var han og jeg ved at gå ud af Kirkens administrationsbygning, da præsident Harold B. Lee kom hen til os og hilste på os. Jeg nævnte, at Clark snart blev 12 år, hvorefter præsident Lee vendte sig mod ham og spurgte: »Hvad sker der med dig, når du bliver 12?«

Det var et af de tidspunkter, hvor en far beder til, at hans søn må blive inspireret til at give det rigtige svar. Uden tøven sagde Clark til præsident Lee: »Så bliver jeg ordineret til diakon.«

Det var det svar, som præsident Lee var ude efter. Så gav han vores søn dette råd: »Husk på, at det er en stor vælsignelse at bære præstedømmet.«

Da jeg var dreng, glædede jeg mig til at dele nadveren ud til wardets medlemmer. Vi diakoner blev oplært i vore pligter. En af mændene i vores ward, Louis, led af spastiske lammelser. Hans hoved og hænder ryttede så voldsomt, at han ikke selv kunne deltage i nadveren. Hver eneste diacon vidste, at det var hans

pligt, når han tjente Louis, at holde brødet op til hans læber, så han kunne spise det og på samme måde placere bageret med vand ved hans mund med den ene hånd og holde hans hoved stille med den anden – imens var der en anden diakon, som holdt bakken. Louis sagde altid: »Tak.«

Det var 40 år siden her ved konferencetiden, da præsident David O. McKay kaldte mig til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Ved det første møde for præsidentskabet og De Tolv, hvor jeg deltog, og hvor nadveren blev uddelt, annoncerede præsident McKay: »Før vi deltager i nadveren, vil jeg gerne bede vores nyeste medlem af denne gruppe, bror Monson, om at belære præsidentskabet og De Tolv om vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi sonofær.« Da var det, jeg fik en sand forståelse af det gamle ordsprog: »Når tiden til beslutningerne kommer, er tiden til forberedelse forpasset.« Det var også tid at huske det råd, der findes i 1 Peter: I skal »altid være rede til

forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«²

Jeg begyndte mine bemærkninger ved at henvise til et brev, som jeg havde modtaget fra en af soldaterne i mit ward, som tjente ved frontlinen i Korea under den af og til glemte krig. Forfatteren fortalte, hvordan flere fra hans deling midt i beskydningen søndag morgen deltog i uddelingen af brød og vand, begge dele serveret fra en hjelm. Hver især huskede betydningen af den velsignelse, der udtaltes over disse hellige emblemer og hans personlige ansvar for at holde Herrens befalinger og følg Herrens eksempel på tjeneste af andre.

Mindet om denne særlige oplevelse med Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er ikke blevet udvisket i de mellemliggende 40 år.

For dem, der har været borte fra hjemmet og familien, uanset om det er i militæret, på mission eller af andre årsager, så frembringer helligdage en længsel – en stærk længsel – efter at være sammen med sine kære.

At høre børnenes latter, at se forældres udtryk for kærlighed og at føle brødres og søstres omfavnelser giver os et glimt af himlen og den evige glæde, der findes der.

En decembraften, mens søster Monson og jeg ventede på at gå ombord i et fly til USA, stod vi i den lumre hede og fugtighed i Singapore, da der over højtaleren i lufthavnen kom en velkendt, munter melodi med Bing Crosby, der sang ordene:

*Jeg kommer hjem til jul,
I kan regne med mig.
Sorg for sne og julegran
og gaver under træet.
Juleaften er jeg,
hvor kærligheden er stærk.
Jeg kommer hjem til jul,
i hvert fald i mine tanker.³*

Det Første Præsidentskab har længe understreget udtalelsen: »Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og at intet andet kan erstatte eller udfylde hjemmets

grundlæggende funktioner.⁴

Der findes familier, der består af mødre og fædre, sønner og døtre, som på grund af tankeløse kommentarer har isoleret sig selv fra hinanden. En beretning om, hvordan en sådan tragedie kun lige akkurat blev afværget, fandt sted for mange år siden for en ung mand, som jeg af hensyn til fortrolighed vil kalde Jack.

I hele Jacks liv havde han og hans far haft mange alvorlige skænderier. En dag, da han var 17 år, havde de et særligt slemt et. Jack sagde til sin far: »Dette var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Jeg rejser hjemmefra, og jeg kommer aldrig tilbage.« Idet han sagde det, gik han ind i huset og pakkede sin taske. Hans mor tiggede ham om at blive, men han var for vred til at lytte. Han efterlod hende grædende i døren.

Han var på vej over gården og ud af lågen, da han hørte sin far råbe til sig: »Jack, jeg ved, at en stor del af skylden for, at du rejser, er min. Det er jeg virkelig ked af. Jeg ønsker, du skal vide, at hvis du nogen sinde ønsker at vende hjem, så er du altid velkommen. Og jeg vil forsøge at være en bedre far for dig. Jeg ønsker, du skal vide, at jeg altid vil elske dig.«

Jack sagde intet, men gik ned til busstationen og købte en billet til et fjerntliggende sted. Da han sad i bus-begyndt og så kilometerne forsvinde, begyndte han at tænke over sin fars ord. Han begyndte at forstå, hvor meget kærlighed, det havde krævet for ham at gøre det, han havde gjort. Far havde undskyldt. Han havde inviteret ham tilbage, og ordene genlød i sommerluften: »Jeg elsker dig.«

Da forstod Jack, at det næste træk var op til ham. Han vidste, at den eneste måde, hvorpå han nogen sinde kunne finde fred med sig selv, var at vise sin far den samme form for modenhed, godhed og kærlighed, som far havde vist ham. Jack stod af

bussen. Han købte en returbillet og tog tilbage.

Han ankom kort efter midnat, gik ind i huset og tændte lyset. Der i gyngestolen sad hans far med hovedet i sine hænder. Da han så op og så Jack, rejste han sig fra stolen, og de løb ind i hinandens favn. Jack sagde ofte: »Disse sidste år, hvor jeg boede hjemme, var blandt de lykkeligste år i mit liv.«

Vi kan sige, at her var en dreng, som på én nat blev en mand. Her var en far, som idet han undertrykte lidenskab og tøjlede stolthed, reddede sin søn, før han blev en af den store flok af »tabte bataljoner«, som er et resultat af brudte familier og spredte hjem. Kærlighed var det, som bandt, den helbredende balsam. Kærlighed – ofte følt, men sjældent udtrykt.

Fra Sinajberget tordner det i vores ører: »Er din far og din mor.«⁵ Og senere, fra den samme Gud, påbudet: »I skal leve sammen i kærlighed.«⁶

Børnede, ansvaret er vores, ja, selv den højtidelige pligt at række ud til dem, som er gået over i inaktivitet eller faret vild fra familiens kreds.

Tænk sammen med mig tilbage på de smukke ord i Herrens åbenbaring fra afsnit 18 i Lære og Pagter: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ...

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at ræbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!⁷

Som præsidentskaber for Det Aronske Præstedømmes kvorummer, som vejledere for disse kvorummer

kan vi med Herrens hjælp række ud og redde dem, som vi har ansvar for. Unge mænd, med et smil på jeres ansigt og beslutsomhed i jeres hjerte, kan I, arm i arm, tage en mindre aktiv dreng med og sammen komme til præstedømmemødet og lære om Herren, og hvad han har forberedt jer til at gøre. I har ret til hans guddommelige hjælp, for han har lovet: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjertes og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«⁸

Brødre i Det Melkisedekske Præstedømme, I har den samme hellige opgave og forpligtelse, som hører til jeres pligter over for andre mænd og deres familier. Og I har det samme løfte fra Herren om hjælp i jeres indsats.

Når I gør det, besvarer I en mors bøn, de kærlige, dog udtrykte følelser i børnenes hjerte, og jeres navne vil for evigt blive æret af dem, som I rækker ud til og hjælper.

Iad mig komme med et ret privat, men glædeligt eksempel, som jeg selv har oplevet.

Som biskop bekymrede jeg mig om ethvert medlem, som var inaktivt, som ikke deltog, ikke tjente. Således var mine tanker en dag, da jeg kørte ned ad gaden, hvor Ben og Emily Fullmer boede. Ubehag og smerter ved de fremadskridende år gjorde, at de trak sig tilbage fra aktiviteter i deres hjem, ly, isolerede, afsøndrede, udelukkede fra det etablerede dagligliv og samvær. Ben og Emily havde ikke været til vores nadvermøde i mange år. Ben, tidligere biskop, plejede at sidde i sin stue og læse Det Nye Testamente og lære udenad.

Jeg var på vej fra mit salgskontor i byen til vores fabrik på Industrial Road. Af en eller anden grund, var jeg kørt ned af First West, en gade, som jeg aldrig havde kørt på før, for at nå mit bestemmelsessted på fabrikken.

Så følte jeg den ufejlbarlige tilskyndelse til at parkere min bil og besøge Ben og Emily, selv om jeg var på vej til et møde. Jeg lyttede ikke til tilskyndelsen til at begynde med, men kørte videre et par blokke, men da tilskyndelsen imidlertid kom igen, vendte jeg tilbage til deres hus.

Det var en solrig hverdagsfermidag. Jeg nærmede mig døren til deres hjem og bankede på. Jeg hørte den lille foxterrier gå ad mig. Emily bød mig velkommen ind. Da hun så mig, udbød hun: »Hele dagen har jeg ventet på, at min telefon skulle ringe. Den har været helt stille. Jeg håbede, at postbudet ville komme med et brev. Han kom kun med regninger. Biskop, hvordan vidste du, at det er min fødselsdag i dag?«

Jeg svarede: »Gud ved det, Emily, for han elsker dig.«

I stilheden i deres stue, sagde jeg til Ben og Emily: »Jeg ved faktisk ikke, hvorfor jeg blev ledt herhen i dag, men det blev jeg. Vor himmelske Fader ved det. Lad os knæle ned i bøn og spørge ham hvorfor.« Det gjorde vi, og svaret kom. Da vi rejste os fra vore knæ, sagde jeg til bror Fullmer: »Ben, vil du komme til præstedømmemøde, hvor hele præstedømmet mødes, og fortælle vore drenge i Det Aronske Præstedømme den historie, du fortalte mig, da jeg var dreng, om hvordan du og en gruppe drenge en søndag var på vej til Jordan River for at svømme, men du følte ånden tilskynde dig til at deltage i Søndagsskolen. Og det gjorde du. En af drengene, som ikke reagerede på denne ånd, druknede den søndag. Vore drenge vil gerne høre dit vidnesbyrd.«

»Det vil jeg«, svarede han.

Så sagde jeg til søster Fullmer: »Emily, jeg ved, at du har en smuk stemme. Min mor har fortalt mig det. Vi har wardskonference om nogle få uger, og vores kor skal synge. Vil du

slutte dig til koret og deltage i vores wardskonference og måske synge en solo?«

»Hvad skal jeg synge?« spurgte hun.

»Jeg ved det ikke,« sagde jeg, »men jeg vil gerne have, at du synger.«

Hun sang. Han talte til Det Aronske Præstedømme. Hjerter blev glædet af Bens og Emilys tilbagevendten til aktivitet. De gik sjældent glip af et nadvermøde fra den dag. Åndens sprog havde talt. Den var blevet hørt. Den var blevet forstået. Hjerter blev rørt og sjæle frelst. Ben og Emily Fullmer var kommet hjem.

En af de musicals, som har kørt længst tid nogen sinde er *Elendige*. Historien foregår under den franske revolution. Hovedpersonen i musicalen er Jean Valjean. I sin oprigtige bekymring for den unge mand,

Markus, som skal i kamp, udtrykker han i sang en oprigtig bøn:

*Himlens Gud,
bør min bøn,
ofte har jeg
søgt dig i løn*

*Han er ung,
fuld af frygt,
Lad ham nu
bville trygt.
Bring ham hjem ...*

*Bring ham fred,
du har set,
han er ung,
han bar levet så lidt.*

*Du har magt,
tag og giv,
skådn kun ham,
skådn bans liv.
Skal jeg dø, lad det ske,
skådn kun ham.
Bring ham hjem.⁹*

Brødre, når vi går fremad som bærere af Guds præstedømme, lærer vores pligt og så rækker ud til vore brødre, som har brug for vores hjælp, lad os da se opad til vor himmelske Fader, som er alles Fader. Vi hører måske ikke hans røst, men vi vil huske hans hilsen: »Godt, du gode og tro tjener!¹⁰

Og i vores hjerte genkender vi hans udtalte bøn: *Bring ham hjem*. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

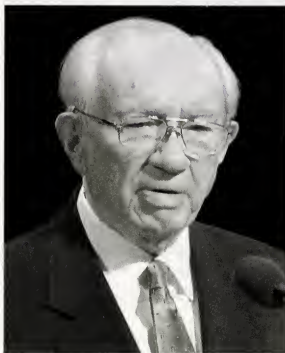
NOTER

1. Conference Report, apr. 1937, s. 46.
2. 1 Pet 3:15.
3. Kim Gannon og Walter Kent, »I'll Be Home for Christmas«, 1943.
4. J. Reuben Clark jun., møde for ledende ansatte i Kirkens hjælpeorganisationer, 29. mar. 1940; se også »Brev fra Det Første Præsidentskab«, *Utahona*, dec. 1999, s. 1.
5. 2 Mos 20:12.
6. L&P 42:45.
7. L&P 18:10, 15-16.
8. L&P 84:88.
9. Herbert Kretzmer, »Bring Him Home.«
10. Matt 25:21.

Israels hyrder

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Jeg takker Herren for gode biskopper i denne kirke ...
Må I kende den fred, som alene kommer fra Gud til dem,
som tjener ham.*

Brødre, i aften vil jeg gøre noget lidt usædvanligt. Jeg vil gentage nogle dele af en tale, som jeg holdt for 15 år siden til konferencens præstedømmemøde. Jeg vil tale om og til Kirkens biskopper, denne vidunderlige gruppe mænd, som på meget brogestavelig vis er Israels hyrder.

Hver eneste, som er til stede ved denne konference, står til ansvar over for en biskop eller grenspræsident. Det er voldsomme byrder, som disse biskopper bærer, og jeg opfordrer hvert eneste medlem af Kirken til at gøre alt, hvad han eller hun kan for at lette den byrde, som vore biskopper og grenspræsidenter arbejder under.

Vi må bede for dem. De har brug for hjælp, når de bærer deres tunge byrder. Vi kan støtte dem mere og være mindre afhængige af dem. Vi kan

hjælpe dem på alle mulige måder. Vi kan takke dem for alt det, de gør for os. Vi glider dem ned på ganske kort tid med de byrder, vi lægger på dem.

Vi har flere end 18.000 biskopper i Kirken. Hver eneste er en mand, som er blevet kaldet ved profetiens og åbenbaringens ånd og indsat og ordineret ved håndspåleggelse. De besidder alle nøglerne til at præsidere i deres ward. Hver eneste er højpræst, den præsiderende højpræst i sit ward. Hver eneste bærer kolossale ansvar i sin forvaltning. Hver eneste står som en far for sin flok.

Ingen modtager penge for sin tjeneste. Ingen biskop i et ward får kompensation af Kirken for sit arbejde som biskop.

Kravene til deres stilling er i dag de samme, som de var på Paulus' tid. Han skrev til Timotheus:

»En tilsynsmand skal være uelastelig, én kvindes mand, ædruelig, besindig, værdig, gæstfri, en god lærer, ikke drikfældig eller voldsom [dvs. ikke en tyrant eller en voldelig person] ... ikke stridbar og ikke glad for penge.

Han skal kunne styre sit eget hus godt og få sine børn til at vise lydighed, i al agtværdighed;

for hvordan skal han kunne tage sig af Guds menighed, hvis han ikke forstår at styre sit eget hus?

Han må ikke være nyomvendt, for at han ikke skal blive hovmodig og

falde ind under Djævelens dom« (1 Tim 3:2-6).

I sit brev til Titus tilføjer Paulus, at »som Guds husholder må en tilsynsmand være en, der ikke er noget at udsætte på ...

han skal holde fast ved lærers troværdige ord, så han er i stand til både at formane med den sunde lære og at gendrive dem, der siger imod« (Tit 1:7, 9).

Disse ord beskriver rammende en biskop i dag i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Lad mig nu tale direkte til de tusinder af biskopper, som er til stede i aften. Lad mig først sige, at jeg elsker jer for jeres integritet og godhed. I skal være mænd med integritet. I må være eksempler for menigheden, som I præsidere over. I må stå på et højere niveau, så I kan løfte andre. I må være fuldstændig ærlige, for I varetager Herrens midler, folkets tiende, offerydelse, som kommer af deres faste, og bidragene, som de yder af deres egne begrænsede ressourcer. Hvor stort er ikke jeres tillidshverv, som vogter af Herrens pung!

Jeres godhed må være som et banner for jeres folk. Jeres moral må være uplettet. Djævelens rænker kan være spundet foran jer, fordi han ved, at hvis han kan odelægge jer, kan han skade et helt ward. I må udvise visdom i alle forhold, for at ingen i jeres observerede handlinger kan tillægge jer en plet af moralsk synd. I kan ikke give efter for fristelsen til at læse pornografisk litteratur, eller blot i jeres lønkammer se pornografiske film. Jeres moralske styrke må være sådan, at hvis I nogenstinde bliver nødt til at lømme om andres tvivlsomme moral, kan I gøre det uden personlig kompromis eller forlegenhed.

I kan ikke bruge jeres embede som biskop til at fremme jeres egne forretningsinteresser, for at ingen efterfølgende beskyldninger om finansielle

uheld kan bringes op imod jer af dem, der gav efter for jeres overtalel-sesevner.

I kan ikke kompromittere jeres kvalifikationer til at sidde som almindelig dommer i Israel. Det er et foruroligende og formidabelt ansvar at være dommer for folket. I skal i nogle situationer være deres dommer med hensyn til værdighed til at være medlem af Kirken, værdighed til at træde ind i Herrens hus, værdighed til at blive døbt, værdighed til at modtage præstedømmet, værdighed til at tjene på mission, værdighed til at undervise og til at tjene i organisationerne. I skal bedømme andres berettigelse til i dårlige tider at modtage hjælp fra folkets fasteoffer og modtage varer fra Herrens forrådshus. Ingen, som I er ansvarlige for, må gå sultne eller uden tøj eller husly, selv om de måske tøver med at spørge. I må kende noget til forholdene hos alle i flokken, som I præsiderer over.

I skal være deres rådgiver, deres trøster, deres anker og styrke i tider med sorg og nød. I skal være stærke med den styrke, som kommer fra Herren. I skal være kloge med den visdom, som kommer fra Herren. Jeres dør skal være åben for at høre deres råb, jeres ryg stærk til at bære deres byrder, jeres hjerte følsomt for at bedømme deres behov, jeres gudfrygtige kærlighed bred og stærk nok til at omfatte selv synderen og kritikeren. I skal være tålmodige mænd, villige til at lytte og stræbe efter at forstå. I er den eneste, som nogle kan henvende sig til. I skal være der, når alle andre udveje er mislykkede. Lad mig læse for jer nogle få linier fra et brev sendt til en biskop.

»Kære biskop

Det er næsten to år siden, jeg desperat ringede til dig og bad om hjælp. På det tidspunkt var jeg parat til at slå mig selv ihjel. Jeg havde ingen andre at vende mig til – ingen

penge, intet arbejde, ingen venner. Mit hus var solgt på tvangsauktion, og jeg havde intet sted at bo. Kirken var mit sidste håb.

Som du ved, havde jeg forladt Kirken som 17-årig og brudt næsten enhver regel og befaling, som findes, i min søgen efter lykke og tilfredsstillelse. I stedet for lykke var mit liv fyldt med elendighed, sjælekval og fortvivlelse. Der var intet håb eller nogen fremtid for mig. Jeg bad tilmed Gud om at lade mig dø, at fjerne mig fra min elendighed. Selv ikke han ønskede mig. Jeg følte, at han også havde afvist mig.

Da var det, at jeg henvendte mig til dig og Kirken ...

Du lyttede med forståelse, du rådgav, du vejledte, du hjalp.

Jeg begyndte at udvikle mig og få en forståelse og viden om evangeliet. Jeg lærte, at jeg måtte gennemføre visse grundlæggende forandringer i mit liv; det var forfærdelig vanskeligt,

men i mit indre havde jeg værdi og styrke til at gøre det.

Jeg lærte, at når jeg efterlevede evangeliet og omvendte mig, forsvandt min frygt. Jeg blev fyldt med en indre fred. Skyerne af sjælekval og fortvivelse var væk. På grund af forsoningen blev mine svagheder og synder tilgivet gennem Jesus Kristus og hans kærlighed til mig.

Han har velsignet og styrket mig. Han har åbnet veje for mig, vejledt mig og holdt mig fra ulykker. Jeg har opdaget, at når jeg overvandt hver forhindring, begyndte min forretning at vokse, hvilket gavnede min familie og fik mig til at føle, at jeg havde udrettet noget.

Biskop, du har givet mig forståelse og støtte igennem disse to sidste år. Jeg ville aldrig have nået så langt uden din kærlighed og tålmodighed. Tak for at være det, du er, som Herrens tjener, for at hjælpe mig, hans vildfarne barn.»

Biskopper, I står som vogtere på tårnet for det ward, I præsidierer over. Der er mange lærere i hvert ward. Men I må være den største lærer blandt dem. I må sørge for, at der ikke sniger sig falsk lære ind blandt folket. I må sørge for, at de udvikler sig i tro og vidnesbyrd, i integritet, retfærdighed og følelse af pligt til at tjene. I må sørge for, at deres kærlighed til Herren styrkes og udtrykker sig selv ved større kærlighed til hinanden.

I må være den, de kan bekende sig til, medvidende i deres dybeste hemmeligheder, og anse det, de betror jer, for fuldstændig ukrænkeligt. Jeres samtale er fortrolig. Den må beskyttes og respekteres over for alle ubudne gæster. Der er måske fristelser til at fortælle. I kan ikke give efter.

Medmindre der direkte er pligt til det ifølge loven i tilfælde med misbrug, så skal det, der fortælles til jer i fortrolighed, ikke videre. Kirken har en servicetelefon, som I kan ringe til

i sager om misbrug, som kan komme til jer.

I præsidierer som enkeltpersoner over Det Aronske Præstedømme i wardet. I er deres leder, deres lærer, deres eksempel, hvad enten I ønsker det eller ej. I er den præsidierende højpræst, wardsfamiliens far, som kan tilkaldes som mægler ved uenigheder, som den anklagedes forsvarer.

I præsidierer ved møder, hvor der undervises i læren. I er ansvarlige for disse møders åndelige natur og for omdelingen af nadveren til medlemmerne, for at alle kan blive mindet om de hellige pagter og forpligtelser, som påhviler dem, der har påtaget sig Herrens navn.

I må stå som enkens og den faderløses stærke ven, den svages og den betrængtes, den angrebnes og den hjælpeløses.

Jeres trompets klang skal være bestemt og utvetydig. I jeres ward står I som leder af Herrens hær og fører dem frem til sejr i kampen mod synd, ligegyldighed og frafald.

Jeg ved, at arbejdet til tider er hårdt. Der er aldrig timer nok til at færdiggøre det. Opfordringerne er for mange og for hyppige. I har andre ting at gøre. Det er sandt. I må ikke bedrage jeres arbejdsgiver for tid og energi, der retmæssigt er hans. I må ikke bedrage jeres familie for tid, som tilhører dem. Men som de fleste finder ud af, når I søger om guddommelig vejledning, velsignes I med visdom ud over jeres egen og med styrke og evner, som I ikke vidste, at I havde. Det er muligt at planlægge jeres tid, så at I hverken forsømmer jeres arbejdsgiver, jeres familie eller jeres flok.

Må Gud velsigne de gode biskopper i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lejlighedsvis har I måske en tendens til at beklage jer over jeres embedes byrder. Men I kender også glæderne ved jeres tjenestegerning.

Byrden kan være tung, men I ved, at dette er det dejligste, det mest belønnende og det vigtigste, I nogensinde har gjort uden for jeres eget hjem fire vægge.

Jeg takker Herren for jer. Jeg takker Herren for gode biskopper i denne kirke over hele verden. Jeg beder for jer, alle 18.000. Jeg bønfaller jer om at være stærke. Jeg bønfaller jer om at være kompromisløse i jeres eget liv og i de mål, I fastsætter for andre. Selv om jeres dage kan være lange og trættende, må jeres hvile være sød, og må I i jeres hjerte kende den fred, som alene kommer fra Gud til dem, som tjener ham.

Jeg bærer vidnesbyrd om styrken og godheden hos denne kirkes biskopper. Jeg priser rådgivere, som hjælper dem, og alle, som tjener under deres ledelse i kraft af de kaldelser, de fremkommer med.

Vi forventer ikke det umulige af jer. Vi beder om, at I gør jeres allerbedste. Uddelegér til andre alle sider af værdet, som I med rette kan. Og overlad derpå sagen i Herrens hænder.

En dag vil I blive afløst. Det vil være en trist tid for jer. Men der vil være trøst, når jeres medlemmer takker jer. De vil heller ikke glemme jer. De vil huske jer og tale med påskønnelse om jer i mange år, for blandt alle Kirkens ledere er I dem, der er nærmest. I er blevet kaldet, ordineret og indsat som hyrder for flokken. I er blevet begavet med skarpsindighed, dømmekraft og kærlighed til at velsigne dem. I løbet af processen vil I velsigne jer selv.

Jeg bærer vidnesbyrd om den guddommelige natur af jeres kaldelse og om den storslåede måde, hvorpå I udfylder den. Må I, jeres rådgivere, jeres hustruer, jeres børn blive velsignet, mens I betjener Herrens børn. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Medlemmer overværer konference-transmission i Guatemala (øverst og nederst til venstre) og i Japan (nederst til højre). De japan-ske søstre ser Hjelpeforeningens årlige møde.

GENERALAUTORITETER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

November 2003

Præsident Thomas S. Monson
Præsident

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Academidigter

DE TOLV APOSTILLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

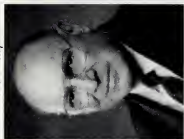
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

DE HALVJERDS PRÆSIDIUM

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Stevenson

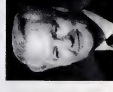
Dennis B. Heisterkamp

Charles Diller

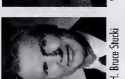
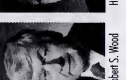
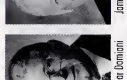
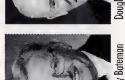
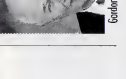
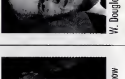
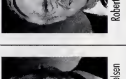
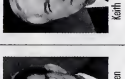
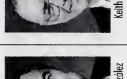
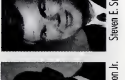
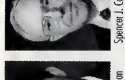
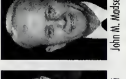
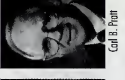
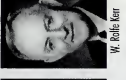
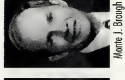
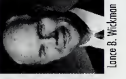

Denver F. Johnson

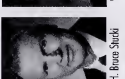
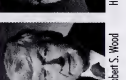
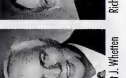
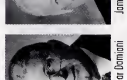
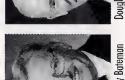
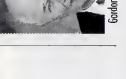
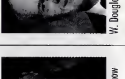
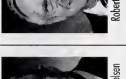
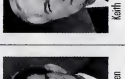
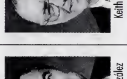
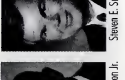
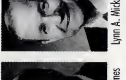
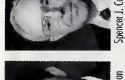
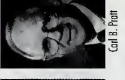
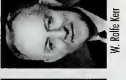
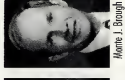

Merrill J. Bateman

DE HALVJERERS' FØRSTE KVORUM

DE HALVJERERS' ANDET KVORUM

DET PRÆSIDENTREDE BISKOPRÅD

Richard C. Giljovey
Præsidentbiskop
Presidentbiskop

Keith B. Anshullin
Anstiftelsesbiskop
Anstiftelsesbiskop

Stephen A. West
Anstiftelsesbiskop
Anstiftelsesbiskop

*Medlemmer overværer konference-
transmissioner i Sydafrika (øverst og
midtfor til venstre), i Polen (midtfor til
højre) og i Hawaii (nederst). De polske
medlemmer er nyomvendte, som ople-
ver konferencen for første gang.*

Brobyggeren

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

Jesus Kristus ... har bygget broer, som vi må over, hvis vi skal nå vor himmelske Faders hjem.

For mange år siden læste jeg en bog med titlen *The Way to the Western Sea*, af David S. Lavender. Den giver en fascinerende beretning om Meriwether Lewis og William Clarks episke rejse, da de ledte deres berømte ekspedition tværs over det nordamerikanske kontinent for at finde en landrute til Stillehavet.

Deres tur var et mareridt med udmattende arbejde, dybe kløfter, som skulle krydses og store strækninger, der skulle rejses til fods, mens de bar deres både, der var fyldt med udstyr, for at finde den næste flod, som de kunne rejse ad.

Da jeg læste om deres oplevelser, tænkte jeg ofte: Hvis der bare havde været moderne broer, der kunne strække sig over kløfterne med de

frådende vande. Mine tanker blev fyldt af storslåede broer fra vor tid, som med lethed kunne udfylde denne opgave: Den smukke Golden Gate Bridge i San Francisco, den robuste havnebro i Sydney i Australien og andre i mange lande.

I virkeligheden er vi alle rejsende – udforskere af jordelivet. Vi har ikke gavn af tidligere personlig erfaring. Vi skal gå over stejle afgrunde og urolige vande i vores egen rejse her på jorden.

Måske var det en sådan melankolsk tanke, der inspirerede digteren Will Allen Dromgoole i hans klassiske digt med titlen »Brobyggeren«.

En gammel mand gik ad den ensomme vej.

Han kom om aftenen, kold og bleg, til en afgrund, bred og dyb og vid, hvor den dystre flod løb kold og strid.

Den gamle mand krydsed' ved tusmørkets komme

Den dystre strøm ej trued' den fromme

Men da han kom til den anden side han bygged' en bro over kløften den vide.

»Gamle mand«, var der en pilgrim, som sagde,

»at bygge en bro er ej værd at mage, Din rejse er slut, når dagen er omme,

Du denne vej ej mere skal komme. Du bar rejst over kløfter så dybe og vide - hvorfor bygge bro ved aftenstide?»

*Brobyggeren løfted' sit hoved så gråt,
»Gode ven, på den svære sti, jeg bar tråd
der følger en dag berefter mig, en yngre, hvis sti går den samme vej.*

*Denne kløft, der for mig var let som få,
vil for denne yngling som fælde stå. Også han må krydse ved aftenstid, Gode ven, for ham bar jeg bygget med flid.«¹*

Digtets budskab tilskyndede mig til at tænke og trøstede min sjæl, for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus var den højeste arkitekt og brobygger for jer, for mig, for hele menneskeheden. Han har bygget broer, som vi må over, hvis vi skal nå vor himmelske Faders hjem.

Serens mission var forudsagt. Matthæus optegnede: »Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder.«²

Herefter fulgte miraklet i forbindelse med hans fødsel og indsamlingen af hyrderne, som kom med hast til stalden, til denne moder, til dette barn. Selv de vise mænd, som rejste fra Østen, fulgte denne stjerne og overdrog deres kostbare gaver til det lille barn.

Skrifterne optegner, at Jesus »voksende op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham«³, og at han »færdedes overalt og gjorde vel.«⁴

Hvilke personlige broer byggede han og krydsede han her i jordelivet, som viste os den vej, vi skulle følge? Han vidste, at jordelivet ville være fyldt med farer og vanskeligheder.

Præsident Hinckley (i midten) og præsident Monson (til højre) hilser på medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: (Fra venstre) ældste Henry B. Eyring, ældste Jeffrey R. Holland, ældste Robert D. Hales og ældste Richard G. Scott.

Han erklærede: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet: så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«⁵

Jesus sørgede for **Lydhedens bro**. Han var et ufejlbarligt eksempel på personlig lydhed, da han holdt sin Faders befalinger.

Da han af Ånden blev ført ind i ørkenen for at blive fristet af Satan, var han svækket af fasten. Satan var på højden af sit bedrag i de tilbud han kom med. Hans første tilbud var at tilfredsstille Frelserens fysiske behov, deriblandt hans sult. Til dette svarede Frelseren: »Der står skrevet:

»Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.«⁶

Dernæst tilbød Satan magt. Frelseren svarede: »Der står også skrevet: »Du må ikke udæske Herren din Gud.«⁷

Til sidst blev Frelseren tilbudt rigdom og jordisk herlighed. Hans svar var: »Vig bort, Satan! For der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.«⁸

Apostlen Paulus var inspireret af Herren til at erklære for denne tid, såvel som for sin egen: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«⁹

For at vi ikke skal gå udenom det, nævner jeg en kommentar fra ABC Nightlines Ted Koppel: »Det, som Moses havde med ned fra Sinajberget, var ikke de ti forslag, men de ti bud!«¹⁰

Lidt underfundig humor findes i en beretning om en samtale mellem Mark Twain og en ven. Den rige ven sagde til Twain: »Før jeg dør, vil jeg foretage en pilgrimsrejse til Det Hellige Land. Jeg vil klatre op på toppen af Sinajberget og læse de ti bud højt.«

Twain svarede: »Hvorfor bliver du ikke hjemme og holder dem!«

Den anden bro, som Mesteren har bedt os om at krydse er **Tjenestens Bro**. Vi ser hen til Frelseren som vores eksempel på tjeneste. Selv om han kom til jorden som Guds Søn, tjente han ydmygt sine omgivelser. Han kom fra Himlen for at leve på jorden som et jordisk menneske og for

at oprette Guds rige. Hans herlige evangelium ændrede verdens tankegang. Han velsignede de syge, fik de lamme til at gå, de blinde til at se og de døve til at høre. Han vakte endda de døde til live igen.

I Matthæusevangeliets 25. kapitel fortæller Frelseren os dette vedrørende de trofaste, som vil være ved hans højre hånd ved hans sejrige tilbagekomst:

»Da skal kongen sige til dem ... Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig,

jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.¹¹

Ældste Richards L. Evans kom engang med dette råd: »Vi kan ikke gøre alt for enhver overalt, men vi kan gøre noget for nogen et eller andet sted.«¹²

Tillad mig at fortælle jer en beretning om en tjenestemulighed, som kom uventet til mig og på en usædvanlig måde. Jeg modtog en telefonopringning fra et barnebarn til en gammel ven. Hun spurgte: »Husker du Francis Brems, som var din søndagsskolelærer?« Jeg fortalte hende, at det gjorde jeg. Hun fortsatte: »Han er nu 105 år gammel. Han bor på et lille plejehjem, men mødes med hele sin familie hver søndag, hvor han giver en søndagsskolelektion. Sidste søndag bekendtgjorde bestefar for os: »Mine kære, jeg skal dø i denne uge. Vil I være søde at ringe til Tommy Monson og fortælle ham det. Han ved, hvad han skal gøre.«

Jeg kaldte bror Brems om aftenen dagen efter. Jeg kunne ikke tale til ham, for han var døv. Jeg kunne ikke skrive et budskab til ham, som han kunne læse, for han var blind. Hvad skulle jeg gøre? Jeg fik at vide, at hans familie kommunikerede med ham ved at tage fingeren på hans højre hånd og så skrive i hans venstre håndflade navnet på den person, der besøgte ham og derpå et budskab. Jeg fulgte proceduren, tog hans finger og stavede i hans håndflade ordene T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N. Bror Brems blev glad og tog mine hænder og placerede dem på sit hoved. Jeg vidste, at hans ønske var at modtage en præstedømmevelsignelse. Den chauffør, som havde kørt mig hen til plejehjemmet, sluttede sig til mig, og vi placerede vore hænder på bror Brems' hoved og gav ham den ønskede velsignelse. Bagefter strømmede tårerne ud af hans blinde øjne.

Han greb vore hænder og vi læste hans munds bevægelser: Budskabet:

»Mange, mange tak.«

I løbet af den uge gik bror Brems, ligesom han havde forudsagt, bort. Jeg modtog telefonopringningen og mødtes derpå med familien, da arrangementerne for begravelsen blev foretaget. Hvor er jeg taknemmelig for, at reaktionen på at yde tjeneste ikke blev udsat.

Tjenestens bro indbyder os til at ofte at gå over den.

Til sidst giver Herren os **bønnens bro**. Han sagde: »Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive.«¹³

Jeg vil gerne fortælle jer en beretning, der er beskrevet i en mors brev til mig vedrørende bøn. Hun skrev: »Nogle gange spekulerer jeg på, om jeg gør en forskel i mine børns tilværelse. Som enlig mor, der er nødt til at have to jobs for at få pengene til at slå til, kan jeg nu og da komme hjem til den helt store forvirring, men jeg opgiver aldrig håbet.

Mine børn og jeg sad og fulgte en transmission af generalkonferencen, og du talte om bøn. Min søn kom med udtalelsen: »Mor, du har allerede lært os det.« Jeg sagde: »Hvad mener du?« Han svarede: »Du har lært os at bede og vist os hvordan, men forleden aften kom jeg ind på dit værelse for at bede om noget, og du var på knæ og bad til

vor himmelske Fader. Hvis han er vigtig for dig, er han vigtig for mig.«

Brevet sluttede: »Jeg tror ikke, at man nogen sinde ved, hvilken påvirkning man har, før et barn ser dig gøre det, du har prøvet at lære dem at gøre.«

Ingen fortælling om bøn rører mig så dybt som den bøn, Jesus bad i Getsemane have. Jeg tror, at Lukas beskriver den bedst:

»Han ... gik ... ud til Oliebjerget, og disciplene fulgte med.

Da han kom derud, sagde han til dem: »Bed om ikke at falde i fristelse!« Og han fjernede sig et stenkast fra dem, faldt på knæ og bad:

»Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«

Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham.

I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden.«¹⁴

Efter nogen tid kom turen til korset. Sikke lidelser, han udholdt, da han gik den byrdefulde vej, bærende på sit eget kors. Man hørte de ord, han ytrede på korset: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹⁵

Til sidst erklærede Jesus: »Det er fuldbragt. Og han bøjede hovedet og opgav ånden.«¹⁶

Disse begivenheder, sammenholdt med hans herlige opstandelse,

færdiggjorde den sidste bro i vores trilogi: **Lydighedens Bro, Tjenestens Bro, Bønnens Bro.**

Jesus, brobyggeren, byggede bro over den dybe kløft, vi kalder døden. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«¹⁷ Han gjorde det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv, derfor kan menneskeheden krydse de broer han byggede – ind til evigt liv.

Jeg slutter med en omskrivning af digtet, »Brobyggeren«.

*»Du har rejst over kløfter så dybe og vide -
hvorfør bygge bro ved aftenstide?«*

*»Der følger en dag berefster mig,
en masse, hvis sti går den samme vej.
Denne kløft, der for mig var let som få,
vil for denne mængde som fælde stå.
Også de må krydse den ved aftenstid,
Gode ven, for dem har jeg bygget med flid.«*

At vi må have visdom og besluttsomhed til at krydse de broer, Frelseren byggede for hver af os, er min oprigtige bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, s. 342.
2. Matt 1:21.
3. Luk 2:40.
4. ApG 10:38.
5. Matt 11:28-30.
6. Matt 4:4.
7. Matt 4:7.
8. Matt 4:10.
9. 1 Kor 10:13.
10. Tale holdt på Duke University den 10. maj 1987.
11. Matt 25:34-40.
12. *Richard Evans' Quote Book*, 1971, s. 51.
13. L&P 19:38.
14. Luk 22:39-44.
15. Luk 23:34.
16. Joh 19:30.
17. 1 Kor 15:22.

Guds storhed

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

De Tolv Apostles Kvorum

I ord og gerning forsøgte Jesus at åbenbare sin Faders, vor himmelske Faders sande natur, og gøre det personligt for os.

Han gjorde det i det mindste delvist, fordi vi dengang og nu alle har brug for at kende Gud mere fuldstændigt for at kunne elske ham højere og adlyde ham i højere grad. Både Det Gamle og Det Nye Testamente erklærer: »Det første bud er ... du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke – intet andet bud er større end disse.«¹

Det er da intet under, at profeten Joseph Smith lærte os: »Det er evangeliets første princip med sikkerhed at erkende Guds karakter.«² »Jeg vil gerne have, at I alle kender ham«, sagde han »og bliver fortrolige med ham ...«³ Det er nødvendigt, at vi har »et korrekt begreb om hans ... fuldkommenhed og egenskaber«, en beundring for hans »karakters storhed.«⁴ Derfor er den første sætning, vi udtaler i vores trosartikler: »Vi tror på Gud, den evige Fader.«⁵ Dette gjorde Jesus i højeste grad. Selv om han erkendte sin egen enestående rolle i den guddommelige plan, understregede Frelseren alligevel denne bønssomme indledning: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud.«⁶

Efter at generationer af profeter havde forsøgt at undervise den menneskelige familie i Guds vilje og handlemåde, sædvanligvis med kun lidt succes, sendte Gud som en sidste indsats for at få os til at kende ham, sin

Et af de mange storslåede formål, der blev opfyldt i Herren Jesu Kristi liv og tjenestegering, er et af de store aspekter ved denne mission, der ofte ikke bliver værdsat. Hans tilhængere forstod det ikke helt på den tid, og mange i den moderne kristendom fatter det ikke nu, men Frelseren selv talte om det gentagne gange og eftertrykkeligt. Det er den storslåede sandhed, at i alt det, Jesus kom for at sige og gøre, deriblandt og især i sin forsonende lidelse og offer, viste han os, hvem og hvad Gud, vor Evige Fader er, hvor fuldstændig hengiven han er over for sine børn i enhver tidsalder og ethvert land. I ord og gerning forsøgte Jesus at åbenbare sin Faders, vor himmelske Faders sande natur, og gøre det personligt for os.

Enbårne og fuldkomne Søn, skabt i hans lignelse og billede, hertil for at leve og tjene blandt dødelige i hverdagens hårde liv.

At komme til jorden med et sådant ansvar, at stå i Elohim's sted – at tale som han ville tale, dømme og tjene, elske og advare, være overbærende og tilgivende, som han ville være – dette er en pligt af så svimlende proportioner, at I og jeg ikke kan forstå det. Men i den loyalitet og beslutsomhed, som er karakteristisk for et guddommeligt barn, kunne Jesus forstå det, og det gjorde han. Da så pris og ære begyndte at komme, ledte han ydmygt al æren over til sin Fader.

»Faderen ... gør sine gerninger,« sagde han oprigtigt. »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen.«⁶ Ved en anden lejlighed sagde han: »Jeg siger, hvad jeg har set hos Faderen ... jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.«⁷

Jeg kommer med min egen inder-

lige erklæring om Gud, vor Evige Fader, her til morgen, fordi nogle i dagens verden har en forfærdelig forkert opfattelse af ham. Blandt disse der er en tendens til at føle sig fjern fra Faderen, endog fremmedgjort fra ham, hvis de overhovedet tror på ham. Og hvis de tror, siger mange nutidige mennesker, at de ville føle sig trygge i Jesu arme, men de er utrygge ved at tænke på det strenge møde med Gud.⁸ På grund af en misforståelse (og helt sikkert i nogle tilfælde en fejlversættelse) af Bibelen ser disse Gud Faderen og Jesus Kristus, hans Søn, som handlende meget forskelligt, og dette på trods af det faktum, at både i Det Gamle og Det Nye Testamente er Guds Søn den samme, og handler, som han altid gør under Faderens ledelse, som selv er den samme »i går, i dag og for evigt.«⁹

Ved at tænke over disse misforståelser forstår vi, at et af Mormons Bøgers bemærkelsesværdige bidrag er dens uafbrudte, fuldkomne konsekvente syn på guddommelighed gennem hele denne storslåede bog. Her

er intet hul, som fra Malakias til Mattæus, intet ophold, mens vi skifter teologisk gear, ingen misforståelse om Gud, som arbejder hårdt, kærligt, trofast på hver side i denne optegnelse fra Det Gamle Testamente begyndelse til slutningen af Det Nye Testamente. I et forsøg på at give verden dens bibel tilbage og dermed et korrekt syn på Guddommen, har vi i Mormons Bog et ensartet syn på Gud i al hans herlighed og godhed, al hans rigdom og kompleksitet – deriblandt og især som atter vist ved hans Enbårne Søn, Jesu Kristi tilsynekomst.

Hvor er vi taknemmelige for *alle* skrifterne, især skrifterne om gengivelsen, som lærer os om storheden hos hvert medlem af Guddommen. Hvor ville vi fx glæde os, hvis hele verden ville modtage og antage det syn på Faderen, som meget bevægende beskrives i Den Kostelige Perle.

Der, midt i et storslået syn af menneskeslægten, hvor himlene åbnedes for Enoks øjne, så han både de velsigelser og de udfordringer, der hører til jordelivet, og vendte sit blik mod

Faderen og er overvældet over at se ham græde. Han siger i undren og forbavelse til dette, det allermægtigste væsen i universet: »Hvorledes er det, at du kan græde? ... du er barmhjertig og nådig evindelig ... Fred ... er din trones bolig; barmhjertighed skal udgå fra dit åsyn og ingen ende have; hvorledes kan du da græde?«

Idet Gud ser på begivenhederne i næsten enhver tidsalder, svarer han: »Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk ... Jeg [har] givet dem ... befaling om, at de skulle vælge mig, deres Fader; men se, de er uden hengivenhed, og de hader deres eget blod ... Hvorfor skulle himlene ikke græde, når de ser, hvorledes disse skal lide?«¹⁰

Denne enkle, betagende scene gør mere for at lære os om Guds sande natur end nogen teologisk afhandling nogen sinde kunne bibringe. Det hjælper os også med meget bedre at forstå det levende øjeblik i Mormons Bogs allegori om oliventræet, hvor vingårdens herre efter at have gravet og gødet, vandet og luget, beskåret, trimmet, omplantet og podet, kaster

sin spade og sit lugejern fra sig og græder, og råber til alle, som vil lytte: »Men hvad mere kunne jeg have gjort i min vingård?«¹¹

Hvilket uudsletteligt billede af Guds engagement i vores liv! Hvor er smerten i en forælder stor, når hans børn ikke vælger ham eller »det evangelium¹²«, som han har sendt! Hvor er det let at elske nogen, som elsker os så overordentlig!

Selvfølgelig er den ændring, der gennem generationer langsomt er sket væk fra tro på en fuldkommen og omsorgsfuld Fader ikke blevet hjulpet af fejlede generationers menneskeskabte trosbekendelser, som beskriver Gud forskelligt som ukendt og umulig at kende – formløs, uden lidenskaber, flygtig, overjordisk, allestedsnærværende, dog samtidig istedsnærværende. Dette beskriver i sandhed ikke det væsen, vi ser gennem disse profeters øjne. Ej heller passer det på den levende, åndende, legemliggjorte Jesus af Nazaret, som var og er i »Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede.«¹³

I denne henseende kom Jesus ikke i nær så høj grad for at forbedre Guds

syn på mennesket, som for at forbedre menneskets syn på Gud og for indtrængende at bede dem om at elske vor himmelske Fader, som han altid har og altid vil elske dem. Guds plan, Guds magt, Guds hellighed, ja endog Guds vrede og dom havde de lejlighed til at forstå. Men Guds kærlighed, den store dybde af hans hengivenhed over for sine børn, forstod de stadig ikke fuldstændigt – før Kristus kom.

At give de sultne mad, helbrede de syge, fordømme hyckeri, bede om tro – det var Kristus, der viste os Faderens vej, han som er »barmhjertig og gavmild, er langsom til vrede, er langmodig og fuld af godhed.«¹⁴ Ved sit liv og især ved sin død erklærede Jesus: »Dette er Guds barmhjertighed, jeg viser jer, såvel som det er min egen.« I den fuldkomne Søns tilkendegivelse af den fuldkomne Faders kærlighed i deres fælles lidelse og sorg for de synder og sorger, resten af os var årsag til, ser vi den endelige betydning af erklæringen: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.«¹⁵

Jeg bærer personligt vidnesbyrd i dag om en personlig, levende Gud, som kender vores navn, hører og besvarer bønner og for evigt har omsorg for os som hans åndelige børn. Jeg vidner om, at midt i de vidunderligt komplicerede opgaver, der er en del af universet, søger han vores personlige lykke og sikkerhed i højere grad end alle andre guddelige bekymringer. Vi er skabt i selve hans billede og lignelse,¹⁶ og Jesus fra Nazaret, hans Enbårne Søn i kødet, kom til jorden som den fuldkomne jordiske tilkendegivelse af hans storhed. Ud over de forudmødte vidner har vi

også de nutidige mirakler i Palmyra, tilkendegivelsen af Gud Faderen og hans elskede Søn, verdens Frelser, til drengeprofeten Joseph Smith. Jeg vidner om denne tilkendegivelse med denne profets ord, og jeg erklærer også: »Vor himmelske Fader er mere fordomsfri og overbærende i sine synspunkter og uendelig i sin nåde og med sine velsignelser, end vi er rede til at tro eller modtage ... Gud ser ikke på synd med den mindste grad af eftergivenhed, men ... jo nærmere vi kommer til vor himmelske Fader, desto større tendens har vi til at se med barmhjertighed på forliste sjæle, vi føler, at vi ønsker at tage dem på vore skuldre og kaste deres synder bag os.«¹⁷

Jeg bærer vidnesbyrd om en Gud, som lige netop har sådanne skuldre. Og i det hellige apostelembedes ånd siger jeg, ligesom en, der havde dettende embede fordums: »Deri består kærligheden [da]: Ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder. Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden«¹⁸ – og at elske ham for evigt, beder jeg om. I Jesu Kristi helige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mark 12:30-31; se også Matt 22:37-38; 5 Mos 6:5.
2. *History of the Church*, 6:305.
3. *Lectures on Faith*, 1985, s. 38, 42.
4. 1. trosartikkel.
5. Joh 17:3.
6. Joh 14:10; 5:19.
7. Joh 8:38, 28; 6:38.
8. Se William Barclay's, *The Mind of Jesus* (1961), især kapitlet »Looking at the Cross« for en omtale af denne moderne tendens.
9. Fx 1 Nephi 10:18; 2 Nephi 27:23; Moroni 10:19; L&P 20:12.
10. Moses 7:29-33, 37.
11. Jakobs Bog 5:41; se også vers 47, 49.
12. Rom 1:1.
13. Hebr 1:3; se også 2 Kor 4:4; Kol 1:15.
14. *Lectures on Faith*, 1985, s. 42.
15. Joh 3:16-17.
16. Se 1 Mos 1:26-27; Moses 2:26-27.
17. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, udv. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 308.
18. 1 Joh 4:10-11.

Genoprettelsens budskab

ÆLDSTE CHARLES DIDIER

De Halvfjerds' Præsidium

Genoprettelsens budskab er [en] opfordring [til] at erfare, hvorfor Jesu Kristi evangelium og hans sande kirke er blevet genoprettet af en profet i nyere tid.

Ord er en del af en udtryksmåde, som vi bruger til at dele viden, følelser eller information med mennesker. Blandt disse ord bliver ét brugt til at finde årsagen eller grunden bag handlinger. Når det bliver udtalt, er det for at tilfredsstille vores nysgerrighed, for at udforske det ukendte eller for at få svar på spørgsmål om vores jordiske liv. Når det ikke bliver anvendt eller ignoreret, vil tankeprocessen ophøre, og uvidenhed vil herske. Hvad er så dette vigtige ord? Har I gættet det? Det består af syv bogstaver. Det er ordet *hvorfor*.

Hvorfor er et af småbørns første og mest foretrukne ord. Teenagere bruger det også ofte. Et af mine børnebørns mest anvendte *hvorfor* er: »Hvorfor skal jeg spise grøntsager?« Når børnene vokser op, bliver deres *hvorfor* til en udforskning af følelser: »Hvorfor døde bedstemor?« Derefter er det en søgen efter kundskab eller efter en bekræftelse af deres ansvar: »Hvorfor skal jeg gå i kirke eller tage på mission?« »Hvorfor er vi blevet befaleet at dele evangeliet med andre?«

Dette sidste spørgsmål er svært! Missionering er også hvert enkelt medlems ansvar – at være en adværingsrøst til sin næste i mildhed og sagtomhed (se L&P 38:41). *Hvorfor?* Så andre kan modtage de frelsende ordnancer i Jesu Kristi Kirke ved at blive opfordret til at komme til Kristus (se Moroni 10:32). Genoprettelsens budskab er denne opfordring om at erfare, hvorfor Jesu Kristi evangelium og hans sande kirke er blevet genoprettet af en profet i nyere tid.

Hvordan kan I give andre denne opfordring?

Ved for det første at erklære, at Gud vor Fader lever og elsker os, og at han er en åbenbarelsens Gud.

Hvordan ved vi det? Ved åbenbaring og profeternes vidnesbyrd.

Den religionshistoriske tidslinie begynder med Bibelen. Det er en optegnelse over Guds tidlige åbenbaring til hans profeter om hans handle-måde med menneskeheden. Den begynder med en optegnelse om Adam og Eva, vore første forældre, deres skabelse, deres fald med dets konsekvenser – dødelighed og adskillelse fra Gud – og deres første skridt ind i den dødelige verden. Dengang var et af deres første spørgsmål sikkert: »Hvorfor er vi her?« Deres eneste løsning for at finde svaret på det var at påkalde Herrens navn, deres eneste kilde til sand kundskab (1 Mos 4:26). Ved direkte åbenbaring hørte de Herrens røst, der befalede dem, at de skulle tilbede Herren deres Gud og bringe offergaver til ham (se 1 Mos 4:4; Moses 5:4-5). Adam og Eva blev ved yderligere åbenbaring belært om, at offergaverne var symbol på Faderens Enbårns offer, og at Jesus Kristus var det eneste navn, hvorved de kunne blive frelst. Derpå blev Helligåndens gave lovet dem, hvorved hvad som helst, de bad om, ville blive givet dem (se Moses 5:6-7; 6:52).

Ved Helligåndens kraft opnåede Adam senere et sikkert og ufejlbarligt vidnesbyrd om, at Jesus var Kristus, verdens Frelser og Forløser. Der skete en bogstavelig oprettelse af en forståelse for Adams og Evas jordiske og faldne stand, ved at give dem kundskab om deres forhold til Faderen, Sønnen og den Helligånd, kundskab om forløsningen og opstandelsen og yderlig kundskab om frelsens evangeliums første principper og ordnancer.

På grund af det, som Adam hørte, og det, som han så, var han egnet til at blive kaldet som den første profet på jorden, som et personligt vidne om åbenbaring givet til mennesket. Hans hovedansvar var nu at bevare evangeliets sandhed såvel som at undervise i den, som den var givet ham. Satan, der repræsenterede den modsatte holdning, ville på den anden side gøre og undervise i alt, der ville benægte, afvise eller ignorere det evangelium, der var modtaget ved åbenbaring, og derved bevirke, at de mennesker, der havde modtaget det, ville falde fra i forvirring, splittelse, ensomhed og nægtelse af deres tidligere tro! Resten af Det Gamle Testaments historie bliver derved en religionshistorie med

fortsat åbenbaring til forskellige profeter som Noa, Abraham og Moses, for på forskellige tidspunkter – kaldet uddelinger – at genoprette det, der var gået tabt på grund af nye fald. Disse profeter blev altid kaldet af Gud. De fik guddommelig myndighed, de havde det guddommelige hverv at tale i Herrens navn og belære og profetere om Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser, hans komme og forsoning (se Amos 3:7).

Det Nye Testamente bekræfter Det Gamle Testaments profeters lærdomme, vidnesbyrd og profeter. Det er en optegnelse over den levende Guds Søn, Jesu Kristi fødsel, liv og tjenestegerning, hans forsoning og hans opstandelse. Den fortæller om hans kirkes oprettelse, hans guddommelige myndighed, hans evangelium og hans befaling til sine disciple om at »gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15).

Det Nye Testaments budskab er klart: Der er en fold, en tro, et evangelium, et præstedømme, en kirke for at være »et, Kristi børn« (4 Nephi 1:17).

Men igen karakteriserer forfølgelse, fornægtelse af guddommeligt arv og afvisning af Kristi evangelium og hans bemyndigede tjener i præstedømmet perioden efter opstandelsen. Og religionshistorien viser os, hvor hurtigt præstedømmemyndigheden blev fortrængt af verdslig myndighed. Hvordan den guddommelige lærdom blev udskiftet med skiftende, forvrængede menneskelige filosofier. Hvordan de frelsende ordnancer blev ændret eller købt med penge. Hvordan åbenbaring blev udskiftet af et slør af uklarhed, der førte til en tidsalder med åndelig mørke.

Dog kom der et tidspunkt under dette store frafald, der var blevet profeteret om tidligere, hvor en religiøs søgen igen begyndte – spørgsmålet »Hvorfor er det sådan?« Mænd

Tabernakelkoret synger ved et af generalkonferencens møder.

med stor tro forsøgte at reformere falske lærdomme og falsk åndelig myndighed. Deres ærlige og oprigtige anstrengelser resulterede blot i skabelsen af flere kirker, opkaldt efter dem og deres protest, og skabte blot mere forvirring og mere opdeling. I realiteten manglede der to hovedelementer i deres reformer: Åbenbaring og myndighed, Herrens eneste måde at kommunikere guddommelig sandhed til mennesket på.

Når vi hurtigt springer videre på denne religionshistoriske tidslinie, ser vi et årstal og et navn. Årstallet er 1820, og navnet er Joseph Smith. Denne mand spurgte sig selv, idet han overvejede den fuldstændige religiøse forvirring og kirkelige opdeling på sin tid: »Om en af disse [kirker] er rigtig, hvilken er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?« (JS-H 1:10). Hvorfor denne forvirring? Den profetiske måde var at spørge Gud. Religionshistorien gentog pludselig sig selv ifølge Guds plan for, hvordan

man besvarer menneskehedens *hvorfor*. Atter engang kom svaret i form af et syn, denne gang et syn af Faderen og Sønnen. Endnu engang bar Faderen et guddommeligt vidnesbyrd: »*Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17). Endnu engang besvarede direkte åbenbaring Joseph Smiths spørgsmål: »Hvilken af alle [kirkerne] var den rette – og hvilken jeg skulle slutte mig til. Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte« (JS-H 1:18-19). Endnu engang blev det fra sandhedens kilde, Jesus Kristus selv, erklæret, at frafald havde fundet sted. Endnu engang skulle det efterfølges af en genoprettelse, og det blev det også.

I de følgende år modtog Joseph Smith ved åbenbaring hele den guddommelige lærdom og kundskab og myndighed og præstedømmets nøgler. Endelig blev Jesu Kristi Kirke i 1830 genoprettet med alle frelsens lærdomme og ordnancer. Joseph

Smith var egnet til at blive kaldet som genoprettelsens profet i nyere tid.

Ligesom Bibelen er det håndgribelige bevis på guddommelige åbenbaring til profeterne forud, ligeså er Mormons Bog, Endnu et vidne om Jesus Kristus, også det moderne troværdige bevis på, at Joseph Smith var en profet, der modtog åbenbaring og myndighed, ligesom de gjorde. Et vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed hjælper folk med at besvare, *hvorfor* evangeliet og Jesu Kristi Kirke er blevet genoprettet af profeter, og *hvorfor* vi har en levende profet i dag, nemlig Gordon B. Hinckley. Det besvarer også det største *hvorfor* af alle: Alle evangeliets ordnancer giver de største velsignelser for at forberede vores frelse og for at fuldføre vores jordiske formål om at skabe evige familier. Dette budskab om genoprettelsen er sandt, fordi det er guddommeligt.

Dette vidner jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Han kender os; han elsker os

SYDNEY S. REYNOLDS

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Herren ... ved hvem vi er, og hvor vi er, og han ved, hvem der har brug for vores hjælp.

Joseph Smith som 14-årig må have været en af de mindst iøjnefaldende personer på jorden, og alligevel kendte Gud i Himlen ham og kaldte ham ved navn i den hellige lund. Jeg tror, at Herren kender mit navn og også jeres navn.

I Primary lærer vi børnene, at ethvert barn er Guds barn, og at deres himmelske Fader kender dem og elsker dem. Primary og præstedømmeledere viser, hvad Frelseren ville gøre, når de kalder et barn ved dets navn. Jesus sagde: »Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig.«¹ Skrifterne vidner: »... han kalder sine egne får ved navn og fører dem ud.«²

Herren ikke alene ved, hvem vi er, han ved også, hvor vi er, og han leder os til at gøre det rette. En dag følte en mor, jeg kender, sig tilskyndet til at ringe til sin datter. (Den slags sker for mødre hele tiden). Det var midt på dagen, og moderen var på arbejde, hvilket gjorde opringen lidt usædvanlig. Til hendes overraskelse svarede hendes svigersøn telefonen – han var sædvanligvis heller ikke hjemme på en arbejdsdag. Da han gav sin hustru telefonen, sagde han: »Det er din mor med sin sædvanlige inspiration.«

De havde lige været hos lægen. Hun tog telefonen og sagde grådkvalt: »Ultralysten viser, at navlestrengen er to gange rundt om babyens hals. Lægen siger, at vi ikke har noget andet valg end at foretage et kejsersnit og det snart.« Så kom den virkelige grund til hendes bekymring: »Og lægen siger, at jeg ikke må løfte noget, der er tungere end den nye baby i fire uger!« Hun havde brug for beroligelse, inden hun skulle på operationsbordet, da Herren kendte hendes behov og elskede hende – og at der ville være hjælp til at tage sig af de tre små derhjemme, der knap nok var mere end babyer selv. Når mødre – og fædre – beder om, at Herren vil velsigne og styrke deres familie, så viser han dem ofte vejen.

Søster Gayle Clegg fra Primarys hovedpræsidentskab og hendes mand boede i en årække i Brasilien. For nylig var hun på en opgave for Primary i Japan. Da hun kom ind i kirkesalen om søndagen, lagde hun blandt alle de japanske hellige bøger til en brasiliansk familie. »De så bare brasilianske ud,« sagde hun. Hun havde kun et øjeblik til at hilse på dem og syntes, at moderen og børnene var meget entusiastiske, men hun lagde mærke til, at faderen var meget stille. »Jeg får mulighed for at tale med dem efter mødet,« tænkte hun, da hun hurtigt blev vist op på forhøjningen. Hun sagde sit budskab på engelsk, som så blev oversat til japansk, og så følte hun sig tilskyndet til også at bære sit vidnesbyrd på portugisisk. Hun tøvede, da der ikke var nogen oversætter for portugisisk, og 98% af personerne ville ikke forså, hvad hun sagde.

Efter mødet kom den portugisiske fader hen til hende og sagde: »Søster, skikkene er så anderledes her, og jeg har været ensom. Det er svært at komme i kirke og ikke forstå noget. Nogle gange tænker jeg på, om det ville være bedre, hvis jeg bare læser i mine skrifter derhjemme. Jeg sagde til min hustru: »Jeg giver det én chance til,« og jeg kom i dag for det, jeg troede ville blive min sidste gang. Da du bar dit vidnesbyrd på portugisisk, rørte Ånden mit hjerte, og jeg vidste, at det var her, jeg hørte til. Gud ved, at jeg er her, og han vil hjælpe mig.« Og så hjalp han de andre med at sætte stolene til side.

Var det et tilfælde, at det eneste medlem af primarypræsidentskabet, som talte portugisisk, blev sendt til Japan i stedet for til Portugal? Eller var det fordi Herren kendte en, der havde brug for det, som kun hun kunne give – og hun havde modet til at følge en tilskyndelse fra Ånden. En af de store velsignelser ved at have en kaldelse i

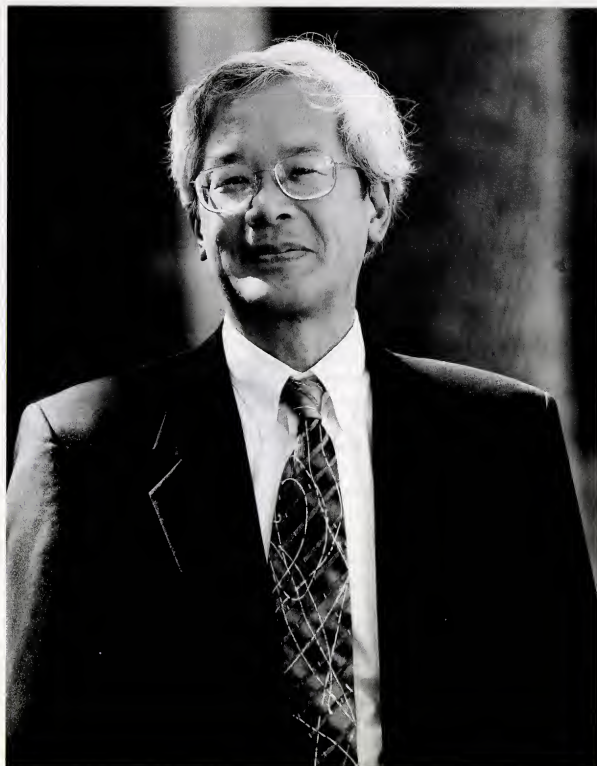
Kirken er, at Herren gennem sin Ånd vil inspirere os til at hjælpe dem, som vi er kaldet til at tjene.

Enhver af os, der betaler fuld tiende kan vidne om, at Herrens velsignelser kommer til os personligt og dækker vore individuelle behov. Herren har lovet, at hvis vi betaler vores tiende, så vil han åbne himlens vinduer og udøse velsignelser uden mål over os.³

For mange år siden arbejdede John Orth i et støberi i Australien og i en forfærdelig ulykke sprøjtede der varmt, smeltet bly på hans ansigt og hans krop. Han blev salvet, og han fik noget af sit syn tilbage på sit højre øje, men han var fuldstændig blind på sit venstre. Fordi han ikke kunne se så godt, mistede han sit job. Han prøvede at få noget arbejde hos sin hustrus familie, men deres forretning gik ned om og hjem på grund af depressionen. Han var tvunget til at gå fra dør til dør og søge forefaldende arbejde og admitter for at betale for mad og husleje.

Et år betalte han ikke nogen tiende, og gik hen for at tale med sin grenspræsident. Grenspræsidenten forstod situationen, men bad John om at bede og faste, så han kunne finde en måde at betale sin tiende på. John og hans hustru Alice fastede og bad og afgjorde, at det eneste de havde af værdi var hendes forlovelsesring – en smuk ring, der var købt i lykkelige tider. Efter megen kval besluttede de at tage ringen med til en pantelåner og fandt ud af, at den var nok værd til at betale for deres tiende og nogle ubetalte regninger. Den søndag gik han ind til grenspræsidenten og betalte sin tiende. Da han forlod kontoret mødte han missionspræsidenten, der lagde mærke til hans tilskadekomne øjne.

Broder Orths søn, der nu tjener som biskop i Adelaide skrev senere: »Vi tror, at [missionspræsidenten] var

øjnelæge, for han blev sædvanligvis kaldt præsident dr. Rees. Han talte med far og var i stand til at undersøge ham og komme med forslag til at hjælpe hans øjne. Far fulgte hans råd ... og efterhånden blev noget af synet genoprettet – 15% syn på hans venstre øje og 95% syn på hans højre øje – og med hjælp af briller kunne han se igen.⁴ Efter hans syn var genoprettet, var John aldrig arbejdsløs igen og indfrieede ringen, som nu er et familiearvestykke, og betalte en fuld tiende resten af sit liv. Herren kendte John Orth, og han vidste, hvem der kunne hjælpe ham.

»Præsident dr. Rees« var min morfar, og han fik højst sandsynligt aldrig

at vide, hvilket mirakel der blev udrettet den dag. Generationer blev velsignet, fordi en familie besluttede, at de ville betale tiende, selvom det var vanskeligt – og de mødte en mand, der »tilfældigvis« var der og »tilfældigvis« var øjnelæge, som var i stand til at gøre en stor forskel i deres liv. Mens nogen vil være fristet til at tro, at det blot er tilfælde, så har jeg tillid til, at selv en spurv ikke kan falde til jorden uden, at Gud ved det.⁵

Vores familie kendte ikke denne historie indtil for to år siden, men vi ved dette om vores morfar – han elskede Herren og prøvede at tjene ham hele livet. Og vi ved dette om Herren, han ved hvem vi er, og hvor

vi er, og han ved, hvem der har brug for vores hjælp.

Jeg har set jer, der kender Herren og elsker ham, ærligt fortælle et ungt menneske, der kæmpede for at finde vejen: »Gud elsker dig. Han ønsker, at det skal gå dig godt. Han største ønsker at velsigne dig.« Jeg har hørt jer vidne for en sørgende ven: »Jeg ved, at der er et liv efter dette. Jeg ved, at jeres barn stadig lever, og at der er en måde, hvorpå I kan se ham igen og være sammen med ham.« Jeg har set mange af jer fortælle en modløs, ung mor: »Lad mig hjælpe dig – det du gør, er det vigtigste arbejde i hele verden.« Jeg har set, at de, som I rører, ikke alene genkender jeres kærlighed, men føler Herrens kærlighed og magt, når Ånden bærer vidnesbyrd for dem, at det, I har sagt, er sandt.

Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Jeg er ligesom Paulus overbevist om, at hverken prøvelser eller liv eller død eller noget andet kan have magt til at skille os fra Guds kærlighed.⁶

Frelseren gav sit liv for hver enkelt af os. Han kender vore glæder og vore sorger. Han kender mit navn og dit navn. Når vi indgår pagt med ham ved dåben, lover vi at holde hans bud, altid erindre ham og påtage os hans navn. I sidste ende, så er det ved hans navn, at vi ønsker at blive kaldt, for der skal ikke »gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn.«⁷ Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at han lever og elsker os og kalder os ved navn for at komme til ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

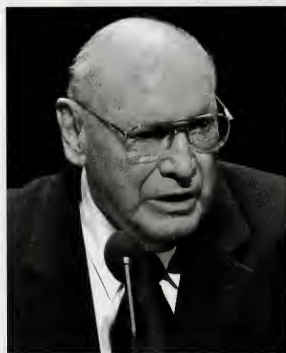
1. Joh 10:14.
2. Joh 10:3.
3. Se Mal 3:10.
4. Brev fra J. Orth, 13. december 2001.
5. Se Matt 10:29.
6. Se Rom 8:35-39
7. Moshaj 3:17.

Tre valg

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

De Tolv Apostles Kvorum

Jeg vil gerne tilbyde mit eget program til personlig udvikling. Det består af tre trin, som har været nyttige for mig.

På det sidste har jeg bemærket det store udvalg af programmer til personlig udvikling. Der må være en enorm efterspørgsel på disse produkter, for man kan dårligt tænke for tv eller radio uden at se eller høre reklamer for produkter, som lover alt fra vægttab til hårpragt. Til tider undrer jeg mig over, hvorvidt de mennesker, der fremstiller disse produkter, kender mig personligt.

I dag vil jeg tilbyde mit eget program til personlig udvikling. Det består af tre trin, som har været nyttige for mig, og jeg er sikker på, at de også vil hjælpe jer. Hvad mere er, så er dette personlige udviklingsprogram gratis. I behøver ikke at bruge jeres kreditkort. Der er ingen blin-kende gratis-numre på skærmen, som

advarer om, at I kun har fem minutter til at benytte dette enestående tilbud.

Måske er den bedste måde at undervise i disse principper ved at fortælle en lignelse.

Der var engang en mand ved navn John, der, skønt han stadig var relativ ung, havde oplevet megen lidelse og sorg. John var hjemløs og afhængig af alkohol og andre stoffer og frygtelig syg og træt af livet. Jo dybere han sank ned i sygdom og fortvivelse, desto mere vidste han, at dersom han ikke ændrede sig – og det hurtigt – så var der en meget reel mulighed for, at han ville dø elendig, nyttesløs og alene.

Måske skyldtes det, at han havde været i Primary nogle få gange som dreng, at John fandt hen til en kirke i nærheden, hvor han spurgte efter biskoppen.

»Jeg har ødelagt mit liv,« sagde John mellem fortvivlede hulk, som kom fra dybet af hans sønderrevne sjæl. Han talte om de fejl, han havde begået, og den sti af selvdestruktion og elendighed, som han havde fulgt.

Mens biskoppen lyttede til Johns sørgelige historie, kunne han mærke, at manden oprigtigt ønskede at omvende sig og ændre sit liv. Men han kunne også mærke, at John ikke troede, at han kunne forandre sig.

Biskoppen tænkte et øjeblik over, hvad han kunne sige. Endelig så han op og sagde: »John, jeg har truffet

tre valg i mit liv, som har betydet noget for mig. Måske kan de også hjælpe dig.»

»Fortæl mig det endelig,« tryglede John. »Jeg vil gøre hvad som helst. Jeg ønsker at begynde forfra. Jeg ønsker at komme tilbage.«

Biskoppen smilede og sagde. »Det første du må forstå er, at du ikke kan vende tilbage og begynde derfra, hvor du var engang. Men alt er ikke tabt. Du kan begynde der, hvor du er. Vælg at begynde din omvendelse nu.«

I nogen grad er vi alle som John. Vi har begået fejl. Men uanset hvor meget vi ønsker det gå tilbage og begynde forfra, så kan vi ikke. Vi kan dog omvende os og begynde der, hvor vi er i dag.

I Mormons Bog læser vi om Alma den yngre. Han var søn af en stor profet, men han gjorde oprør mod sin far og søgte at gøre ondt. Efter et besøg af en engel, som efterlod Alma ude af stand til at bevæge sig eller tale, omvendte han sig og arbejdede resten af sit liv på at udbedre den skade, han havde forvoldt. Som resultat af det, velsignede han og berigede han livet for tusindvis af andre. Alma

godtog ikke, at han var fordømt på grund af tidligere fejltagelser. Han forstod, at han ikke kunne viske fortiden ud. Men han forstod også, at han havde kraften til at omvende sig og begynde forfra der, hvor han stod.

Hvordan begynder vi at omvende os?

Ved først at anerkende vore fejl og beslutte sig til at omvende sig. Ved i dag – lige nu – at beslutte sig til at gøre det bedre, være mere ædel, mere medfølelse og stræbe hver dag på at blive mere som Frelseren.

Vores evige skæbne afhænger af vore daglige beslutninger.

Den store profet Josva i det Gamle Testamente vidste det, da han sagde: »... så vælg i dag, [hvem] I vil dyrke ... Jeg og mit hus vil tjene Herren.«¹

Josva forstod, hvor vigtigt det er uden udskyldelse at vælge at være retfærdig. Vi bør også beslutte os nu. Skal vore liv være fyldt med fortrydelse og fortvivlelse? Eller vil vi omvende os og stræbe hver dag på at gøre vore dage værdifulde og meningsfulde?

Morgendagens glæde eller morgendagens fortvivlelse afgøres af beslutninger, vi træffer i dag. Måske

tænkter nogen ved sig selv: »Jeg ved, at der er noget, jeg er nødt til at ændre i mit liv. Måske senere, bare ikke nu.«

De, som står på en af livets tærskler og altid venter på det rigtige tidspunkt til at ændre sig på, er som manden, der står ved flodbredden og venter på, at vandet løber forbi, så han kan gå tørskoet over.

I dag er beslutningens dag.

Da John hørte biskoppens ord, lovede han, at han ville gøre, hvad biskoppen havde sagt. John vidste, at han på grund af sin afhængighed måtte omvende sig og leve sundere. Så han indskrev sig på en institution, hvor han gennemgik den langvarige proces for at blive rask. Han begyndte at spise sund mad. Han begyndte at gå ture og motionere.

Ugerne gik. John var i stand til at komme ud af sin afhængighed. Han kunne se, at hans helbred blev bedre, og at han blev stærkere. Men han var stadig ikke tilfreds. Der var så meget i hans liv, som skulle forbedres, at han følte sig overvældet og modløs.

Så endnu engang bad han om et møde med sin biskop.

Da var det, at han hørte om det

næste valg: »John,« sagde biskoppen til ham, »du får det sikkert svært, hvis du tror, at du lige på én gang kan blive fuldkommen. Du skal lære at prioritere. Du må prioritere det vigtigste først.«

I de fleste tilfælde kommer udvikling langsomt – et skridt ad gangen. Det forstår vi, når det gælder om at mestre et musikinstrument, blive en dygtig sportsudøver eller at flyve jetfly. Alligevel kan vi ofte knap nok tilgive os selv, når vi ikke gør de fremskridt, vi forventer på alle områder i vores eget liv.

Store billedhuggere og kunstnere bruger utallige timer på at perfektionere deres talent. De tager ikke bare en mejsel eller pensel og palet og forventer omgående fuldkommenhed. De ved, at de vil begå mange fejl, mens de lærer, men de begynder med det grundlæggende, grundprincipperne først.

Sådan er det også med os.

Vi bestemmer selv over vores tilværelse på samme måde – ved at fokusere på det vigtigste først. Vi har alle en ret god ide om de vigtigste beslutninger, som vi er nødt til at træffe – beslutninger som vil forbedre vores tilværelse og give os større glæde og fred. Det er der, vi må begynde. Det er der, vi skal lægge vores største indsats.

Hver aften inden jeg går i seng, tager jeg et lille kort og skriver en liste over det, jeg skal gøre næste dag i prioriteret rækkefølge.

Når jeg ankommer på kontoret om morgnen, ser jeg på mit kort og bruger al min energi på det første punkt på listen. Når jeg har gjort det færdigt, går jeg videre til det næste og så fremdeles. Nogle dage når jeg alle punkter på min liste. På andre dage bliver nogle punkter ikke gjort færdige. Jeg mister dog ikke modet, for jeg fokuserer min energi på det, der betyder mest.

John begyndte at forstå, at han ikke kunne ændre alt det, der var galt med hans liv på én gang, men at han måtte vælge, hvad der var vigtigst. Han kunne fokusere på det, der betød mest, og med tiden ville hans liv begynde at blive bedre.

Med hjælp fra ældsternes kvorumspresident fandt John et ordentligt sted at bo. Han vidste, at han var nødt til at finde en måde at forsørge sig selv på, og efterhånden som hans helbred og indstilling forbedredes, fandt han et deltidsjob.

Hver aften inden John gik i seng, lavede han en liste over de vigtigste ting, han skulle gøre næste dag.

Med tiden fik John en fast indtægt. Han flyttede til et bedre sted og købte en bil. Men selv om han følte sig meget bedre tilpas med sit liv, så følte han stadig, at der manglede noget.

Derfor vendte John for tredje gang tilbage for at mødes med sin biskop.

»Årsagen til, at du stadig føler dig tom«, sagde biskoppen, »er at du stadig ikke har truffet det tredje valg.«

John spurgte, hvad det var.

»Det er ikke nok at træffe valg og beslutninger og at arbejde på dem hver eneste dag,« sagde biskoppen. »Mange har brugt deres liv på at arbejde effektivt og har opnået meget. Men de føler sig stadig tomme. Og ved slutningen af deres dage begræder de, at deres liv havde så lidt mening.«

Det var præcis det, John havde følt. Biskoppen fortsatte: »Det er ikke nok at gøre ting. Vi må gøre de rette ting – de ting, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal gøre.«

»Hvordan kan jeg vide, hvad de ting er?« spurgte John.

Biskoppen smilede og trak et sæt af skrifterne frem fra sit skrivebord. Læderindbindingen var slidt og rynket. De fargyldte kanter på bladene var næsten slidt af. »Ved hjælp af skrifter og de sidste dages profeters ord,« svarede biskoppen. »Dette er de rette ting.« Nogle tror, at vor himmelske Faders befalinger er begrænsende og vanskelige. Tværtimod er de en håndbog i glæde. Ethvert aspekt af Jesu Kristi evangelium – principperne, doktrinerne og befalingerne, er en del af vor himmelske Faders plan for os til at opnå fred og glæde.«

Biskoppen slog op i Mormons Bog og læste kong Benjamins ord: Tænk på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed.²

Mens biskoppen talte, tænkte John på sit eget liv. Det, han havde erhvervet, havde ikke bragt ham lykke. Måske var det, biskoppen sagde, sandt. Måske kom glæde af at leve i harmoni med vor himmelske Faders befalinger.

»Husk Frelsereens ord,« sagde biskoppen, som han vidste, hvad John tænkte. »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden og bøde med sit liv?«³

Den bestemte aften forpligtede John sig til at læse Guds ord og til selv at lære vor himmelske Faders befalinger og lærdomme at kende. Nu gjorde han ikke længere oprør mod Guds ord, nu favnede og påskønnede ham dem snarere. Da han gjorde det,

begyndte tomheden i hans sjæl efterhånden at forsvinde, og gradvist opdagede han i stedet en glæde og fred, som overgik hans forstand.

De ting, som biskoppen havde fortalt John, havde vitterlig ændret hans liv. Hvor han engang havde været nedbrudt, sorgfuld og tæt på at dø, følte han sig nu i live, livsglad og fuld af glæde.

Søskende, vor himmelske Fader har givet os skrifterne for at belære os om vejen, som fører til fred og glæde. I dag har vi en anden god grund til at glæde os, for hans Søn taler til os alle!

Herren sidder ikke bare stille og forskanset bag ugennemtrængelige mure i sine himle. Under ledelse af vor himmelske Fader, giver Herren vejledning til sine salvede tjenere. I selve denne time leder en profet, Gordon B. Hinckley, Herrens hellige værk her på jorden.

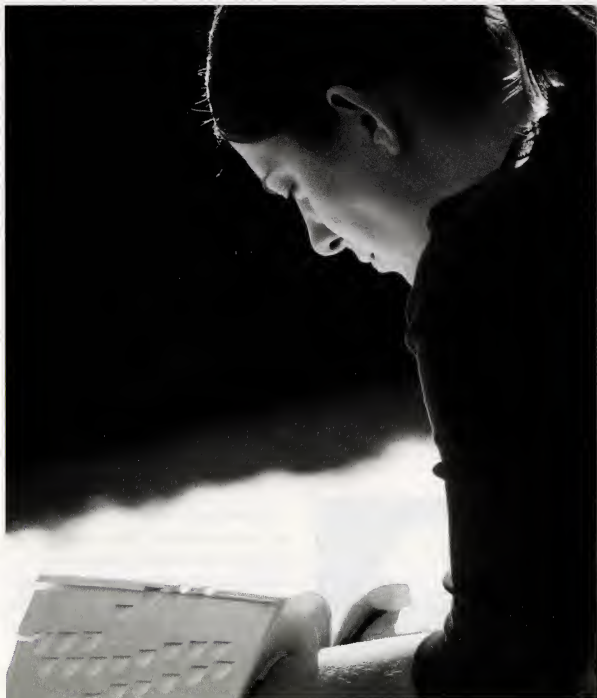
Derudover leder Kristi lys alle mennesker til vor himmelske Fader og hans sandheder. Det lærer os at elske Herren og at elske vore medmennesker, for »Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt.«⁴

Vi har ingen undskyldning for ikke at vælge Herrens vej. Tror I, at Frelseren på dommens dag vil tage sig det mindste af den rigdom, vi har samlet, eller den anerkendelse, vi har modtaget? Han ønsker, at vi skal komme til ham, lære af ham og finde Kristi rene kærlighed, som kommer ved at tage hans ord til sig og ved at adlyde hans befalinger.

Det er måden, hvorpå vi fjerner tomheden fra vores liv og fylder vores sjæl med glæde udover enhver forstand.

Må jeg gennemgå de tre valg, I bør overveje. I har utvivlsomt selv truffet vellykkede valg, som I har fulgt hele livet.

Vælg for det første at påbegynde omvendelsesprocessen nu. Udsæt det

ikke. Deltag i jeres møder og tjen med glæde i Kirken. Lær og lev efter evangeliets principper. Begynd nu at rette jeres skridt mod templet.

For det andet, vælg jeres prioriteter. Lad jeres familie komme i første række. Hold gode familieaftener. Lad den tid I bruger med jeres familie afspejle, hvor betydningsfulde de er. Påskøn og plej familiemedlemmerne og tillad aldrig en travl kalender og frustrationer at drive en kile imellem jer og jeres kære. Stræb hver eneste dag efter at være mere lydlig mod Herrens befalinger.

For det tredje, vælg det rette. Studér skrifterne og vores profets ord i dag, ja, præsident Gordon B. Hinckley. Anvend disse hellige belæringer i jeres liv. Ræk ud mod dem, som lider nød – den ensomme, den

syge og den nødlidende. Gør, hvad I kan for at lette smerte, og hjælp andre med at kunne klare sig selv. Når I gør det, vil Herren glæde sig over jer.

Søskende, jeg ved, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn lever. Jeg vidner for jer om, at Joseph Smith blev oprejst til at organisere Herrens kirke i tidernes fyldes uddeling. Som et særlig vidne om Jesus Kristus ved jeg, at Frelseren nedlagde sit liv for os. Ved hans forsoning kan hele menneskeheden omvende sig og blive rensset fra synd. Vi kan vende tilbage til vor himmelske Fader og indse værdien af vor Frelseres uendelige offer. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jos 24:15.
2. Mosiah 2:41.
3. Mark 8:36.
4. Moroni 7:16.

Et banner for folkene, et lys for verden

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Hvis vi skal være et banner for folkene og et lys for verden, skal vi udstråle Kristi liv mere.

Mine elskede brødre og søstre, jeg vil gerne give udtryk for min taknemmelighed for jeres opretholdende tro og bønner. Herren har givet denne kirkes lederskab et stort og alvorligt tillidshverv, og I har støttet os i dette ansvar. Vi ved, at I beder for os, og vi ønsker, at I skal vide, at vi beder for jer.

Der går ikke en dag, hvor jeg ikke takker Herren for trofaste sidste dages hellige. Der går ikke en dag, hvor jeg ikke beder om, at han vil velsigne jer, hvorend I er, og hvad end jeres behov er.

Jeg vil gerne minde jer om, at vi er sammen om dette. Det drejer sig ikke om generalautoriteter på den ene side og medlemmer af Kirken på den anden. Vi arbejder sammen om ét for en storslået sag. Vi er alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

I jeres ansvarsområder er der en lige så alvorlig forpligtelse, som der er i mit ansvarsområde. Vi bør hver især være besluttet på at opbygge Guds rige på jorden og fremme retfærdighedens værk.

Jeg mener, at jeg ærligt kan sige, at vi ikke har nogen selviske ønsker vedrørende dette værk, andet end at det skal lykkes.

Vi i Det Første Præsidentskab har konstant at gøre med mange forskellige problemer. De kommer til os hver dag.

Ved afslutningen af en særlig vanskelig dag, så jeg op på et portræt af Brigham Young, som hænger på min væg. Jeg spurgte: »Bror Brigham, hvad skal vi gøre?« Jeg syntes, at jeg så ham smile en smule, og så var det, som om han sagde: »På min tid havde jeg selv rigeligt af problemer. Spørg ikke mig om, hvad I skal gøre. Dette er jeres vart. Spørg Herren, hvis værk dette i

virkeligheden er.« Og dette, forsikrer jeg jer om, er det, vi gør, og altid må gøre.

Mens jeg overvejede disse sager på denne vanskelige dag for nylig, åbnede jeg min bibel på det første kapitel i Josva og læste disse ord:

»Jeg har jo indsat dig; vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig« (Jos 1:9).

Jeg sagde til mig selv: »Der er aldrig grund til at fortvivle. Dette er Guds værk. Uanset anstrengelserne fra dem, som er imod det, vil det gå fremad, som Gud i himlen har bestemt, det skal gøre.«

Jeg bladrede i Det Gamle Testamente hen til det andet kapitel i Esajas og læste disse ord:

»Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage af sted og sige: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem« (Es 2:2-3).

Lige siden templet i Salt Lake City blev indviet har vi tolket dette skriftsted i Esajas, som er gentaget i Mika (se Mika 4:1-2) som gældende dette hellige Herrens hus. Og om dette sted har et stadig større antal fra hele verden siden dets indvielse i virkeligheden sagt: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier.«

Jeg tror og bærer vidnesbyrd om, at det er denne kirkes mission at stå som et banner for folkene og et lys for verden. Vi har fået en storslået, altomfattende befaling, hvorfra vi ikke kan vige eller vende os bort. Vi accepterer denne befaling, og vi er fast besluttet på at opfylde den, og med Guds hjælp vil vi gøre det.

Der er kræfter rundt omkring os, som vil afskrække os fra at yde denne indsats. Verden trænger sig konstant ind på os. Fra alle sider føler vi presset til at opløde vores holdning, give efter, lidt her og lidt der.

Vi må aldrig tabe vores mål af syne. Vi må altid foran os have det mål, som Herren har sat for os.

For at citere Paulus:

»I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke.

Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb.

Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet« (Ef 6:10-12).

Vi skal stå fast. Vi skal modstå verden. Hvis vi gør dette, vil den Almægtige være vores styrke og vores beskytter, vores vejleder og vores åbenbarer. Vi vil have den

tryghed at vide, at vi gør det, som han ønsker, vi gør. Andre er måske ikke enige med os, men jeg er overbevist om, at de vil respektere os. Vi vil ikke blive efterladt alene. Der er mange, som ikke er af vores tro, men som føler, som vi gør. De vil støtte os. De vil styrke os i vores indsats.

Vi må ikke være arrogante. Vi må ikke være selvretfærdige. Selve den situation, som Herren har sat os i, kræver, at vi er ydmyge som modtagere af hans vejledning.

Selv om vi ikke kan være enige med andre på visse punkter, må vi ikke være ubehagelige. Vi skal være venlige, blide, omgængelige og forstående.

Nu fremhæver jeg et tema, som allerede har været omtalt ved denne konference. Til vore unge, denne generations herlige ungdom, siger jeg: Vær tro. Hold fast ved troen. Stå fast på det, I ved er rigtigt.

I står over for enorme fristelser. De kommer til jer i de populære underholdningshaller, på internettet, i film, i fjernsynet, i billig litteratur og på andre måder – listigt, pirrende og vanskeligt at modstå. Kammeraters pres kan være næsten overvældende. Men, mine kære unge venner, I må ikke give efter. I skal være stærke. I må se fremad i stedet for at give efter for den forførende fristelse i nuet.

Besyderligt udseende underholdere tiltrækker store mængder af vore unge. De bliver rige af deres høje entrépriser. Deres sange, mange af dem, er vovede af natur.

Pornografi er overalt med dens fristende indbydelse. I skal vende jer bort fra den. Den kan gøre jer til slaver. Den kan ødelægge jer. Erkend den for det, den er – billige og snuskede ting, der er skabt og distribueret af personer, som bliver rige på bekostning af dem, som ser det.

Helligheden af sex bliver fuldstændig ødelagt af dens slibrige fremstilling i mediernes. Det, som ifølge sin natur er smukt, bliver fordærvet i sin populære præsentation. Jeg var glad for at se, at vores kirkejede fjernsynsstation her i Salt Lake City nægtede at udsende et program af slibrig karakter. Det var også interessant at bemærke, at den eneste anden station, der tilhørte dette netværk, som annullerede denne udsendelse, lå i South Bend i Indiana, hvor University of Notre Dame ligger. Det er godt at vide, at der er andre, som har lige så stærke følelser, som vi har, og vil lige til at gøre noget ved det.

Livet er bedre end det, der ofte bliver skildret. Naturen er bedre end det. Kærligheden er bedre end det. Denne form for underholdning er kun en ond karikatur af det gode og smukke.

I unge mænd og unge piger, som hører mig i dag, I universitetsstuderende på mange universiteter ved, at et af de store problemer på disse universiteter er drikkegilder. Det forhindrer evner. Det ødelægger liv. Det spilder penge og tid og konstruktiv indsats. Hvor er det et ynkeligt syn at se fine unge mennesker skade sig selv og ødelægge deres muligheder på grund af for meget drikkeri.

Det var en stor hyldelse til de studerende på Brigham Young University,

da *Princeton Review* fandt dem som værende »de mest fuldstændige ædru studerende i Amerika. De fleste af jer kan selvfølgelig ikke gå på BYU, men uanset hvor I er, kan I efterleve de samme standarder, som kræves på BYU's område.

Jeg læste for nyligt i vores blad, *New Era*, en artikel om unge sidste dages hellige i Memphis i Tennessee. I nogle tilfælde er de eneste sidste dages hellige på deres skole. En af dem blev citeret for at sige: »Måske er jeg det eneste medlem på min skole, men ... selv når jeg er fysisk alene, er jeg aldrig åndeligt alene« (i Arianne B. Cope, »Smiling in Memphis«, *New Era*, okt. 2003, s. 23-24).

En anden er citeret: »Jeg kender en masse teenagere, som spekulerer på, om de virkelig ved om evangeliet er sandt. Men ... her skal du på den ene eller anden måde vide det, for folk spørger dig om det hver dag. Hver gang man besvarer et spørgsmål, bærer man sit vidnesbyrd« (*New Era*, okt. 2003, s. 25).

Disse unge mennesker, spredt over denne store by, har lært at stå sammen, at støtte hinanden.

Må Gud velsigne jer, mine kære unge venner. I er den bedste generation, vi nogen sinde har haft. I kender evangeliet bedre. I er mere trofaste i jeres pligter. I er stærkere, når I møder de fristelser, der kommer til

jer. Lev efter jeres standarder. Bed om vejledning og beskyttelse fra Herren. Han vil aldrig lade jer være alene. Han vil trøste jer. Han vil støtte jer. Han vil velsigne og gøre jer bedre samt gøre jeres belønning sød og smuk. Og I vil opdage, at jeres eksempel vil tiltrække andre, som vil få mod ved jeres styrke.

Og som det er med de unge, er det med jer voksne. Hvis denne kirke skal være et banner for folkene og et lys for verden, skal vi udstråle Kristi liv mere, individuelt og i vores personlige situation. Når vi står for det rette, må vi ikke frygte konsekvenserne. Vi må ikke være bange. Paulus sagde til Timotheus:

»For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Denne kirke, siger jeg, er langt mere end en social organisation, hvor vi samles for at nyde hinandens selskab. Den er mere end Søndagsskolen og Hjælpeforeningen og præstedømmemødet. Den er mere end nadvermødet, endog mere end templetjeneste. Det er Guds rige på jorden. Det påhviler os at handle på en måde, der er passende for medlemsskab af dette rige.

I mænd, der bærer præstedømmet, har sådan et stort ansvar. I skal undgå verdens dårlige og lokkende stemmer. I skal rejse jer over det. I skal stå frem med Guds præstedømme. I skal sky ondskab i alle dets former og påtage jer godhedens og anstændighedens natur, lade lyset, det guddommelige lys, skinne i jeres handlinger.

Et hjem kan på ingen måde være et tilflugtssted og fredfyldt, hvis den mand, som bor der, ikke er en forstående og hjælpsom ægtemand og far. Den styrke, der kan fås i vores hjem vil gøre os bedre i stand til at møde verden, gøre os mere acceptable i det samfund, vi bevæger os i, mere

værdifuld for dem, som ansætter os – bedre mænd.

Jeg kender masser af sådanne mænd. Det er tydeligt, at de elsker deres hustru og deres børn. De er stolte af dem. Og det vidunderlige er, at de er fantastisk succesfulde i deres valgte profession. De bliver bedre og ærede og respekterede.

Og til jer kvinder. Jeg talte længe til kvinderne i Hjælpeforeningen for en uge siden. Den tale udtrykte mine inderlige synspunkter vedrørende jer. I kan også udstråle Kristi lys. I kan også være stærke og opmuntrende og smukke og hjælpsomme.

Jeg minder os alle om, at vi er sidste dages hellige. Vi har indgået pagt med vor himmelske Fader, hellige og bindende pagter. Disse pagter vil, hvis vi holder dem, gøre os til bedre fædre og mødre, bedre sønner og døtre.

Jeg tror, at andre vil samles omkring os, hvis vi gør det. Vi kan stå for sandhed og godhed, og vi vil ikke stå alene. Desuden vil vi have himlens usete kræfter til at hjælpe os.

Jeg tager jer tilbage til Det Gamle Testamente:

»Da gudsmændens tjener tidligt næste morgen gik ud, opdagede han, at en hærstyrke med heste og vogne havde omringet byen. Den unge mand spurgte ham: »Ak, herre, hvad skal vi gøre?«

Men han sagde: »Frygt ikke, der er flere på vores side end på deres!«

Så bad Elisa: »Herre, åbn øjnene på ham, så han kan se! Herren åbnede den unge mands øjne, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa« (2 Kong 6:15-17).

Herren har sagt til os:

»Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd ...

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:34, 36).
I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret

ÆLDSTE L. TOM PERRY

De Tolv Apostles Kvorum

Gud fortsætter med at åbenbare sin vilje for menneskebeden, som han har gjort i alle perioder gennem tiden, når han har haft bemyndigede tjenere på jorden.

Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.¹

Vi erklærer for verden, at Himlen ikke er lukket. Gud fortsætter med at åbenbare sin vilje for menneskebeden, som han har gjort det i alle perioder gennem tiden, når han har haft bemyndigede tjenere på jorden. Dette faktum bør være velkendt af alle vor himmelske Faders børn, for skrifterne giver rigeligt med beviser på dette.

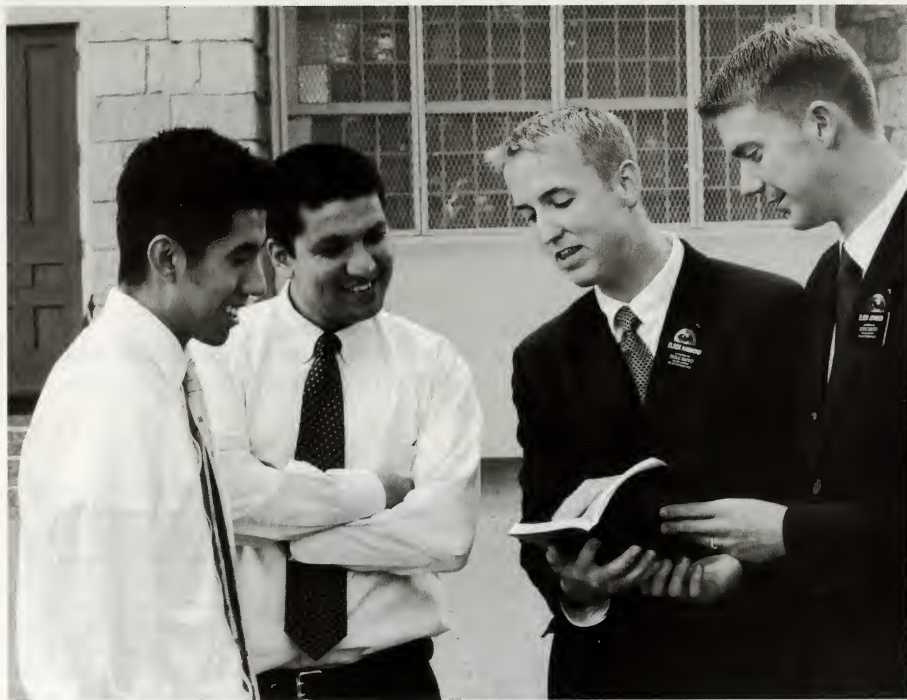
Nogle gange definerer vi kommunikationen af Guds vilje som åbenbaring.

Nogle gange refererer vi til sådan kommunikation som inspiration. Men åbenbaring er et meget bredere udtryk. Mens inspiration sagtens kan anses som åbenbaring, kan åbenbaring også indbefatte syner, drømme, det talte ord eller andre åndelige tilkendegivelser. Ældste Talmage har forklaret:

»Åbenbaring [betyder] tilkendegivelse af guddommelig sandhed gennem himmelsk formidling ...

Ordet *inspiration* tillægges ofte en betydning, som ligger meget nær op af betydningen af ordet *åbenbaring*, selvom inspiration i sin oprindelse og første anvendelse havde en ganske bestemt betydning. Inspirere betyder ordret at gøre levende gennem ånden. Et menneske er inspireret, når det står under indflydelse af en anden kraft end sin egen. Guddommelig inspiration kan man betragte som en mindre og ikke så direkte form for himmelsk indflydelse på et menneske ... [end] en åbenbaring. Forskellen på de to er derfor mere en gradsforhold end en forskel i beskaffenhed eller natur.²

Der er en orden i den måde, hvorpå Herren åbenbarer sin vilje til menneskebeden. Vi har alle ret til at bede til Herren og modtage inspiration gennem hans Søn inden for vores

ansvarsområde. Forældre kan modtage åbenbaring for deres egen familie, en biskop for sin tildelte menighed og Det Første Præsidentskab for hele Kirken. Men vi kan ikke modtage åbenbaring for en andens ansvarsområde. Profeten Joseph Smith erklærede:

»Det er i modstrid med Guds plan, at noget medlem af kirken eller nogen anden modtager instruktioner og belæringer for dem, der står over dem i myndighed.«³

»Åbenbaringer af Guds sind og vilje til kirken skal komme gennem [Det Første Præsidentskab]. Det er himlens orden og dette præstedømmes magt og privilegium. I denne kirke er det også en hvilken som helst embedsmands privilegium at modtage åbenbaringer, hvad hans særlige kald og pligt i kirken angår.«⁴

Jo tættere vi holder vores liv i harmoni med den vejledning, som Herren har givet os, jo mere vil vi være i harmoni med hans Ånd. En person, som beder Herren om vejledning, skal være værdig til at modtage den. Hans liv skal være i harmoni og i overensstemmelse med de standarder, som Herren har foreskrevet for sine børn. Hans liv skal være i orden set med Guds og hans folks øjne. Det skal være i harmoni med skrifternes og profeternes lærdomme og Kirkens orden.

En person kunne sige, at han eller hun havde modtaget en åbenbaring om at være uærlig for at kunne forbedre sin økonomiske situation. Eller en person kunne sige, at han eller hun havde fået besked på, at Kirken skulle gå i en anden retning end den,

profeten leder den i. Vi ville straks vide, at en sådan påstand ikke ville være fra Gud.

Der er stor styrke og magt i det faktum, at millioner over hele verden deler det samme vidnesbyrd om Gud, Frelseren og profeten Joseph Smiths kaldelse. Vi er aldrig blevet opfordret til at adlyde blindt, det er klog lydighed, der kendetegner medlemmer af Kirken.

Det siges, at Brigham Young har sagt, at det han frygtede mest var, at medlemmerne af Kirken ville opfatte det, han sagde, som Guds ønske og vilje, uden først at bede og selv opnå et vidnesbyrd om det.⁵

Herren har i opbyggelsen af sit rige på jorden fremsat nogle grundlæggende principper og love for at lede sine børn her. Lydighed mod disse

love og principper bringer velsignelser, som han har indgættet pagt om at ville skænke os. Overtrædelse er underlagt hans dom.

Hvis man ser på menneskets historie viser det eksempler på, at lydhed medfører velsignelser, og ulydighed medfører sorg og ødelæggelse. Den kurs, som vi skal følge, er åbenbart ved hans hellige profeter, som leder os til at være lydige mod Herrens beklæbninger.

Ét eksempel er Herrens vejledning til Israels børn, da de rejste i ørkenen. For at de kunne have et midtpunkt for deres tilbedelse og aktivitet, gav Herren Moses besked på at bygge et Åbenbaringstelt. Åbenbaringsteltet, der var en forløber for templet, blev gjort transportabelt, så de nemt kunne tage det med sig.

»Herren sagde til Moses:

Men du skal indsætte levitterne over Vidnesbyrdets bolig med hele dens udstyr og alt, hvad der hører til den; de skal bære boligen med hele dens udstyr. De skal forrette tjeneste i den, og de skal have deres lejr rundt om boligen.

Når man bryder op med boligen, er det levitterne, der skal tage den ned, og når man slår lejr med den, er det levitterne, der skal rejse den ...

Israellitnerne skal lejre sig hver i sin lejr og hver i sin fanehær, hærafdeling for hærafdeling.

Men levitterne skal lejre sig rundt om Vidnesbyrdets bolig, så israeliternes menighed ikke rammes af vrede, og levitterne skal vogte Vidnesbyrdets bolig.«⁶

Dette Åbenbaringstelt blev midtpunktet i deres lejr, mens de rejste mod det forjættede land. Her kunne der udføres hellige ritualer. Den dag Åbenbaringsteltet var færdigt, blev det dækket af en sky. Skyen blev fjernet, når de skulle fortsætte deres rejse. Når skyen dækkede Åbenbaringsteltet skulle de ikke rejse.

Herren ledte dem på deres rejse til at slå lejr for foden af Sinajs bjerg. Her fik Moses besked på at klare op på bjerget og tale med Herren. Her modtog han instruktion om, hvorledes Israels børn skulle ledes i ørkenen. Moses fik også »Vidnesbyrdets tavler, stentavler beskrevet med Guds finger.«⁷

Moses var væk fra folket et godt stykke tid. »Da folket så, at Moses stadig ikke kom ned fra bjerget, samlede de om Aron og sagde til ham: »Lav os en gud, som kan gå foran os, for vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, som førte os op fra Egypten.«⁸

Aron underlagde sig folkets vilje og fortalte dem, at de skulle samle alt deres guld og sølv og værdifulde ting for at smelte det om til en guldkalv, et afgudsbillede, som de kunne tilbede og tage med sig, når de rejste. I mellemtiden modtog Moses Vidnesbyrdets to tavler, der indeholdt Guds befalinger til hans folk. Med tavlerne i hånden steg Moses ned fra bjerget.

»Da Moses kom nærmere til lejren og så tyrekalven og dem, der dansede,

flammede hans vrede op, og han slyngede tavlerne til jorden ved bjergets fod og knuste dem.«⁹

På grund af Israels børns ulydighed tog »Moses ... teltet [fra deres midte] og ... [slog] det op uden for lejren.«¹⁰

Nu var deres midtpunkt, Åbenbaringsteltet, væk fra dem. De kunne ikke længere blive vejledt og beskyttet af dets nærværelse. Nu var det kun de trofaste, der fik lov at komme hen til Åbenbaringsteltet. Noget, som Herren ikke ville tolerere, var tilbedelsen af andre guder. På grund af deres mangeårige fangenskab i Egypten var dette svært for Israels børn.

Efter at have bedt Herren inderligt om tilgivelse et stykke tid, fik Moses besked på at tilhugge »to stentavler som de forrige«¹¹ og stige op på bjerget. Moses tilbragte fyrre dage og fyrre nætter på toppen af Sinajs bjerg uden brød eller vand, og Herren belærte ham.

»Skriv disse ord ned, for det er på grundlag af disse ord, jeg slutter pagt med dig og med Israel.

... og han skrev pagtens ord, de ti bud, på tavlerne.«¹²

På denne måde blev de ti bud givet til menneskeheden, så de kunne følge og bruge dem i deres liv. Iydighed bragte til sidst Herrens lov til Israels børn. Ulydighed forsinkede kun Israels børns fremgang mod det forjættede land. De skulle være værdige til at modtage Herrens lov.

Læg mærke til, at Herren gav sit ord til Moses, hans profet. Herren ved, hvad der vil velsigne hans børn og på grund af det, giver han love gennem sine profeter til folket. Hvis vi adlyder disse love, vil de lede os tilbage til Gud. Vi bestemmer ikke selv, hvad disse love er. De gives fra Gud til mennesket.

Frelseren opfyldte moseloven,¹³ og lignende guddommelige belæbninger blev åbenbart i vore dage gennem profeten Joseph Smith, som det står i

Konferencegæster venter på at made andre omkring springvandet inde i Konferencecentret i stueetagen.

afsnit 59 i Lære og Pagter. Herren befalede:

»Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.

Du skal elske din næste, som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.

Du skal takke Herren, din Gud, for alting.

Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.

Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.

Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og

bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.«¹⁴

Læg mærke til at kommunikationskanalen kommer fra Herren til os. Så mange gange i vores historie har vi i vores selvretfærdiggørelse forsøgt at vende den kanal og ændre Guds love. Vi finder ikke nogen optegnelse om, at det nogensinde har fungeret.

Men vi finder, at når Guds børn har handlet i modstrid med hans love, er guddommelig konsekvens og orden blevet forstyrret af ulydighed og ødelæggelse. Herrens måde virker. Lydighed mod hans love og befalinger vil altid frembringe hans lovede velsignelser.

Nephi fik befaling af Herren om at få fat i messingpladerne og tage dem med, når de rejste ind i ørkenen. Laban modsatte sig enhver bestræbelse, de gjorde for at få fat i optegnelsen. Herren overgav derpå Laban i Nephis hænder. »Det er bedre, at et

menneske omkommer, end at et helt folk ville synke ned i vantro og omkomme.«¹⁵

Denne åbenbaring hjalp Nephi til at huske noget, som Herren tidligere havde lovet ham i ørkenen: »Såfremt dine efterkommere holder mine bud, skal det gå dem godt i det forfættede land.«¹⁶

Så ræsonnerede Nephi:

»Ja, jeg tænkte også, at de ikke kunne holde Herrens bud efter Moseloven, medmindre de havde loven.

Jeg vidste også, at loven var skrevet på messingpladerne.«¹⁷

Gentagne gange erklærer skriften, at Herren giver sine befalinger til menneskebøtterne gennem levende profeter. Ingen komité, forsamling eller andre autoriteter har ret til at diktere ham lærdomme, der er i mod-sætning til hans lov. Guds evige velsignelser er betinget af vores lydighed og overholdelse af Herrens ord, der bliver åbenbarer for os gennem hans hellige profeter.

Må Gud give, at vi altid må have liden og modet til at være lydige mod ham, der er vores Evige Fader og hans udvalgte Søn, vor Herre og Frelser, at vi må nyde deres velsignelser her og i de evigheder, der kommer. I vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

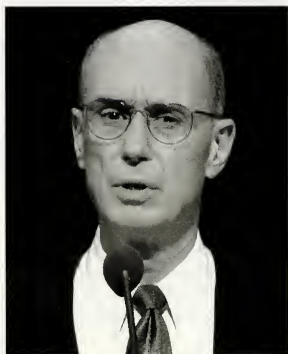
1. 9. trosartikel.
2. James E. Talmage, *Et studium af trosartiklerne*, (1953), s. 283-284.
3. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, udv. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 23.
4. *Lærdomme*, s. 131.
5. *Se Deseret News*, 9 dec. 1857, s. 317; 12. feb. 1862, s. 257.
6. 4 Mos 1:48, 50-53.
7. 2 Mos 31:18.
8. 2 Mos 32:1.
9. 2 Mos 32:19.
10. 2 Mos 33:7.
11. 2 Mos 34:1.
12. 2 Mos 34:27-28.
13. Se 3 Nephi 15:5.
14. L&P 59:5-13.
15. 1 Nephi 4:13.
16. 1 Nephi 4:14.
17. 1 Nephi 4:15-16.

Et vedvarende vidnesbyrd om profeten Josephs mission

ÆLDSTE HENRY B. EYRING

De Tolv Apostles Kvorum

Profeten Joseph er et eksempel på og en underviser i det at holde godt ud i tro ... Jeg takker ham og elsker ham som Herrens genoprettelsesprofet.

Af tinen for profeten Joseph Smith blev myrdet i Carthage, bar han sit vidnesbyrd for sine vagter. Han vidnede om guddommeligheden af Mormons Bog. Han bar vidnesbyrd om englebetjening, og at Guds rige atter var blevet oprettet på jorden.

Jeg tænker på, om nogle af disse

vagter bad denne nat. Helligånden var rede til at fortælle dem, at dette bemærkelsesværdige budskab var sandt. Med et vidnesbyrd fra Ånden ville de have vidst, at de skulle anmode om dåb. Og så ville de have modtaget Helligåndens uvurderlige gave. Og med denne gave kunne de have kendt sandheden i alle ting. Jeg spekulerer på, om nogle af dem denne aften følte, hvor tæt de var på at gå ned ad den eneste sti, som ville lede dem til Frelseren i den næste verden og til at se hans ansigt med glæde og høre disse ord: »Kom til mig, du velsignede, der er et sted beredt for dig i min Faders hus.«¹

Vi har alle mennesker, som vi elsker. Tænk på dem nu. Det kan være vore børn og vore børnebørn. Måske tænker I på jeres ægtemand eller hustru. Det kan være nogen, som I underviser som missionær. Det kan være en ven. I ønsker af hele jeres hjerte, at de en dag vil høre disse ord

fra Mesteren. Og for at denne velsignelse kan komme har de behov for det vidnesbyrd, som profeten bar i Carthage, og som brændte i deres hjerter gennem alle livets prøvelser, som det gjorde i hans.

Som begyndelse kan vi tilbyde dem øjenvidnernes vidnesbyrd. Herren gav andre til at stå ved Josephs side for at bekræfte det, som Herren havde gjort. De var sammen med profeten, da himlene blev åbnet.

Oliver Cowdery holdt den første missionærprædiken den første søndag, efter at Kirken var blevet organiseret. Han drog ud i missionsmarken for at forkynde det, som han vidste, at han havde set, hørt og følt. Sammen med to andre underskrev han et vidnesbyrd, som han aldrig fornægtede. Deres vidnesbyrd findes trykt forrest i Mormons Bog.

»Det gøres herved vitterligt for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk må nå: At vi gennem Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde har set de plader, som indeholder denne optegnelse, som er en beretning om Nephis folk og ligeledes om lamanitterne, deres brødre, og ligeledes om Jareds folk, der kom fra tårnet, om hvilket der er talt. Og vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det, hvorfor vi med sikkerhed ved, at dette værk er sandt. Endvidere bevidner vi, at vi har set de indgravninger, som findes på pladerne, og at de er blevet os vist ved Guds kraft og ikke af noget menneske. Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgravningerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde, at vi så dem og bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande. Og det er vidunderligt i vore

øjne. Ikke desto mindre bød Herrens røst os, at vi skulle bære vidnesbyrd derom, hvorfor vi bærer vidnesbyrd derfor for at være lydige mod Guds befalinger. Og vi ved, at dersom vi er trofaste i Kristus, vil vi kunne holde vore klæder rene for alle menneskers blod og blive fundet uplettede for Kristi domstol og bo hos ham i al evighed i himlene. Ære være Faderen, Sønnen og den Helligånd, som er én Gud. Amen.

Oliver Cowdery
David Whitmer
Martin Harris²

De, som I elsker kan modtage mere end de fysiske beviser, som blev givet til disse vidner, ved det de så og hørte. Disse tre vidner havde noget mere, noget som vi alle har behov for. Helligånden bar vidnesbyrd til deres sind og hjerte om, at det, som de havde set og hørt, var sandt. Ånden fortalte dem, at englen var fra Gud, og at stemmen tilhørte Herren Jesus Kristus. Det vidnesbyrd fra Ånden blev givet til dem og mange andre, som ikke var der. Det er et vidnesbyrd, som, hvis vi kvalificerer os til Helligåndens fællesskab, kan blive vores og forblive hos os for evigt.

De tre vidner fornægtede aldrig deres vidnesbyrd om Mormons Bog. Det kunne de ikke, fordi de vidste, at det var sandt. De bragte flere ofre og stod over for vanskeligheder udover det, som de fleste mennesker ved. Oliver Cowdery bar det samme vidnesbyrd om guddommeligheden af Mormons Bog, da han lå på sit dødsleje. Men i prøvelsens stund vaskede deres tro aldrig på, at Joseph stadig var Guds profet, og at den eneste måde, hvorpå de kunne komme til Frelseren, var gennem hans genoprettede Kirke. De fortsatte med at bekræfte det, som de så og hørte omkring denne vidunderlige oplevelse under deres lange perioder med fremmedgørelse over for Kirken

og Joseph, hvilket gør deres vidnesbyrd endnu mere magtfuldt.

Herren gav Åndens vidnesbyrd uden det samme fysiske bevis til andre, som blev alvorligt prøvet af modstand og modgang. Brigham Young, John Taylor, Heber C. Kimball og mange andre forblev trofaste i deres vidnesbyrd. De udholdt i tro, fordi de betalte prisen for fællesskab med Helligånden, og det brændende vidnesbyrd, som han alene kan bringe.

Og på grund af dette havde de mere end blot et minde om det øjeblik, da Ånden hviskede til deres sind og hjerte, at Gud levede, at Jesus var Kristus, og at Joseph var deres profet. Og de havde mere end et minde om den følelse af fred og glæde, som dette vidnesbyrd bragte. Fordi de kvalificerede sig til Helligåndens fællesskab, kunne de sige under ethvert forhold, uanset hvor vanskeligt det var: »Jeg vidste det dengang. Jeg følte, at det var sandt dengang. Jeg føler det samme nu.«

De gjorde nogle enkle ting, som bevarer dette vidnesbyrd lyst og levende. Vi kan undervise dem, som vi elsker, i at gøre det samme. Hvis de gør det trofast, giver de Helligånden lov til at være en konstant ledsager. Og vi kan love dem, som vi elsker, at de vil føle glæde og fred, når Ånden bekræfter sandheden, hvis de beder om denne velsignelse i tro.

Vi underviser bedst om det, som hører Ånden til, både ved eksempel og vidnesbyrd. Jeg husker ikke meget af det, som mine forældre sagde om Helligånden, men jeg husker, hvad jeg følte, når jeg så dem gøre ting, som bragte Helligånden i vores hjem. Her er nogle ting, som I kan undervise dem i, som I elsker, med jeres eksempel og vidnesbyrd og med den tillid, at Herren vil sende Ånden til at bekræfte sandheden i deres sind og hjerte.

Lær dem at bede til Faderen i tro og i Jesu Kristi navn. Der findes et løfte i Omnis Bog, som handler om dette.

»Mine elskede brødre, jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er den Hellige i Israel, og få del i hans salighed og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham og vedbliv i faste og bøn og hold ud til enden; og så sandt, som Herren lever, skal I blive frelst.«³

Den unge Joseph Smith viste os, hvordan man beder på denne måde. Han troede på det løfte, som han læste i Jakobs Brev.⁴ Han gik ud i verden med en tro på, at hans bøn ville blive besvaret. Han ønskede at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Han var ydmyg nok til at være rede til at gøre, ligegyldigt hvad han fik at vide, at han skulle gøre. Han bad, som vi skal, og havde da allerede forpligtet sig til at adlyde.

Det, som han fik at vide, krævede hele hans sjæl og til sidst hans liv. Han holdt ud i de 24 år, som fulgte, ved at fortsætte med at bede med den samme tro og ydmyghed som et barn. Vi kan undervise dem, som vi elsker i at bede med den indstilling, at de vil adlyde. Vi kan love dem, at de vil få fællesskab med Helligånden. Ånden vil vidne i deres hjerte om sandheden, hver gang de læser i skrifterne, som kom til os gennem profeten Joseph Smith. Og Ånden vil atter bekræfte, at Gud talte gennem sin profet.

Belær dem om at overveje skrifterne hver dag med den tro, at de vil blive undervist af Ånden. Lyt nu til ordene fra de skrifter, som Joseph Smith oversatte. Forvent nu at blive undervist i det, som I skal gøre. I vil føle tilskyndelser til, hvordan I skal anvende skrifterne, og til hvordan I skal undervise i dem til de mennesker, som I elsker:

»Derfor må vi stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og møtter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.«⁶

Profeten Joseph Smith belærte os om, hvad det betyder at mætte sig med skrifterne. Han sagde, at Mormons Bog ville bringe et menneske »nærmere til Gud ved at adlyde dens forskrifter end nogen anden bog.«⁷ I vil komme Herren nærmere og elske ham mere. Dette er lovet i Jakobs Bog 3:2:

»O, alle I, der er rene af hjertet, løft hovedet og modtag Guds behagelige ord og vederkvæg jer med hans kærlighed, thi I kan gøre det til evig tid, dersom jeres sind er standhaftigt.«

I vil sammen med dem, som I elsker, modtage Guds ord ved at adlyde det. Det vil gøre det muligt for dem at føle hans kærlighed. Det er en af de store velsignelser ved Helligåndens gave. Når vi føler denne kærlighed, kan vi vide, at vores kurs i livet er godkendt af Gud. Det er at mætte sig med den

vidunderlige frugt, som er beskrevet i Mormons Bog.⁷

Lær dem at ofre for at opbygge Guds rige. Dette offer bringer Åndens vidnesbyrd. Profeten Joseph oversatte et vidunderligt løfte, som er skrevet af en profet længe før vor tid:

»Og velsignede er de, som vil forsøge at frembringe mit Zion på hin dag, for de skal have den Helligåndens gave og kraft, og dersom de holder ud indtil enden, vil de blive ophøjet på den yderste dag og blive frelst i Lammets evige rige; og de, der forkynder fred, ja et glædeligt budskab, hvor dejlige vil de ikke blive på bjergene!⁸

Alle kan gøre krav på dette løfte. De yngste og nyeste medlemmer kan søge at opbygge Guds rige. Zion består af enkeltpersoner og familier. Når deres tro øges, grundfæstes riget mere og mere. Vi kan hjælpe dem med det hver eneste dag. Selv den mindste gerning, som opbygger tro hos et andet menneske eller hos en familie, kvalificerer os til Helligåndens gave og kraft. Helligånden vidner om sandheden. Når derfor vi tjener, øges vores tro på, at Jesus er Kristus, at vor himmelske Fader leder, lever og

elsker os, og at Joseph var profet. Man kan forvente det hver gang, man kommer i et hjem for at opbygge tro som hjemmelærer eller besøgs lærerinde eller ven.

Nogle føler måske ikke, at de opnår denne velsignelse ved at tjene i Kirken. Det er fordi, de har fokuseret på procedurerne og ikke på den strålende mulighed for at »forkynde ... fred, ja et glædeligt budskab« for Guds børn i hans rige. Når vi ser vores tjeneste i detre lys, vil vi ikke alene blive ophøjet på den sidste dag, men vil blive fornyet og opmuntret på vejen. Og Ånden vil vidne om, at dette er Herrens rige, som er gengivet i de sidste dage.

Lær dem at elske andre mennesker ved at tjene dem. Det bringer Ånden frem. Profeten Joseph underviste heri og efterlevede det selv. Af de mange eksempler på hans kærlige natur er det eksempel, som rører mig mest, fra fængslet i Carthage natten før hans død. En af de mænd, som var sammen med ham her, var Dan Jones. Profeten mærkede faren fra pøbelen. Han havde god grund til at kigge indad og tænke på sig selv og sin egen fare. I stedet for åbnede han sit hjerte for at trøste andre.

Da alle tilsyneladende sov tungt, hviskede Joseph til Dan Jones: »Er du bange for at dø?« Dan svarede: »Er den tid kommet, tror du? Men da jeg er engageret i denne sag, tror jeg ikke, at døden er at frygte.« Joseph svarede: »Du vil atter se Wales og opfylde den mission, du er udpeget til, før du dør.«⁹

Dan Jones overlevede og udførte flere missioner i Wales. Tusindvis af walisiske omvendte kom til Zion. Nogle af dem var begavede sangere. De var blandt de første medlemmer, som blev til Mormontabernakelkoret. Når vi hører koret synge, så håber jeg, at vi husker på Dan Jones, der var profeten Josephs trofaste ven. Lær

dem, som I elsker, at huske på Josephs trost til andre, da han selv havde behov for at blive trøstet. Når vi trøster andre ved vores tro på Herren, sender han Talsmanden til os. Og Talsmanden, Helligånden, gav Joseph kraft til at give denne profetiske og kærlige opmuntring.

Joseph viste ved sin kærlige venlighed sandheden af ordene i Mormons Bog: »Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre.

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.«¹⁰

Profeten Joseph er for mig et eksempel på og en underviser i det at holde godt ud i tro. Jeg tilbeder ham ikke, men jeg takker ham og elsker ham som Herrens genoprettelsesprofet. Han har hjulpet mig med at bede med en indstilling om at ville adlyde. Jeg er bedre i stand til at mætte mig med Guds ord og kærlighed. På grund af ham føler jeg oftere Helligånden i øjeblikke, hvor jeg forsøger at opbygge troen hos en person i Herrens rige. Og på grund af det, som jeg ved om profeten Joseph og skrifterne, som blev åbenbaret ved ham, føler jeg oftere Guds kærlighed til sine børn og hans kærlighed til mig, når jeg bøjer mig ned for at løfte en anden op.

Det er min bøn, at vi og de, som vi elsker, vil holde ud i tro på den givenne Jesu Kristi evangelium og på hans rige. Jeg beder om, at vi vil holde det løfte, når vi nyder nadveren, om altid at huske ham, så vi *altid* vil have hans Ånd hos os. Jeg beder om, at vi ved familieaften, og når vi underviser i missionærlektionerne og alle de gange, hvor vi tilbeder sammen, at vi da husker at indbyde Helligånden ved det, som vi gør, og det, som vi siger, og det, som vi er.

Jeg vidner om, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og at han er vores Forløser. Dette er hans Kirke. Joseph var hans profet. Præsident Gordon B. Hinckley er hans profet i dag. Jeg ved det, fordi Ånden fortæller mig, at det er sandt. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

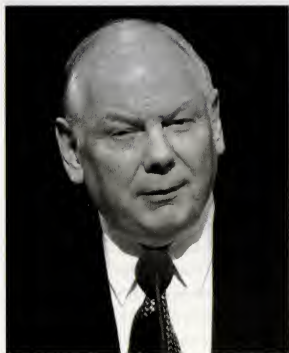
1. Enos 1:27.
2. »Tre vidners vidnesbyrd«, Mormons Bog.
3. Omni 1:26.
4. Se Jakobs Brev 1:5.
5. 2 Nephi 31:20.
6. *History of the Church*, 4:461; se også 3 Nephi 5:18; L&P 17:6; L&P 20:6-10.
7. Se 1 Nephi 11:21-23; 15:36.
8. 1 Nephi 13:37.
9. *History of the Church*, 6:601.
10. Moroni 7:46-47.

»Kom ... følg mig«

ÆLDSTE WILLIAM W. PARMLEY

De Halvfjeds

Formaningen: »Kom ... følg mig« og spørgsmålet: »Hvad ville Jesus gøre?« giver nogle kraftfulde retningslinier for vores liv.

Vi er Jesu Kristi disciple. Som Nephi sagde: »... vi tror på Kristus ... vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus« (2 Nephi 25:24, 26). Til alle troende var de tre mest kraftfulde ord til at påvirke vores opførelse, som han sagde: »Kom ... følg mig« (Luk 18:22; se også Matt 16:24, Mark 1:17, Luk 9:23). Da Jesus blev spurgt af en skriftklog, hvilket bud der var det vigtigste, svarede han:

»Det første bud er: ... du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke.«

Dernæst kommer: »Du skal elske din næste som dig selv.« Intet andet bud er større end disse« (Mark 12:30-31).

Hvis vi bruger disse to bud som eksempel, lad os så tale om, hvordan vi bedst kan følge ham.

Frelserens eksempel på den gensidige kærlighed mellem ham og hans Fader var altid tydelig. Frelserens hyppige, lange og inderlige bønner har givet os et magtfuldt eksempel, som vi kan følge. Faderens kærlighed til sin søn var meget tydelig, især på det tidspunkt, da han blev døbt af Johannes: »... og der lød en røst fra himlene: Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag« (Matt 3:17).

Enheden mellem de to var tydelig, da Frelseren sagde: »Jeg og Faderen er ét« (Joh 10:30). Når vi forstår, at hans vilje og Faderens endda forbigående kan være forskellig ligesom i Getsemane (se Matt 26:39) minder det os om, at vore bønner ikke altid bliver besvaret på den måde, som vi har forestillet os. Ikke desto mindre er bøn et vigtigt handlingsprincip. Frelseren sagde, at hvis man havde tro og ikke tvivlede, så ville man få alt det, man bad om i tro (se Matt 21:21-22). Vores kærlighed for Frelseren skal følge af handling: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Lad os dernæst overveje det næste store bud: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:39), eller dets sidestykke på et højere niveau, som apostlene blev belært om: »Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34).

Selvom det, at invitere naboen til middag er en vidunderlig måde at udtrykke kærlighed på, så valgte Frelseren et meget mere vanskeligt eksempel, da en lovkyndig spurgte ham: »Hvem er så min næste?« (Luk 10:29).

Så følger den kendte historie om en mand, der rejser fra Jerusalem til Jeriko, da han bliver overfaldet og slået og efterladt halvdød i vejkanten. Levitten og præsten kiggede på ham og gik forbi på den modsatte side. Men en samaritaner, der var afskyet af jøderne, havde medlidenhed og tog sig af ham. Samaritaneren spurgte ikke, hvilket folk han tilhørte, før han udviste barmhjertighed. Jesus afsluttede denne stærke historie med formaning om at »... gå ... hen og gør ligeså!« (Luk 10:37).

I enhver stor by er der nogen, der bliver overfaldet og efterladt i vejsiden - de, der er hjemløse, nødlidende, sultne og syge. Nogle siger, at ved at give dem penge, så støtter vi dem kun i deres afhængighed af stoffer eller alkohol, og gør dem derved i stand til at fortsætte den livsform, som de har valgt. Det er så let at dømmе disse mennesker og ligesom Jobs venner spekulere over alle de fejltagelser, de har foretaget i deres liv, som har bragt dem denne store elendighed (se Job 22; Mosiah 4:17).

Inden vi går forbi ligesom levitten og præsten, så lad os tænke over Frelserens formaning: »Kom ... følg mig«. Husk på, at Frelseren var hjemløs, havde kun sit tøj og var ofte sulten. Hvad ville han gøre? Der er ikke nogen tvivl om, hvad han ville gøre. Han ville vise barmhjertighed og betjene dem.

Der er mange måder at hjælpe de hjemløse på, deriblandt at give tid, varer og penge til humanitære grupper, suppekökkener eller bureauer, der tager sig af disse problemer. Ikke desto mindre synes det mig, at vi også

skal vise dem barmhjertighed. De etablerede velfærdsprincipper er passende til at vejlede os. Husk på, at de fattige vil altid være hos os (se Mark 14:7).

Frelseren lagde igen vægt på dette princip, da han talte om dommens dag og adskillelsen af fårene fra bukkene:

»Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem:

Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:37-40).

Peter understregede vigtigheden af denne form for næstekærlighed, da han sagde: »... først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed, for kærlighed skjuler mange synder« (1 Peter 4:8).

Mormon udtrykte lignende følelser med denne formaning:

»Derfor, mine elskede brødre, dersom I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre.

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel« (Moroni 7:46-47).

Jesús både belærte om og viste ved eksempel mange personlige kvaliteter, som vi bør overveje, når vi prøver at følge ham. Disse kvaliteter omfatter kærlighed, sagtomhed, ydmyghed, medfølelse, tørst efter retfærdighed, at være bønssom, barmhjertig og ren i hjertet. Vi bør aldrig dømme andre, men gøre mod vores næste, som vi gerne vil have dem til at gøre mod os. Han lærte os, at vi skal være jordens salt og et lys for verden. Han sagde, at det, som et menneske tænker i sit hjerte, er lige så vigtigt som dets ydre handlinger. Vi er blevet fortalt, at vi skal tilgive alle, deriblandt vores skyldnere og elske vore fjender. Ikke alene skal vi være fredsstifere, men vi skal også frydes over forfølgelse. Han rådede os til at give almisse og faste

og bede i løndom. Han lærte os at vende den anden kind til og gå den ekstra mil. Han tilrådede os især til at samle skatte i himlen i stedet for på jorden (se Matt 5-7).

Når vi overvejer den dybere mening med denne sætning: »Kom ... følg mig«, så er det tydeligt, at vi måske har meget at lære og meget, som vi skal gøre, før vi til fulde kan følge denne befaling. Det er dog interessant, at Jesus i løbet af de første 30 år af sit liv i Nazaret tilsyneladende ikke pådrog sig særlig megen opmærksomhed, selvom han levede et syndfrit liv (se Matt 13:54-56; Mark 6:2-3). Det bør opmuntre os til at gøre det bedre på vores egen stille og ydmyge måde uden at gøre opmærksom på os selv. Formaningen: »Kom ... følg mig« og spørgsmålet: »Hvad ville Jesus gøre?« giver nogle kraftfulde retningslinjer for vores liv. Hvis vi viste disse retningslinjer mere opmærksomhed, vil det hjælpe os alle til at blive mere Kristuslignende i vore tanker og handlinger.

Jeg bærer personligt vidnesbyrd om, at vor Frelser, som er vores eksempel, lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Er du en hellig?

ÆLDSTE QUENTIN L. COOK

De Halvfjerds

Hvis vi skal være hellige i vor tid, må vi adskille os selv fra dårlig opførsel og destruktiv stræben, som er så fremherskende i verden.

For en række år siden var jeg i Atlanta i staten Georgia som advokat og repræsenterede en mand, som var ved at købe en forretning. Efter adskillige dages forhandlinger nåede vi frem til en aftale og underskrev de afsluttende dokumenter. Den aften inviterede en af sælgerne os til middag for at fejre salget. Da jeg ankom tilbød han mig et glas spiritus, som jeg afslog. Så sagde han: »Er du en hellig?« Jeg forstod ham ikke helt og derfor gentog han: »Er du en sidste dages hellig?« Jeg svarede: »Ja, det er jeg«, hvorefter han sagde, at han havde observeret mine personlige vaner under vores forhandlinger og var kommet til den slutning, at jeg enten var SDH eller havde ondt i maven. Vi lo begge. Så fortalte han mig, at han

kun kendte et medlem af Kirken personligt, David B. Haight. De var begge chefer i Chicago i en stor forretningskæde efter anden verdenskrig. Han fortalte mig, at ældste Haight havde haft en stor betydning i hans liv, og at han respekterede ham meget.

Mens jeg fløj tilbage til San Francisco, tænkte jeg på, hvad der var sket i disse to henseender: Jeg var overrasket over, hvordan det var at blive kaldt en »hellig«, og jeg var imponeret over det enestående eksempel ældste Haight havde vist denne gode mand.

Hvad vil det sige at være en hellig? I Herrens kirke er medlemmerne sidste dages hellige, og de forsøger at udstråle Frelseren, følge hans lærdomme og modtage de frelsende lærdomme for at kunne leve i det celestiale rige sammen med Gud Faderen og vor Frelser, Jesus Kristus.¹ Frelseren sagde: »Dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre.«²

Det er ikke let at være en sidste dages hellig. Det var heller ikke meningen, at det skulle være let. Det endelige mål at leve i Gud Faderens og hans søns, Jesu Kristi nærhed, er et privilegium, der næsten overgår enhver forståelse.

Blandt de største prøvelser Kirken nogen sinde har stået over for var

profeten Joseph Smiths martyrium og til sidst udrivelsen af de hellige fra Nauvoo. Da de vandrede over stelterne under meget vanskelige forhold, skrev William Clayton: »Kom, kom, Guds folk.« Det var en salme, som rørte dem i sjælen og hjalp dem at huske deres hellige mission. Hvem af os bliver ikke bevæget og føler deres offer, mod og forpligtelse, når vi synger: »Om hytten på vor rejse brydes ned salig dag, alt er vel!«³

Denne salme gav dem trøst, lindring og håb på et tidspunkt med store vanskeligheder og med næsten uoverstigelige forhindringer. Den gav dem liv og satte fokus på, at dette liv på jorden er en rejse mellem livet i forudtilværelsen og det evige liv, som kommer – lykkens store plan. Bror Claytons inspirerende salme fremhæver ofre, og hvad det virkelig vil sige at være en hellig. Vore pionermedlemmer levede op til de udfordringer, som det krævede at være hellig på deres tid.

Ordet *hellig* på græsk betyder »indsættelse, adskilt [og] hellig.«⁴ Hvis vi skal være hellige i vor tid, må vi adskille os selv fra dårlig opførsel og destruktiv stræben, som er så fremherskende i verden.

Vi bliver bombarderet med visuelle billeder af vold og umoral. Upassende musik og pornografi tolereres i stigende grad. Brugen af stoffer og alkohol er fremherskende. Der er en lang mindre fremhævnning af ærlighed og karakter. Man kræver sine individuelle rettigheder, mens pligter, ansvar og forpligtelser negligeres. Der er sket en forværring af sproget og en øget eksponering over for det, som er lavt og vulgært. Modstanderen har været ufravigelig i sine anstrengelser for at underminere lykkens plan. Hvis vi lægger afstand fra denne verdslige opførsel, vil vi have Ånden i vores liv og opleve glæden ved at være værdige sidste dages hellige.

Som hellige har vi også behov for at undgå at tilbede verdslige guder. Præsident Hinckley har givet udtryk for det ønske, at »alle får måske noget af livets gode ting«, men har også advaret: »Det er besættelsen af rigdom, som giver kræft og ødelægger.«⁵

I 1630 fremsatte John Winthrop en vision for det nye land (Amerika) for sine medpassagerer på skibet *Arbella*. Den blev kendt som »Byen på bakkens«-prædikenen. I det sidste afsnit henviste Winthrop til 5 Mos 30 og advarede mod at tilbede og tjene andre guder og fremhæver især »nydelse og begær.«⁶ For ikke så længe siden vejledte præsident Kimball os, at selv vore hjem, både, erkendelser, titler og anden lignende stræben kan tilbedes som afguder, når de lokker os væk fra kærligheden til Gud og fra at tjene ham.⁷

Profeten Moroni, der talte om vor tid, og advarede mod kærligheden til penge og ejendom, sagde, at vi ville komme til at elske dem mere end vi »... elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende.«⁸

Skal vi være værdige hellige, må vi betjene andre mennesker og lytte til

Frelserens formaning om at elske Gud og vores næste.

Adskillelsen fra verdens onder skal ledsages af hellighed. En hellig elsker Frelseren og følger ham i hellighed og hengivenhed.⁹ Beviset på denne form for hellighed og hengivenhed ses ved indvielse og offer. Præsident Hinckley har belært: »Uden offer er der ingen sand tilbedelse af Gud.«¹⁰ Offer er evangeliets kronende prøve. Det betyder at indvi tid, talenter, energi og jordiske besiddelser til at fremme Guds værk. I Lære og Pagter 97:8 står der: »Alle ... som vil holde deres pagter ved opofrelse, ja, ved ethvert offer, som jeg, Herren, vil fordrø, vil jeg anerkende.«

Hellige, som tager imod Frelserens budskab, vil ikke blive villende til distraherende stræben og vil være rede til at yde passende ofre. Vigtigheden af offer for dem, som ønsker at være hellige, er eksemplificeret ved Frelserens sonoffer, som er den centrale del af evangeliet.¹¹

Lad mig vende tilbage til det oprindelige spørgsmål, som min bekendte i Atlanta stillede mig: »Er du en hellig?« og må jeg foreslå tre

spørgsmål, som vil gøre det muligt for at bedømme os selv.

For det første, er det måden vi vedholdende efterlever det, som vi tror på. Og vil vore venner og bekendte anerkende, som ældste Haight's ven gjorde det, at vi adskiller os fra verdens onder?

For det andet, er der verdslig behag, profit og lignende stræben, som distraherer os fra at følge, tilbede og tjene Frelseren i vores daglige liv?

For det tredje, yder vi for at tjene Gud og være hellig de ofre, som er i overensstemmelse med vore pagter?

Hvilke vidunderlige velsignelse det er at være en sidste dages hellig. Jeg elsker ordene i de sidste to linier i salmen: »O Saints of Zion.«

O, Zions hellige, træd på de stier, som jeres trofaste fædre trådte på. Løft jeres hjerte i taknemlighed og tjen den levende Gud!¹²

Jeg vidner, at det at undgå ond og destruktiv stræben og at ofre for at kunne tjene vil kvalificere os til den glæde, det er, at være trofaste sidste dages hellige, og som skrifterne lover, vil bringe fred i denne verden og evigt liv i den kommende verden.¹³ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

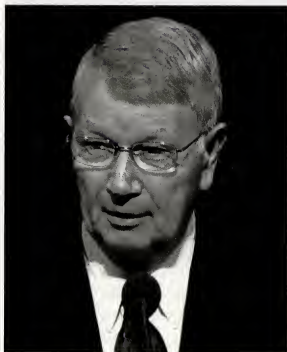
1. Se 2 Nephi 9:18.
2. 3 Nephi 27:21.
3. *Salmer og sange*, nr. 16.
4. I Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bd., 1992, 3:1249.
5. Gordon B. Hinckley, »Du må ikke begære«, *Stjernen*, februar 1991, s. 6.
6. »A Model of Christian Charity«, i Robert L. Fern, red., *Issues in American Protestantism*, 1969, s. 11.
7. Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, s. 45-47.
8. *Mormon* 8:37.
9. Se William Grant Bangerter, »Hvad det vil sige at være en hellig«, *Stjernen*, juli 1987, s. 8.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 565.
11. Se Alma 34:8-16.
12. *Hymns*, nr. 39.
13. L&P 59:23.

Ydmyghedens kraft

BISKOP RICHARD C. EDGLEY

Førsteråd giver i Det Præsiderende Biskopråd

Kirkens styrke ligger i de millioner af ydmyge medlemmer, som hver dag bestræber sig på at gøre Frelserens vilje.

Under et møde i højpræsternes gruppe for nogen tid siden indledte læreren undervisningen ved at bede hver enkelt af os om at svare på, hvem der er vores helt og hvorfor. Hvert medlem svarede efter tur, og svarene var ret forudsigelige. Selvfølgelig ham, som vi kalder Frelseren, verdens Forløser. En anden nævnte Abraham Lincoln, som befriede slaverne, førte USA gennem en borgerkrig og til sidst samlede landet. Andre valgte profeten Joseph Smith og vores kære profet Gordon B. Hinckley. Mens hver enkelt højpræst nævnte deres helt, samtykkede jeg stille og erkendte, at de alle var værd

at betragte som forbilleder, og at jeg ville være et bedre menneske, hvis jeg besad nogle af de egenskaber, som gjorde disse mænd til noget særligt.

Da det blev min tur til at svare, vendte jeg mig mod en bror, som sad til højre for mig, et par stole længere henne i rækken, og sagde: »Mine helte er Ken Sweatfield og hans hustru Jo Ann.« I 20 år havde jeg set, hvordan Ken og Jo Ann med al den kærlighed og tålmodighed, en far og mor overhovedet kunne udvise, havde plejet deres søn, som var i koma. Jeg havde ofte tænkt på de bristede håb og uopfyldte drømme, som de uden tvivl må have nærret for Shane, før han kom til skade ved en forfærdelig trafikulykke blot to uger før, han skulle påbegynde sin mission i Leeds i England. Jeg har set, hvordan Ken og Jo Ann kører Shane ud i solskinet eller kører ham en tur rundt i nabolaget, mens de forklarer, hvad de ser, i håb om at han måske kan høre og fornemme, og i håb om at den friske luft og solen måske kan opmuntre en meget stille sjæl. I 20 år har de ikke kunnet holde ferie og har kun få gange kunnet gå ud en aften, men de har altid udvist tur, optimisme og taknemlighed – aldrig givet udtryk for vrede, fortvivelse eller sat spørgsmålstegn ved Guds hensigter.

Derpå vendte jeg mig mod en broder til venstre for mig og sagde: »Mine er Jim Newton og hans hustru Helen.« Kort efter at Jim og Helens søn Zach var blevet kaldet til at tage på mission i Peru, kom han ud for en trafikulykke. Da jeg hørte om ulykken, skyndte jeg mig at køre til sygehuset, idet jeg håbede at få at vide, at Zach var i live og ville komme til hægtterne. På en meget værdig og fredfyldt måde forklarede forældrene, at Zach nu kom til at udføre sin mission på den anden side af søret. Da jeg så, hvor rolige og fattede disse to stærke forældre var, forstod jeg, at der bag smerten og sorgen fandtes en fred, som man kun kunne opleve ved en dyb og vedholdende tro på en kærlig Fader og en forsonende Frelser. Min tro blev styrket, og ved deres inspiration blev min beslutning om at følge deres eksempel, skulle jeg komme ud for lignende prøvelser og tragedier, fornyet.

Jeg kunne også have svaret, at mine helte er Tom Abbott og hans søn John, mine trofaste hjemmelærere, som aldrig har sprunget et hjemmelæreres besøg over, skønt vi er en familie, som er svar at træffe hjemme. Jeg kunne nævne mange andre, som jeg beundrer og kunne kalde mine helte. Mange har ikke såkaldte høje eller fremtrædende stillinger i Kirken, men de ville alle være værdige til at besidde en hvilken som helst stilling. Kirkens medlemmer i almindelighed kender dem ikke, men jeg er sikker på, at vor Himmelske Fader kender dem alle ved navn.

De gange jeg har haft lejlighed til at komme til nadvermøde i mit eget ward, kan jeg ikke undlade at lade tankerne vandre, når jeg ser ud over forsamlingen og ser de samme ansigter søndag efter søndag. Nogle af dem har jeg set komme regelmæssigt til nadvermøde i over 20 år. De fleste befinder sig ikke i Kirkens rampelys,

men alle deltager regelmæssigt i deres møder og kæmper privat med livets udfordringer.

Dét er de mange medlemmer, som jeg ser, beundrer og er taknemlig for. De stræber ikke efter stillinger, ære eller berømmelse, men hver især gør sig fortjent til en plads i vor Faders rige ved at udføre deres daglige opgaver. I ydmyghed og retfærdighed gør de ufortrødent det, som ingen lægger mærke til, og som ikke tiltrækker sig nogen opmærksomhed, men som er vigtigt. De har også deres udfordringer, men i deres bitre kampe finder de også den trøst, som så ofte er modgangens tavse ledsager. Sådan former livet sig for hundredvis af medlemmer i tusindvis af menigheder over hele verden. De udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ja, Kirkens styrke ligger i de millioner af ydmyge medlemmer, som hver dag bestræber sig på at gøre Frelsersens vilje – dag efter dag ét skridt ad gangen. Disse ydmyge medlemmer kommer fra alle nationaliteter, alle sociale lag og alle økonomiske forhold. Det er de mest veluddannede såvel som de mest ydmyge, som bor i de mindste landsbyer i verdens fjerneste afkroge. I hver enkelt medlems

bankende hjerte findes et levende vidnesbyrd om Jesus Kristus og et ønske om at tjene Herren.

Når jeg tænker på disse trofaste medlemmer, lægger jeg mærke til to egenskaber, som de alle synes at have til fælles. For det første fører deres ydmyghed – uanset social eller økonomisk stilling eller status – til underkastelse af Herrens vilje. Og for det andet er de – på trods af livets vanskeligheder og prøvelser – i stand til at være taknemlige for Guds velsignelser og livets glæder. Ydmyghed og taknemlighed er i sandhed de to egenskaber, som kendetegner lykken.

Der fortælles en historie om engang, hvor profeten Joseph Smith og Brigham Young havde et sammenstod. I overværelse af en stor gruppe brødre gav profeten broder Brigham en alvorlig irettesættelse for et eller andet, han havde forsømt. Alle var sandsynligvis noget lamslåede og afventede Brigham's reaktion. Brigham, som senere blev kendt som Herrens Løve, var jo på ingen måde nogen bly viol. Brigham rejste sig langsomt og med ord, som afspejlede hans sande karakter og hans ydmyghed bøjede han hovedet og sagde: »Joseph, hvad ønsker du, at jeg skal

gøre?« Efter sigende løb Joseph grådkvalt ned fra forhøjningen, tog Brigham i sin favn og sagde: »Du har bestået, broder Brigham! Du har bestået« (se Truman G. Madsen, »Hugh B. Brown – Youthful Veterans«, *New Era*, april 1976, s. 16).

Mange af os bor eller arbejder i omgivelser, hvor man ofte misforstår ydmyghed og betragter det som en svaghed. Der er ikke mange virksomheder eller institutioner, som medtager ydmyghed som en kvalifikation eller som en af de egenskaber, de ønsker at ledelsen skal besidde. Men når vi lærer, hvordan Gud virker, bliver det indlysende, hvor stor kraft en ydmyg og underdanig ånd besidder. I Guds rige begynder storhed med ydmyghed og lydighed. Disse to dyder er de første forudsætninger for, at Gud åbner døre for sine velsignelser og præstedømmets magt. Det har ingen betydning, hvem vi er, eller hvor gode vore anbefalinger ser ud. Ydmyghed og lydighed over for Herren er sammen med et taknemligt hjerte vores styrke og vores håb.

Da Herren kundgjorde, hvad der kræves for at blive medlem af hans kirke, sagde han: »Alle, der ydmyger sig for Gud og ... kommer med et sønderknust hjerte og en angervigen ånd ... [det er dem, som] skal optages i kirken ved dåb« (L&P 20:37).

Og således ser vi blandt Kirkens medlemmer mænd og kvinder alle med forskellige baggrunde, som ydmygt underordner sig Guds råd. Vi ser en fremtrædende virksomhedsleder, som underdanigt og ydmygt bliver undervist af en ydmyg og til tider sågar beklædt hjemmelærer. Vi ser de højtuddannede ydmygt tage imod råbd fra deres biskopper, som nogle gange ikke har fået megen formel uddannelse. Vi ser tidligere biskopper og stavspræsidenter, som taknemligt og ydmygt tager imod et kald til at undervise i Primary, hjælpe til i børnehaven

eller pakke nødhjælp, som skal sendes til nødlidende over hele verden. Vi ser tusindvis af modne ægtepar, som forlader deres trygge hjem for at bo under forhold, som de ikke er vant til, og ydmygt tjener verdens fattige – og derefter tjener igen og igen og igen. Vi ser, hvordan verdens fattige ydmygt ofrer for at dele den smule, de har, med dem, som ejer endnu mindre. Og de tjener alle i ydmyghed og giver med et taknemligt hjerte og lovpriser Gud.

Kong Benjamin sagde, at vi må blive »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste [os] alt det, Herren finder tjenligt at pålægge [os]« (Mosiah 3:19).

Ved ydmygt at underkaste os Faderens vilje får vi Guds kraft – ydmyghedens kraft. Det er kraften til at overvinde livets modgang, fredens kraft, håbets kraft, den kraft, der ligger i et hjerte, som slår for kærligheden til og et vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus, ja, kraften til forløsning. På dette område er Frelseren vores ypperligste forbillede på ydmyghedens og underkastelsens kraft. Når alt kommer til alt var det hans underkastelse af Faderens vilje, som førte til den største og mest betydningsfulde begivenhed i verdenshistorien. Nogle af de måske helligste ord i den hellige skrift er ganske enkle: »Ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

Således findes der tusindvis, måske millioner af medlemmer med bankende hjerte. Vi kunne kalde dem helte, men en mere rammende beskrivelse er nok snarere Frelserens, Jesu Kristi ydmyge disciple. Og de gør, ganske som præsident Hinckley har bedt os alle om, deres bedste – en dag ad gangen.

Måtte Gud skænke os et ydmygt og underdanigt hjerte med alle de ledsagende velsignelser er min ydmyge bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

En udvalgt seer!

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL

De Tolv Apostles Kvorum

Hvis Joseph Smith blot havde været talerør for en enkelt af disse åbenbaringer, ville den alene være nok til at sikre hans profetiske storbed.

Fra 1820 og fremefter blev Joseph Smith konstant udsat for et mønster af beskyldninger – og renset efterfølgende før eller senere. Og mønsteret fortsætter.

Præcis som profeteret håner tåberne ham, helvede raser imod ham, og hans navn »nævnes for ondt og godt« (JS-H 1:33). Dette røre optager unødvendigt nogle få, som synes at foretrække at gnave på gamle kødben i den ydre forgård i stedet for at træde ind til det overdådige åbenbaringsmåltid, hvorved de afholder sig fra at være passende opmærksomme på Josephs mission som »en udvalgt seer« (se 2 Nephi 3:6-7).

Som Ammons erfaring havde vist, så har en seer magt til at oversætte gamle optegnelser, og »en seer er

større end en profet.« Men fastslog Ammon: »... en profet var ... ligeledes en profet« (Mosiah 8:11-16). Således kaldet er Joseph blevet »til stor nytte for sine medmennesker« (Mosiah 8:18).

Den »udvalgte« oversætter frembragte – ved »Guds gave og kraft« (L&P 135:3) – Mormons Bog, noget håndgribeligt, som kan bekræftes. For alle, som tager imod Mormons Bog, er det som at slå de længe lukkede døre op til det, man troede var en komplet samling af hellige skrifter.

På selve bogens titelblad er beskrevet bogens særlige evne til at »overbevise« dødelige om, at »Jesus er Kristus« (se også 2 Nephi 25:18). I en tid med vantrø og usikkerhed med hensyn til denne centrale sandhed er bogens »overbevisende« kraft virkelig nødvendig! Hvor tveægget er ikke det løfte!

Mormons Bog skal forkyndes fra »hustagene« (2 Nephi 27:11). Selv om den forsømmes, vil den stadig bestå som en åben indbydelse, »så længe jorden står« (2 Nephi 25:22).

Det kan derfor ikke undre, at »jordens ender skal spørge efter [Josephs] navn« (L&P 122:1). Opmuntrende profetier erklærer videre, at Josephs fjender »skal beskæmmes«, og at profeten Josephs folk ikke skal »vende sig bort fra [ham] på grund af forræderes vidnesbyrd« (se 2 Nephi 3:14; L&P 122:3).

Som præsident Faust mindede os om i går, har Joseph om sine egne ufuldkommenheder sagt: »Jeg har aldrig sagt, at jeg var fuldkommen – men der findes ingen fejl i de åbenbaringer, som jeg har forkyndt« (Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, *Words of Joseph Smith*, 1980, s. 369).

Ironisk nok gik den unge Joseph Smith ind i skoven for at få at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til – ikke i et forsøg på at blive kaldet som seer, åbenbar, oversætter og profet (se L&P 21:1). Både i skoven og senere hen trængte solstråler af lykke igennem! De åbenbaringer og oversættelser, som fulgte, var ikke blot spekulationer, åndelige tanker eller fyndord, men i stedet var de guddommelige, erklærende redegørelser.

Omfanget af de åbenbaringer og oversættelser, han frembragte, er enormt, og det understreger ordene »en udvalgt seer«. Men det er ikke blot det enorme omfang af det, som Joseph modtog, som nu deles med menneskeheden, men det er også de forbløffende oplysninger, som findes midt i denne rigelige strøm.

Gennem talrige åbenbaringer og oversættelser afsløredes for eksempel en beskrivelse af universet, som langt,

langt oversteg 1830'ernes astrofysik, et kosmos, som rummede »utallige verdener«, og vi får endvidere at vide, at »deres indbyggere er sønner og døtre af Gud« (Moses 1:33; L&P 76:24).

For længe siden blev Abrahams utallige efterkommere sammenlignet med sandet ved havets bred, et overvældende løfte (1 Mos 22:17). Genoprettelsens åbenbaringer og oversættelser taler om et umådeligt univers, så det kommer ikke som en overraskelse, at videnskabens seneste overslag på antallet af stjerner i universet er cirka 70 trilliarder – »flere stjerner i himmelrummet,« siger videnskabsmænd, »end der er sandkom på hver eneste strand og ørken på jorden« (Allison M. Heinrichs, »The Stellar Census: 70 sextillions«, *Los Angeles Times*, 26. juli 2003; se også Carl Sagan, *Cosmos*, 1980, s. 196).

Der kom også åbenbaringer og oversættelser, som omhandlede Guds vigtigste hensigt, »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«, hvilket beroliger os på en guddommelig og koncis måde (se Moses 1:39). Guds plan for sjæles udvikling har ikke ændret sig. Den blev beskrevet for oldtidens Israel, hvis 40 år i ørkenen,

skulle »ydmyge dig og sætte dig på prøve, så han kunne få at vide, om du har i sinde at holde hans befalinger eller ej« (5 Mos 8:2). Derfor forstår disciple i dag, hvorfor vores tro og tålmodighed nu og da prøves – for at vi kan berede os til at komme hjem (se Mosiah 23:21).

Brødre og søstre, vi går ikke i mange timer uden atter at skulle beslutte, hvilken vej vi vil vende os; og om vi vender vores teltåbning mod Sodoma eller mod det hellige tempel (se 1 Mos 13:12; Mosiah 2:6).

Gud har ingen små, distraherende hobbyer rundt om i universet. Vi er centrum for hans omsorg og hensigter. Hvilken skærende kontrast til dem, der mener, at mennesket lever i et »uovervåget univers« (Bertrand Russell, »A Free Man's Worship«, i *Mysticism and Logic and Other Essays*, 1917, s. 50), »uden nogen herre« (Albert Camus, *The Myth of Sisyphus and Other Essays*, oversat af Justin O'Brien, 1955, s. 123).

Der var også åbenbaringer om vores lange liv som Guds åndebørn, såsom »mennesket var også i begyndelsen hos Gud« – en udtalelse, der ledsages af flere glimt om menneskets evige natur (se L&P 93:29). Disse udtalelser og deres omfattende konsekvenser er mange, blandt andet udfordres læren om, at mennesket blev skabt på et øjeblik »ud af intet«.

En anden konsekvens ved, at vi var sammen med Gud »i begyndelsen«, er, at du som person har levet meget længe. Derfor skrev apostlen Johannes så ganske korrekt, at Gud »elskede os først« (se 1 Joh 4:19). Og midt i jordelivets ury erfarer vi, hvem andre mennesker i virkeligheden er – vore åndelige brødre og søstre, ikke blot en grå masse, rivaler eller fjender. Og derfor bør vi være en særlig ærefrygt og respekt for menneskeliv.

Disse tre forbløffende åbenbaringer og oversættelser henvender sig

især til menneskets inderste længsler og undren. De omdanner vores forståelse af Guds natur, universet og ligeledes om vores personlige identitet og formålet med livet! Hvad kan være af større personlig værdi end disse korte, men altomfattende udtalelser?

Hvis Joseph Smith blot havde været talerør for en enkelt af disse åbenbaringer, ville den alene være nok til at sikre hans profetiske storhed. Men skønt Gud ønsker at give os alt, hvad han har, lider vi under vores fattige forståelse! (se L&P 84:38).

Det kan derfor ikke undre nogen, at Paulus roste Abraham, som ikke »tvivlede ... i vantro« (Rom 4:20). Der er en risiko for, når vi grunder over genoprettelsens lærdomme, at vi »tvivler«, når vi står over for så dristige og forjættende sandheder.

Når vi overvejer disse storslåede åbenbaringer og oversættelser, bør vi derfor følge kong Benjamins råd: »Tro på Gud ... tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte« (Mosiah 4:9).

Den almægtige Gud tillader alle dødelige frit at vælge, men hvor bør vi dog være taknemlige for, at Gud for længe siden valgte at frelse og opvække alle sine børn ved sin Søns forsoning. Ikke desto mindre forkæster nogle og mange er ligegyldige over for disse og andre guddommelige indbydelser, for det meste fordi de er alt for optaget af verdens bekymringer. De står fremmede over for en Frelser, som er langt fra deres tanker og deres hjertes hensigter (se Mosiah 5:13).

Midt i Guds plan og universets uendelige omfang findes en fantastisk intimitet. Gud ser for eksempel »på alle menneskenes børn, og han kender alle hjertets tanker og ønsker« (Alma 18:32, se også Es 66:18).

Eftersom vi således fuldt ud skal aflægge regnskab til ham, kan vi ikke

Joseph og Emma Smith er gengivet med en statue på pladsen foran Kirkens kontorbygning.

på dommens dag påberåbe os retten til ikke at udtale os om noget, der kan bruges imod os!

Jeg har gemt den storslåede åbenbaring, som i virkeligheden går forud for alt andet: Den teofani, som viser, at den opstandne Jesus Kristus, som er vor Frelser, lever! Det begyndte i den hellige lund, men andre tilsynkomster fulgte i afkroge som Palmyra, Kirtland og Hiram, og hele menneskeheden modtog en stærkt tiltrængt bekræftelse.

Desværre betragtes Jesus af mange i en sekulariseret verden i bedste fald som en fjern skikkelse. Ja, han forhånes sågar. Hvor er det derfor overvældende, at genoprettelsens åbenbaringer bekræfter denne kosmiske kendsgerning: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« (Joh 3:16).

Jesus, som udvirkede den »altomfattende forsoning«, led altomfattende lidelser, og han er en altomfattende Frelser, som »steg ned under alle ting« og »omfattede ... alt« (2 Nephi 9:7; L&P 88:6). Ja, det forholder sig faktisk som i teksten til den gamle og bevægende

negro-spiritual: »Ingen kender mine sorger, ingen uden Jesus«.

Brødre og søstre, denne klodes aktører, for hvem disse åbenbaringer og oversættelser har så afgørende betydning, omfatter dem, der lever et liv i »stille desperation« (se Henry David Thoreau, *Walden*, 1965, s. 7). De har nu fået selskab af dem, der lever et liv i larmende, slubrende livsnydelse, mens de misbruger deres sanser på en sådan måde, at de til sidst mister dem og er blevet følelseskolde (Moroni 9:20; Ef 4:19; 1 Nephi 17:45). Derfor slikker de nu deres særlige tallerken i en desperat søgen efter flere sansende tryk. Sådanne mennesker udgør stadig ikke flertallet, men »et mindretal af folket« (se Mosiah 29:26-27).

Det er værd at bemærke, at på den yderste dag vil den onde alligevel ikke »støtte« dem, som har fulgt ham (se Alma 30:60). Det kan han ikke. Jesus sejrer majestætisk, og den ondes sofistikerer, der pirrer det kødelige sind, falder, og »dens fald var meget stort« (Alma 30:53; 1 Nephi 11:36). Selv nu kan man blandt disse fortæbte

børn, som kommer til fornuft, se djævelens lære dryppe i begyndende nedsmeltning (se Luk 15:17). Mange, der har oplevet den uendelige tomhed ved umoralsk levevis, er ved at være »beredt til at høre ordet« og venter nu på at høre om de frelsende åbenbaringer og oversættelser (se Alma 32:6).

Brødre og søstre, vi vover ikke at holde det gengivne evangeliums sandheder tilbage! Vi vover ikke at tilbageholde de fortrøstningsfulde åbenbaringer og de sandhedsforkyndende oversættelser om »tingene, som de virkelig er og om tingene, som de virkelig vil blive.« De er så tiltrængte for dem, hvis trætte hænder synker, fordi de lider af lærdomsmæssig blodmangel, som bedst behandles med genoprettelsens røde blodlegemer (Jakobs Bog 4:13). Hvis vi tilbageholder det, hindrer vi omvendelse og slører det kaldende, åndelige alternativ, som bliver »skøn som solen og klar som månen« (se L&P 105:31).

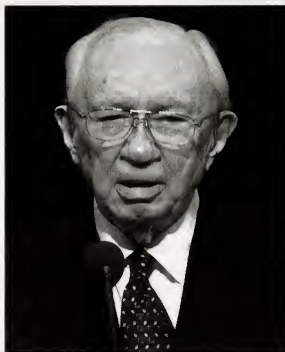
Lad os indtil videre forvente, at mange vil betragte os med ligegyldighed. Andre vil anse os for at være sæere eller vildførte. Lad os tåle de pegende fingre hos dem, som ironisk nok en dag vil opdage, at »den store og rummelige bygning« er et trist og overfyldt, tredjeklasses hotel (se 1 Nephi 8:31-33). Lad os ikke håne dem, der håner os, men blot undlade at ænse dem (L&P 31:9). Lad os i stedet bruge vores energi på at hæve troens skjold og slukke de gloende pile på vej mod os – måske med en smule hjælp fra åndeligt Teflon® (se 1 Nephi 15:24).

Brødre og søstre, alt det foregående taget i betragtning, »hvad mere kan jeg [da] sige« end – »Priser profeten, som skued' Jehova« (Jakobs Bog 6:12); »Priser profeten, som skued' Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 17). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Lad os efterleve evangeliet mere fuldt ud

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Hvor er det værk, I udfører, dog stort, I trofaste sidste dages bellige over hele verden, som i jeres hjerte har et fast og urokkeligt vidnesbyrd.

Det har været en herlig tid, vi har tilbragt sammen, mine elskede brødre og søstre. Det er virkelig vidunderligt på en måde at træde ud af verden og afse to dage til at overveje det guddommelige.

Vi har alle så travlt med vore verdslige gøremål, som trækker os i alle mulige retninger. Vi har alle brug for, ja, hele verden har brug for lejlighed til at meditere og overveje det, der hører Gud til, og til at lytte til ord, som inspirerer og hjælper.

Vore vidnesbyrd er blevet styrket, og det er godt, for som præsident Harold B. Lee engang sagde: Vore vidnesbyrd skal fornys hver dag.¹

Jeg er overbevist om, at de sidste dages hellige i deres hjerte har et ønske om at gøre det rette, at leve således, som Herren har fastlagt for os. Vi er blevet mindet om mange af disse ting under denne konference.

Jeg håber, når vi kommer hjem, at alle vil knæle ned, inden vi går i seng, og som følge af denne konference udtrykke vores påskønnelse og bede om styrke til at efterleve evangeliet mere fuldt ud.

Jeg er så taknemmelig for korets smukke musik; de har sunget så vidunderligt. Det er en storslået og meget hengiven organisation, og vi takker alle, som så gavmildt giver af deres tid og talenter til denne store indsats. Jeg er taknemmelig for musikken i går fra de enlige voksnes kor; de var en inspiration. Og den flotte sang i går aftes af de unge mænd fra Missionærskolen, som kom og sang for os med stor kraft; mange tak for det, I har givet os.

Nu ønsker jeg afsluttende at læse nogle få ord fra Moroni:

»Vågn op og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, tag dit højtidskrud på, o Zions datter; forstærk dine stave og udvid dine grænser til evig tid, så at du ikke mere beskæmmes, men at den evige Faders pagter, som han har gjort med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.

Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og dersom I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte [Kristi] kraft« (Moroni 10:31-32).

Vi bør alle som resultat af denne storslåede konference være bedre mænd eller bedre kvinder, bedre drenge eller bedre piger. Mange tak, mine brødre og søstre, for jeres store

indsats for at føre dette værk fremad. Hvor er det værk, I udfører, dog stort, I trofaste sidste dages hellige over hele verden, som i jeres hjerte har et fast og urokkeligt vidnesbyrd om den levende Gud og om Herren Jesus Kristus, vor Frelser og vor Forløser, og om deres tilsynekomst i denne uddeling for på ny at begynde en storslået æra i verdens historie som forberedelse til den tid, da Guds Søn skal komme og herske som herrernes Herre og kongernes Konge.

Må Himlens velsignelser hvile på jer, mine kære venner. Jeg beder til, at det, som I har hørt og set, må få betydning i jeres tilværelse. Jeg beder til, at i hver især må være lidt venligere, lidt mere betænksomme, lidt mere høflige. Jeg beder til, at vi må kunne kontrollere vores tunge og ikke lade vrede være årsag til ord, som vi senere fortryder. Jeg beder til, at vi må have styrken og viljen til at

vende den anden kind til, til at gå den ekstra mil og styrke de kraftløse knæ hos dem, der lider nød.

Dette evangelium er noget meget personligt. Det er ikke noget fjernt begreb. Det kan anvendes i vores tilværelse. Det kan ændre hele vores personlighed.

Må Gud velsigne jer, mine vidunderlige, trofaste medarbejdere i dette store værk. Må hans fred og hans kærlighed være hos jer og bevare i jeres liv gudfrygtighedens kerne.

Når vi nu vender hjem, så beder jeg til, at der i vores hjerte må være en beslutning om at leve sammen mere fuldt ud, som vi bør som sidste dages hellige. Jeg efterlader min kærlighed og min velsignelse hos jer i Herren Jesu Kristi hellige navn. Gud vær med jer til vi ses igen. Tak og amen. ■

NOTE

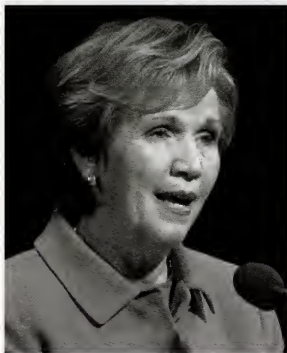
1. Se Gordon B. Hinckley, *Faith: The Essence of True Religion*, 1989, s. 93.

Vælg barmhjertighed: Den gode del

BONNIE D. PARKIN

Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Jeg indbyder jer til ikke kun at elske hinanden mere, men at elske hinanden bedre.

Det er vidunderligt at være sammen som søstre i Hjælpeforeningen, pagtskvinder i Herrens gengivne evangelium. Hver af jer – uanset alder, stadium i livet eller omstændigheder – er nødvendige, værdifulde og elskede i Hjælpeforeningen. Tak for at være dem, I er, tak for alt det, I gør.

På mit kontor hænger der et vidunderligt maleri, der forestiller Jesus sammen med Maria og Martha.¹ Hver dag, når jeg hilses af dette maleri, tænker jeg på vore udfordringer som

kvinder. Søster Hughes, søster Pingree og jeg har følt os inspireret til at bruge beretningen om Maria og Martha som tema for vores møde. Herren har lært os, at ét er fornødent: Vælg den gode del.² Det er det, vi skal tale om i aften, at vælge den gode del.

Martha boede i den lille by Betania, hvor hun »tog imod« Jesus i sit hjem. »Hun havde en søster, som hed Maria; hun satte sig [også] ved Herrens fødder og lyttede til hans ord.«³ Begge kvinder elskede Herren. Og »Jesus elskede Martha og [Maria].«⁴ Deres forhold gik i virkeligheden ud over det sædvanlige, for på dette tidspunkt kunne kvinder normalt ikke drøfte evangeliet med mænd.

Ved en lejlighed var Martha ved at lave mad og, som skrifterne siger, »var travlt optaget af at sørge for ham.«⁵ Hun var med andre ord ret stresset!

Maria, derimod, »satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord,«⁶ mens Martha blev mere og mere vred over, at ingen hjalp hende. Lyder det bekendt? Tror I, at hun tænkte: »Hvorfor sidder Maria der, mens jeg skal svede over komfuret?« Derfor vendte Martha sig mod Jesus

og sagde: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.«⁷

Herrens blide invitation til Martha har måske overrasket hende. »Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.«⁸

Frelserens svar tydeliggjorde klart, hvad der havde størst betydning. Den aften i Marthas hjem var den gode del ikke i køkkenet; det var ved Herrens fødder. Middagen kunne vente.

Ligesom Maria hungrer jeg efter at mætte mig ved Frelserens fødder, mens jeg ligesom Martha på en eller anden måde skal finde døren til vaske-rummet, tømme min postkasse og servere noget andet end kold pizza for min mand. Jeg har 15 børnebørn, hvis små, blide ånder og daglige udfordringer, jeg gerne vil forstå bedre, og desuden har jeg også en noget krævende kirkekaldelse! Jeg har ikke masser af tid. Som alle jer, må jeg vælge. Vi forsøger alle at vælge den gode del, som ikke kan tages fra os, og at afbalancere det åndelige og det timelige i vores liv. Ville det ikke være let, hvis vi skulle vælge mellem besøgsundervisning eller bankrøveri? I stedet er vore valg ofte mere nuancerede. Vi skal vælge mellem mange værdige muligheder.

Maria og Martha er jer og mig, de er alle søstre i Hjælpeforeningen. Disse to elskede Herren og ønskede at vise denne kærlighed. Ved denne lejlighed udtrykte Maria sin kærlighed ved at lytte til hans ord, mens Martha udtrykte sin ved at tjene ham.

Martha mente, at hun gjorde det rette, og at hendes søster skulle hjælpe.

Jeg tror ikke, at Herren sagde, at der er Martha'er, og at der er Maria'er. Han nedgjorde ikke Marthas bekymring, men fik hende til at fokusere på

noget andet ved at sige: Vælg den gode del. Og hvad er det? Profeten Lehi lærte os, at vi skal »se hen til den store Formidler og lytte til hans store bud, være tro mod hans ord og vælge evigt liv, i overensstemmelse med hans hellige ånds vilje.«⁹

En af de ting, der er nødvendigt at vælge, er evigt liv. Vi vælger dagligt. Når vi søger, lytter og følger Herren bliver vi indesluttet i hans kærligheds arme – en kærlighed, som er ren.

Mormon lærte os, at »den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt.«¹⁰ Kristi rene kærlighed. Lad os se på det. Hvad betyder denne sætning? Vi finder en del af svaret i Josva: »Men følg omhyggeligt den lov ... I skal elske Herren jeres Gud ... og tjene ham af hele jeres hjerte og af hele jeres sjæl.«¹¹ Barmhjertighed er vores kærlighed til Herren, som vises ved vore tjenestegerninger, tålmodighed, barmhjertighed og gensidig forståelse.

Yderligere indsigt i Kristi rene kærlighed findes i Ether: »[Jesus] har elsket verden således, at [han] har nedlagt [sit] liv ... for at [han] igen kunne tage det op og berede et sted for menneskenes børn. Og nu ved jeg, at den kærlighed, som [han] har været for menneskenes børn, har været sand kærlighed.«¹² Kærlighed er også Herrens kærlighed til os, som vises ved hans tjenestegerninger, tålmodighed og forståelse.

»Kristi rene kærlighed,«¹³ henviser ikke kun til vores kærlighed til Frelseren, men til hans kærlighed til os.

Historien om Maria og Martha viser også, hvordan kærlighedens gave kan blive formidsket. I Marthas anmodning om hjælp var der en udtalt, men tydelig dom: »Jeg har ret, hun har ret.«

Dømmer vi hinanden? Kritiserer vi hinanden for personlige valg, idet vi mener, at vi ved bedre, når vi i

virkeligheden sjældent forstår en andens særlige situation eller personlige inspiration? Har vi nogen sinde sagt: »Hun arbejder uden for hjemmet.« Eller: »Hendes søn kom ikke på mission.« Eller: »Hun er for gammel til en kaldelse.« Eller: »Det kan hun ikke – hun er enlig.« Sådanne domme, og mange andre som dem, fratager os den gode del, denne Kristi rene kærlighed.

Vi mister også denne gode del af syne, når vi sammenligner os selv med andre. Hendes hår er pænere, mine ben er tykke, hendes børn har flere talenter, eller hendes have er mere produktiv ... søstre, I kender møllen. Vi må ikke gøre det. Vi kan ikke tillade os selv at føle os utilstrækkelige ved at fokusere på, hvem vi ikke er, i stedet for hvem vi er! Vi er alle søstre i Hjælpeforeningen. Vi kan ganske enkelt ikke kritisere, sladre eller dømme og beholde Kristi rene kærlighed. Kan I høre Herrens smukke formaning: »Martha, Martha ...?«

Ældste Marvin J. Ashton bemærkede smukt: »Den største barmhjertighed

kommer måske, når vi er venlige over for andre, når vi ikke dømmer eller placerer andre i en bås, når vi ganske enkelt lader tvivlen komme andre til gode og forbliver tavs. Barmhjertighed er at acceptere andres forskelle, svagheder og fejl; at have tålmodighed med nogen, der har svigtet os; eller at modstå fristelsen til at blive fornærmet, når en anden ikke klarer noget, sådan som vi havde håbet. Barmhjertighed er at nægte at benytte sig af en andens svaghed og at være villig til at tilgive én, der har såret os. Barmhjertighed er at forvente det bedste af hinanden.«¹⁴

Når vi udøver barmhjertighed, kommer vi til at kende en søsters hjerte. Når vi kender en søsters hjerte, er vi anderledes. Vi vil ikke dømme hende. Vi elsker hende ganske enkelt. Jeg indbyder jer til ikke kun at elske hinanden mere, men at elske hinanden bedre. Når vi gør dette, vil vi komme til at vide med sikkerhed, at »kærligheden bortfalder aldrig.«¹⁵

Som det så ud i tilfældet med Martha så er min barmhjertige

indstilling noget af det første, der forsvinder, når jeg bliver bebyrdet og bekymret. Er det også sådan for jer?

Jeg har lært, at den bedste måde at genvinde barmhjertighed på er at ubebyrde mig selv og ganske enkelt elske og tjene Herren. Hvordan gør vi det? Vi begynder hver dag med at knæle i bøn til vor himmelske Fader, vi hører hans ord ved dagligt skriftstudium, og vi følger den vejledning, vi modtager. Når vi husker at sætte Kristus først, husker vi også at elske andre. »Vi elsker, fordi han elskede os først.«¹⁶ Det er barmhjertighedens evige kredsløb. Søstre: »Kærligheden ophører aldrig.«¹⁷

Da jeg modtog denne kaldelse, ønskede jeg af hele mit hjerte at have

nok kærlighed til oprigtigt at elske *hver eneste søster* i Kirken. Jeg ønskede, at min større kærlighed ville hjælpe jer med at føle Herrens kærlighed i jeres tilværelse. Jeg bad til vor himmelske Fader »af [mit] ganske hjerte, at [det] må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket *alle* dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere.«¹⁷

Vores lærer i Søndagsskolen foreslog sidste år i december, at vi til Herren omkring tiendeopgørelsen aflagde et personligt regnskab for vores studium og anvendelse af et evangelisk princip. Jeg havde den overvældende følelse, at mit studium skulle fokusere på barmhjertighed. Denne tilskyndelse blev bekræftet ved

nadvermødet, og jeg vidste, at jeg havde modtaget vejledning fra Herren.

Når jeg er sammen med mange af jer, har jeg oplevet en overvældende kærlighed til jer og jeres godhed. Jeg har følt mig ydmyg over jeres opretholdende støtte. Mine ønsker om at tjene jer er blevet større. Disse er barmhjertighedens følelser, disse er svarene på mine bønner, disse er nogle af de smukkeste øjeblikke i min kaldelse. Det må være lykkedes lidt for mig, for nogle af mine børn spørger om, hvorfor jeg har været så rar på det sidste. Til december er jeg i stand til at aflægge regnskab over for vor himmelske Fader for min indsats for at forstå og udøve barmhjertighed.

Ligesom Herren gjorde det i tilfældet med Maria og Martha, vil han vise os denne gode del, som ikke skal tages fra os. Han vil give os barmhjertighed, denne Kristi rene kærlighed, for »kærligheden ophører aldrig«.

Kære søster, ét er fornødent, at følge ham hver dag. Vælg I derfor Kristus, Herren. Vælg at mætte jer ved hans ord. Vælg at stole på ham i himlen. Vælg at være opmærksom på hans kærlighed. Vælg at give ham hele jeres hjerte. Vælg derfor den gode del.

Dette beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Mary hørte hans ord*, af Walter Rane, med tilladelse fra Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.
2. Se Luk 10:42.
3. Luk 10:38-39; fremhævelse tilføjet.
4. Joh 11:5.
5. Luk 10:40.
6. Luk 10:39.
7. Luk 10:40.
8. Luk 10:41-42.
9. 2 Nephi 2:28.
10. Moroni 7:47.
11. Jos 22:5; fremhævelse tilføjet.
12. Ether 12:33-34; fremhævelse tilføjet.
13. Moroni 7:47.
14. »Tungen kan være et skarpt sværd«, *Stjernen*, maj 1992, s. 19.
15. Moroni 7:46.
16. 1 Joh 4:19.
17. Moroni 7:48; fremhævelse tilføjet.

Vidnesbyrd: »Vælg den gode del«

Følgende korte vidnesbyrd blev båret i de to pauser i den musikalske præsentation »Vælg den gode del«.

Janet Edwards, missionær på Tempelpladsen, fra New York: Jeg boede i New York City og var fuldstændig optaget af teaterverdenen. Med de tragiske begivenheder den 11. september erkendte jeg med smerte, at min tilværelse ikke førte til evig glæde. Jeg tjente den forkerte herre; jeg havde glemt, at Jesus Kristus skal komme først. Den dag traf jeg den største beslutning i mit liv – jeg valgte Herren – hans fred og lykke.

Galina Pershina, missionær på Tempelpladsen, fra Rusland: Da jeg tilsluttede mig Kirken, bad min familie mig om ikke at forsøge at omvende dem. På min mission blev min mor alvorligt syg. Mine hjælpeforeningssøstre i Rusland lagde deres barmhjertige arme omkring hende. Når hun er sammen med dem, føler hun den samme ånd, som jeg føler; hun føler sig nærmere mig, hun føler Kristi kærlighed.

Florence Chukwurah, medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, fra Nigeria: Jeg valgte tidligt i livet at bryde med fattigdom og søgte ihærdigt Gud. Jeg besluttede at være lydig over for mine forældre og de ældre og arbejde alvorligt med min skole. Jeg besluttede at arbejde hårdt med mine hænder. Herren hørte mine bønner og belønnede min indsats med velsignelser til mig og min familie.

Donna S. Packer, hustru til præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum; mor, bedstemor og oldemor fra Utah: Jeg valgte at få mit eget vidnesbyrd – i mit daglige liv med alle prøvelserne kan jeg ikke leve på lånt lys. Jeg kan heller ikke altid læne mig op ad andres åndelige kundskab. Jeg skal selv vide det. Og det er kun Helligåndens kraft, der giver os et vidnesbyrd, som besegler det i vores sjæl, at Jesus er den levende Kristus. Dette ved jeg. ■

Janet Edwards

Florence Chukwurah

Galina Pershina

Donna S. Packer

I pagt med ham

KATHLEEN H. HUGHES

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentkab

Vores søsterfællesskab omfatter alle aldre og baggrunde, vi er forbundne af de pagter, vi har indgået.

Mine kære søstre. Dette år er gået hurtigt, og det er vidunderligt atter at mødes som søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Hjælpeforening. Uanset vores situation er vi velsignede som kvinder. Vi har indgået pagter med vor himmelske Fader som at udføre hans værk – og vi *udfører* dette værk! Vi har ligesom Maria og Marta anbragt os for Mesterens fødder og har valgt »den gode del«¹. Vi har valgt Kristus, og vi har valgt Hjælpeforeningen.

Og dog undrer jeg mig over, om vi kvinder har en fuldkommen vision af, hvad Hjælpeforeningen er. Da Joseph Smith læste de første vedtægter, forfattet af Eliza R. Snow, sagde han, at det var det bedste, han nogensinde havde set, men at han forestillede sig

»noget bedre«. Han ville »organisere kvinderne under præstedømmet efter præstedømmets mønster.«² Da profeten Joseph »overdrog nøglerne«³ og stiftede »Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening«, sagde han, at selve Kirken aldrig havde været fuldt organiseret indtil det øjeblik.⁴ Det er vigtigt, at vi forstår den udtalelse. Hjælpeforeningen blev stiftet af Gud ved en profet med magt fra præstedømmets myndighed, og dens eksistens er en nødvendig del af Kirkens organisation. Mænd og kvinder står samlet i præstedømmet og Hjælpeforeningen, mens vi stræber efter at føre familier til Kristus. Som kvinder bør vi aldrig tænke, at vores rolle i Kirken er mindre end mændenes. Ligesom vi som retfærdige kvinder ærer præstedømmet, må vi også ære *vore* kald som kvinder.

Da jeg studerede dette maleri af Martha og Maria sammen med Frelseren, kom jeg til at tænke på disse kvinder som mine forgængere. Jeg har tænkt på, om de også var kvinder »fulde af gode gerninger og almisser.«⁵ Det er rart at tænke på, at de og andre trofaste kvinder, som var Kristi disciple, måske har mødtes og lært om deres rolle i opbyggelsen af riget. De var kvinder i pagten som vi. De havde besluttet at give Frelseren hele deres hjerte. Da Hjælpeforeningen blev stiftet, udsprang den af vores guddommelige kaldelse og vores ønske om at

tjene, at elske og at tage vare på hinanden. Akkurat som ordnancerne og ledelse gennem præstedømmet er nødvendige for Herrens arbejde, er den tjeneste, vi udøver, det også.

For at udføre dette vigtige arbejde, vælger vi at være kvinder i pagten, kvinder som har givet hellige løfter til Herren. De af os, som har modtaget vore tempelvelsignelser, har lovet at ville ofre vores tid og talenter på at opbygge Herrens rige. I den pagt kan vi tjene Kirken i mange forskellige roller.

For tyve år siden blev jeg kaldet som Unge Pigers præsidentinde i mit ward. Mit hår var brunt og min krop var ... ja, lad os bare sige lidt mere smidig. Mange år senere blev jeg igen kaldet til samme stilling, denne gang i et nyt ward. Jeg blev genbrugt og jeg syntes det var spændende. Det var en chance for at forny min pagt med Gud om, at jeg ville tjene i hvilken som helst egenskab, han måtte have brug for mig. Nu var mit hår dog helt naturligt sølvfarvet (for det meste), og at nå mine tæer var blevet virkelig anstrengende. Men jeg følte mig ikke for gammel til igen at blive velsignet af bemærkelsesværdige, trofaste, intelligente og sjove unge kvinders levevis. Jeg ville gerne tro, at jeg på det tidspunkt havde lidt mere visdom at give dem og et stærkere vidnesbyrd om evangeliet, men atter engang lærte jeg ligeså meget af dem, som de gjorde af mig. Vores søsterfællesskab omfatter alle aldre og baggrunde, vi er forbundet af de pagter, vi har indgået.

Og husk, vi vokser aldrig ud af de pagter. Vi kan tjene hinanden i hver eneste fase af vores liv. Jeg hørte for nylig om en ung mor, hvis mand var i biskoprådet og sad på forhøjningen, mens hun kæmpede med sine urolige børn. En langt ældre kvinde tog den mindste på skødet og hjalp med at berolige hende. Sådanne enkle handlinger er en del af at bygge Guds

rige. Det er, hvad vi gør. Det er, hvem vi er som søstre i Hjelpeforeningen. Uanset om vi tjener som præsidentinde for Hjelpeforeningen eller lærer i Primary eller Unge Pigers lejrleder, opfylder vi vore hellige ansvar som søstre i Hjelpeforeningen. Når vi ringer for at checke op på en ældre nabo eller opmuntrer og hjælper en ung mor eller tager en anden familie med i vores bønner, holder vi vore pagter.

For nylig mødtes vores præsident-skab med en kirkeleder. Han sagde, at han ønskede, at Hjelpeforeningens og præstedømmets møder kunne være steder, hvor vi ville være i stand til at sige til hinanden: »Søstre eller brødre, jeg kæmper en kamp for tiden. Kan I hjælpe mig?« Jeg har været til sådanne hjelpeforeningsmøder. Jeg vil altid huske den søndag morgen, da der blev båret vidnesbyrd og en enig

søster fortalte om den ensomhed, hun følte i sin tilværelse. Hun havde oplevet svigt, skilsmisse og en deraf følgende økonomisk trang situation, mens hun prøvede at arbejde og tage sig af sine børn med en lille indtægt. Nu hvor hendes voksne børn var flyttet hjemmefra, følte hun ensomhedens smerte. Øjeblikket var sødt, Ånden stærk og jeg så søstre stimle sammen om hende for at gøre det, vi gør bedst – at elske hinanden. Hjelpeforeningslokalet var et heltigt sted den dag. Det var, hvad hvert eneste hjelpeforeningslokale burde være for alle søstre.

Det er så vigtigt, at vi medtager enhver søster. Lad os ikke glemme de kvinder, som tjener i Primary eller Unge Piger. De har brug for omsorgen fra trofaste besøgs lærerinder, og de har brug for veltilrettelagte inspirationsmøder for hjemmet, familien og

den enkelte. Der er også mange i vores midte, der bliver ældre – ligesom mig! I søstre på min alder eller ældre – vær søde at lade jer »genbruge.« Herren har brug for jeres tjeneste, og vi har brug for jer.

Jeg er opmærksom på den unge søster, som kæmper med overgangen fra Unge Piger til Hjelpeforeningen. Hun er trofast og stærk, og alligevel føler hun sig lige nu alene. Hvordan kan det være? Dersom vi i sandhed er søstre, burde vi kende hinandens behov. Denne periode i det unge voksenliv bør ikke være en overgang, men et naturligt trin – til et udvidet søsterfællesskab. Der er mange af disse unge kvinder i vore enheder. Find dem, elsk dem og inddrag dem i søsterfællesskabet. Til jer unge søstre vil jeg sige: Tro ikke, at I ved, hvad Hjelpeforeningen er, før I har sluttet jer sammen med

søstrene og gjort *deres* del for at lære *dem* at kende. At rykke fra Unge Piger til Hjælpeforeningen er ikke et skift fra en klasse til en anden; det er jeres mulighed for at tage større del i at tjene Herren og gøre hans gerning.

Søstre, vi er ikke en social klub, selv om dybe venskaber opstår fra vores søsterfællesskab. Vi er ikke, som jeg hørte en ung kvinde sige, »de gamle damer, som mødes om søndagen«. Vi har *magt*, når vi bruger den; magt givet os af Gud til at fuldføre hans hensigter. Vi er verdens største kvindeorganisation. Vi når ud i vore samfund med den viden og inspiration, som Herren har givet os, vi kan hjælpe med at lede en verden, som behøver vores vejledning. Det er det, profeten Joseph forventede; det er det, præsident Hinckley forventer af os i dag.

Omfanget af vores værk kan synes skræmmende, men som mit nylig døbte barnebarn hurtigt kan fortælle jer, er en pagt et tovejs løfte. Vi kender alle skriftstedet, som siger, at hvor »meget er givet er meget krævet.«⁶ Husk dog, at hvor meget er krævet, er meget også givet. Når vi indgår pagt med Gud og holder disse pagter, bliver alt muligt. Han giver os, hvad vi behøver for at gøre hans arbejde.

I aften, mine kære søstre, indbyder jeg jer til at genforpligte jer som kvinder i pagt med Kristus og hans organisation for os, hans døtre. Vælg den gode del. Vælg at følge Kristus. Vælg Hjælpeforeningen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

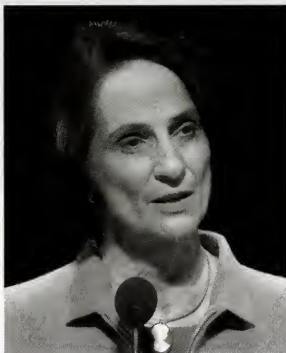
1. Se Luk 10:42.
2. Som citeret i Sarah M. Kimball, »Autobiography,« *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
3. George Albert Smith, »Address to the Members of the Relief Society,« *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 717.
4. Se »Story of the Organization of the Relief Society,« *Relief Society Magazine*, mar. 1919, s. 129.
5. ApG 9:36.
6. L&P 82:3.

Vælg I derfor Herren, Kristus

ANNE C. PINGREE

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Når en kvinde vælger at have Kristus som midtpunkt i sit liv ... vil hun bringe Herren ind til kernen i sit hjem og i sin familie

Søstre, for mig er det en smuk lære, at vi kan vælge at give Kristus *bele* vores hjerte – at vi kan vælge at gøre vor Frelser og Forløser til midtpunktet i vores liv. I os alle kan Jesu Kristi genoprettede evangelium »skrives ikke med blæk, men med den levende Guds ånd; ikke på stentavler, men på kødets tavler i hjertet.«¹ Vi valgte at følge Kristus i vores første prøvestand. Hvor er det en glædelig nyhed, at vi hver dag kan vælge Kristus i vores liv på jorden.

Som pagtskvinde i hele verden, er det en ubetinget nødvendighed at have Kristus som midtpunkt i vores

liv. I disse »hårde tider«² har vi virkelig behov for ham! Han er vores kilde til styrke og tryghed. Han er lys. Han er liv. Hans fred »overgår al forstand.«³ Som vor personlige Frelser og Forløser inviterer han os med udstrakte arme én efter én til at »komme til ham«⁴ på de mest personlige måder. Søstre, når en kvinde tager imod Frelserens invitation, bliver hun styrket individuelt, og andre bliver velsignet ved hendes retfærdige indflydelse.

Jeg tror på, at når en kvinde vælger at have Kristus som midtpunkt i sit liv, som centrum i sin personlige verden, vil hun bringe Herren ind til kernen i sit hjem og i sin familie, om så familien består af én eller af mange personer. Uanset hvor hun bor, og uanset hendes omstændigheder, så er hun *hjerteret* i hjemmet og i familien, og det, som findes i hver enkelt kvindes hjerte, reflekteres i hendes omgivelser og i ånden i hendes hjem.

Da vi var på en opgave i Japan inviterede en lokal kirkeleder os til at besøge sit hjem. Vi følte os bæredygtige over denne mulighed, men undrede os over, hvad hans hustru mon ville synes om hans invitation i sidste øjeblik til at tage gæster fra Salt Lake City med hjem. På vejen hjem ringede

manden til sin hustru og gav hende, hvad der for mig syntes omkring 15 minutter, til at forberede sig til dette uventede selskab.

Fra det øjeblik, hvor vi trådte inden for døren, og tog skoene af, blev vi varmt modtaget af en ung, stille hjælpeforeningssøster. Jeg fornemmede en ånd af orden, fred og kærlighed. Små børn forsvandt hurtigt ovenpå bærende på deres legetøj. I denne familie med otte børn, hvor de syv stadig boede hjemme, var det tydeligt, hvad familien satte højt. Hele hjemmet vidnede om Herren – billeder af Frelseren hang på væggen, et familiefoto og et billede af templet stod på et iøjefaldende sted, og eksemplarer af de meget brugte skrifter samt Kirkens videoer stod i en lige række på en hylde. »Åndens frugt ... kærlighed, glæde, fred ... venlighed, godhed, trofasthed«⁵ syntes at bo i dette hjem. Jeg forestillede mig det lille værelse fyldt med børn i alle aldre siddende omkring det lave bord, mens forældrene »taler om Kristus ... glæder [sig] i Kristus ... prædiker om Kristus ... profeterer om Kristus ... for at [deres] børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁶ Jeg fornemmede det svar, som børnene i dette hjem ville give på ældste Jeffrey R. Hollands spørgsmål: »Ved [jeres] børn, at vi elsker Gud af hele vores hjerte, og at vi længes efter at se hans Enbårne Søns ansigt – og falde ned for hans fødder?«⁷ Jeg tror, at svaret på det spørgsmål i dette japanske hjem ville blive et rungende *ja!*

Når en kvinde vælger at have Kristus som midtpunkt i sit liv, så vælger hun ikke kun dagligt at praktisere kristuslignende adfærd, men hun lærer også sin familie at gøre det samme. Som I ved, kære søstre, det er ved denne form for daglig praksis af kristuslignende adfærd, at vi får nogle af vore største udfordringer.

En mor gjorde sit bedste for at undervise i omvendelse i sit hjem. Dagen opstod, hvor hun måtte hjælpe sin 5-årige søn med at efterleve principperne, da hun tog ham tilbage til forretningen for at gøre regnskab for noget slik, han havde stjålet. Denne oplevelse er en oplevelse, som drengen *aldrig* glemmer. Han lærte på første hånd om at tage ansvar for sine handlinger. Med frygt i sit hjerte returnerede han slikket, sagde undskyld til forretningsbestyreren og lovede, at han aldrig igen ville stjæle. Jeg er glad for at kunne rapportere – at han har holdt sit løfte. Jeg ved det – fordi jeg var moderen, og min søn var den 5-årige.

Oplevelser som denne kommer til alle familier, selv når vi arbejder

i hårdt arbejde for at sikre vore elskede børn, børnebørn, niecer og nevøer i evangeliet. »Jeg prøver at bli' som Jesus«⁸ kræver øvelse, som senere bliver til en vane. At vælge at gøre Kristus til midtpunkt i vores liv, hjælper os på så mange måder i vore bestrebelse på at lære andre, at tage Herren med i deres liv. Sommetider føler vi, at vi står stille, men på disse nedslående dage husker jeg Frelserens trøstende ord: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk.«⁹

Når vi vælger den gode del og sætter Frelseren som midtpunkt i vores liv ved dagligt at bede om hans vejledning og hjælp, giver Gud os »magt og visdom«.¹⁰ Vi bliver velsignet med åndelig indsigt og kan

styrke vores familie. Da Doug, som er far til tre små børn, uventet mistede sit arbejde, var hans arbejdsloshedsunderstøttelse samt deres lille opsparing og lidt hjælp fra den øvrige familie de midler, hvorved han kunne forsørge sin familie. Hans hustru, Lori, prøvede at være positiv, da de begge måtte tage forskellige småjobs som hjælp til at dække deres udgifter. De fortsatte med at gøre alle de rigtige ting – de bad, læste i skrifterne, gik i templet og betalte tiende. Og på trods af hundrevis af ansøgninger og mange jobforespørgsler, var der kun få jobinterviews og intet tilbud om arbejde.

En dag – efter at have søgt arbejde i næsten seks måneder – ringede Lori til sin mor. Grådkvalt og med nogen vrede i sin stemme sagde hun: »Jeg tror ikke på, at vor himmelske Fader lytter til os. Jeg tror ikke, at jeg kan bede længere, for det hjælper ikke noget.«

Under telefonsamtalen modtog Loris mor nogle inspirerede ord og tanker, mens hun bar vidnesbyrd og mindede sin datter om noget, som hun allerede vidste: »Lori, du ved bedre. Du ved, at vor himmelske Fader elsker dig og er opmærksom på dine behov. Men sommetider må vi vente. Måske er dette din renselses ild. Det ved jeg ikke. Men jeg ved med sikkerhed: Du har behov for omgænde at gå ind i dit soveværelse og knæle ned og bede Herren om at trøste dig og give dig fred. Doug vil finde et arbejde, men det tager måske lidt tid endnu. Husk på alle, som elsker jer, og som beder for jer, og som hjælper jer. I er meget velsignede.«

Det, som Lori blev klar over, da hun knælede i bøn – fordi hun fokuserede på Herren – var, at hun tænkte i nye baner. Hun bragte Frelserens kærlighed ind i sit eget liv og ind sit hjem.

Kære søstre, jeg har ofte følt Herrens kærlighed i mit liv. På gode dage og på dage, hvor jeg har følt mig ude af stand til at klare de udfordringer, der lå foran mig, har jeg henvendt mig til Herren om hjælp. Jeg vidner om, at han *altid* er til stede. Hans barmhjertige, kærlige arme er udstrakt til mig og til jer. Med hele mit hjerte erklærer jeg, at Jesus Kristus er min styrke. Han er mit håb. Han er min Frelser og Forløser. Med jer siger jeg: »Jeg og mit hus vil tjene Herren.«¹¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Kor 3:3.
2. Gordon B. Hinckley, »De tider, vi lever i«, *Liabona*, jan. 2002, s. 83.
3. Fil 4:7.
4. Omni 1:26.
5. Gal 5:22.
6. 2 Nephi 25:26.
7. »En bøn for børnene«, *Liabona*, maj 2003, s. 87.
8. »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, nr. 40.
9. L&P 64:33.
10. Alma 31:35.
11. Jos 24:15; fremhævelse tilføjet.

Til Kirkens kvinder

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Tak, for at være gode mennesker og for at gøre det, I gør.
Må Himlens velsignelser hvile på jer.*

Det er sagt: »Vær venlig over for kvinderne. De udgør halvdelen af befolkningen, og er mødre til den anden halvdel.«

Mine kære søstre, I vidunderlige kvinder, som har valgt den gode del. Jeg beundrer højt alt det, I gør. Jeg ser jeres hænder i alt.

Mange af jer er mødre, og det er tilstrækkeligt til at være beskæftiget på fuld tid.

I er ægtefæller – den allerbedste ven, som jeres mand nogensinde har haft eller nogensinde vil få.

I passer hus. Det lyder ikke af så meget, vel? Men det er et stort arbejde at holde et hus rent og pænt.

I er indkøbere. Indtil jeg blev ældre, tænkte jeg aldrig på, hvor krævende et ansvar det er at have mad på hylderne, holde tøjet pænt og præsentabelt samt at købe alt det, der

er nødvendigt for at holde et hjem kørende.

I er sygeplejersker. Ved enhver sygdom, der dukker op, er I den første, der hører om det, og den første, der kommer med hjælp. Ved alvorlig sygdom sidder I ved sengen, dag og nat, og trøster, opmuntrer, plejer og beder.

I er familiens chauffør. I kører jeres børn til avisruter, til sportskampe, kører dem til wardsudflugter, fragter dem her, der og alle vegne, mens de lever deres travle tilværelse.

Og således kunne jeg blive ved. Mine børn er nu alle vokset op. Nogle af dem er i 60'erne. Men når de ringer, og jeg tager telefonen, siger de: »Hvordan har du det?« Og før jeg kan svare, spørger de: »Er mor hjemme?«

Hun har været deres faste holdpunkt hele livet. Siden de var spæde, har de henvendt sig til hende, og hun har altid været der med hengivenhed, vejledning, undervisning og velsignet dem på alle mulige måder.

Nu har vi børnebørn, som er mødre. De besøger os, og jeg er forundret over deres tålmodighed, deres evne til at berolige deres børn, få dem til at holde op med at græde, og som jeg ser det, gøre tusind andre ting.

De kører bil, de bruger computere, de deltager i deres børns aktiviteter, de laver mad og syer, de underviser, og de taler i Kirken.

Jeg ser deres mænd, og jeg har lyst

til at sige til dem: »Vågn op. Bær jeres del af læsset. Værdsætter I virkelig jeres hustru? Ser I, hvor meget hun gør? Roser I hende nogensinde? Siger I nogensinde tak til hende?«

Nuvel, mine kære kvinder, jeg takker jer. Tak, for at være gode mennesker og for at gøre det, I gør. Må Himlens velsignelser hvile på jer. Må jeres bønner blive besvaret, og jeres håb og drømme blive til virkelighed.

I tjener så flot i Kirken. I tænker, at det er meget krævende. Det er det. Men med enhver løst opgave, følger der en stor belønning.

Mange af jer tror, at det er mislykket for jer. I føler, at I ikke gør det så godt, og at al jeres indsats ikke er tilstrækkeligt.

Sådan har vi det alle. Jeg føler det sådan, mens jeg taler til jer i aften. Jeg længes efter, jeg beder om styrke og evne til at opløfte jer, inspirere jer, takke jer, rose jer og bringe en smule glæde til jeres hjerte.

Vi bekymrer os alle om vore præstationer. Vi ønsker alle, at vi kunne gøre det bedre. Men desværre opfatter vi ikke, vi ser ikke ofte resultaterne af det, vi gør.

Jeg husker, at jeg deltog i en stavs-konference på østkysten for mange år siden. På flyet på vej hjem følte jeg, at det var mislykket fuldstændig for mig. Jeg følte ikke, at jeg havde hjulpet én eneste. Jeg havde det elendigt og følte mig utilstrækkelig.

Så nogle år senere deltog jeg i en anden konference i Californien. Ved mødets slutning kom en mand op til mig og sagde: »Du deltog i en konference for nogle år siden på det og det sted.«

»Ja,« sagde jeg, »jeg var der, og jeg kan godt huske det.«

Manden sagde: »Du rørte mit hjerte. Jeg kom kun af nysgerrighed til det møde. Jeg var ikke rigtig interesseret. Jeg var på nippet til at forlade Kirken. Men da det blev bekendtgjort,

at en fra De Tolv Apostle kom, besluttede jeg at komme.

Du sagde noget, som fik mig i gang med at tænke. Det rørte mig og forblev hos mig og skubbede til mig. Jeg besluttede at skifte kurs. Jeg ændrede mig fuldstændig. Nu bor jeg her i Californien. Jeg har et godt arbejde, som jeg er taknemmelig for. Jeg håber, at jeg er en god ægtemand og far. Og nu tjener jeg som rådgiver i biskoprådet i mit ward. Jeg er lykkelige, end jeg har været på noget andet tidspunkt i mit liv.«

Jeg takkede ham, og da jeg gik derfra, sagde jeg til mig selv med en hovedrysten: »Man ved aldrig. Man ved aldrig, om man gør noget godt. Man ved aldrig, hvor meget godt man gør.«

Nuvel, mine kære søstre, sådan er det med jer. I gør jeres bedste, og jeres bedste medfører meget godt for jer selv og for andre. Plag ikke jer selv med en følelse af fiasko. Gå på knæ og bed om Herrens velsignelser. Rejs jer op og gør det, som I bliver bedt om. Overlad det så i Herrens hænder. I vil erfare, at I har præsteret noget uvurderligt.

Nuvel, jeg taler til en meget forskelligartet gruppe. Der er unge

kvinder, som stadig går i skole eller som arbejder. I er enlige. I håber at få fat i den fuldkomne mand. Jeg har endnu ikke mødt en, der er fuldkommen. Sigt højt, men sigt ikke så højt, at I rammer helt ved siden af jeres mål. Det, der virkelig betyder noget, er, at han vil elske jer, at han vil respektere jer, at han vil ære jer, at han vil være fuldstændig tro mod jer, at han vil give jer frihed til at udtrykke jer og frihed til at udvikle jeres egne talenter. Han vil ikke være fuldkommen, men hvis han er venlig og betænksom, hvis han kan arbejde og tjene til livet, hvis han er ærlig og fuld af tro, så er det sandsynligt, at I ikke går helt galt i byen, og at I vil blive udmåleligt lykkelige.

Nogle af jer bliver aldrig gift i dette liv. Det er af og til tilfældet. Skulle det ske, så tilbring ikke hele livet med at sørge over det. Verden har stadig brug for jeres talenter. Den har brug for jeres bidrag. Kirken har brug for jeres tro. Den har brug for jeres stærke, hjælpende hånd. Livet er aldrig en fiasko, før vi kalder det en fiasko. Der er så mange, som har brug for jeres hjælpende hænder, jeres kærlige smil, jeres betænksomhed. Jeg ser så

mange dygtige, attraktive, vidunderlige kvinder, som ikke har fundet kærligheden. Jeg forstår det ikke, men jeg ved, at der et sted i den Almægtiges plan, den evige plan, som vi kalder for Guds plan for lykke, vil komme muligheder og belønninger til alle, som søger dem.

Til jer unge kvinder med små børn, I har en voldsom udfordring. Alt for ofte er der ikke penge nok. I må spinke og spare. I må være kloge og påpasselige med jeres udgifter. I må være stærke, frimodige og tapre og gå fremad med glæde i jeres øjne og kærlighed i jeres hjerte. Hvor er I velsignede, mine kære, unge mødre. I har børn, der for evigt vil være jeres. Jeg håber, at I er blevet beseglet i Herrens hus, og at jeres familie bliver en evig familie i vor Faders rige.

Må I få styrke til at bære jeres tunge byrder, til at klare alle forpligtelser, til at vandre side om side med en god, trofast og omsorgsfuld mand og sammen med ham opdrage jeres børn i retfærdighed og sandhed. Intet andet, som I nogensinde vil eje, ingen verdslig ejendom, som I vil erhverve, vil være så værdifuld som jeres børns kærlighed. Må Gud velsigne jer, mine kære, kære unge mødre.

Så har vi jer lidt ældre kvinder, som hverken er unge eller gamle. I er i den mest vidunderlige sæson i livet. Jeres børn er i deres teenageår. En eller to er måske gift. Nogle er på mission, og I yder ofre for at støtte dem på deres mission. I håber og beder for deres succes og lykke. Til jer, kære kvinder, har jeg et særligt råd.

Tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især. I behøver ikke et stort slot med en altfortærende husleje, der bliver ved i det uendelige. I har brug for et komfortabelt og behageligt hjem, hvor kærligheden bor. Det er sagt, at der intet smukkere billede findes end det af en god kvinde, som forbereder et måltid til sine kære.

Afvej omhyggeligt, hvad I gør. I har ikke brug for nogle af de overdådige ting, som et arbejde uden for hjemmet måske kan købe. Afvej omhyggeligt betydningen af, at I er hjemme, når jeres børn kommer fra skole.

Mødre, sørg godt for jeres døtre. Vær tæt knyttet til dem. Lyt til dem. Tal med dem. Før dem væk fra at gøre noget dumt. Vejled dem til at gøre det rette. Hjælp dem med at klæde sig pænt og anstændigt. Beskyt dem mod alt det forfærdelige onde, som omgiver dem.

Styrk jeres sønner med kærlighed og råd. Lær dem vigtigheden af personlig renhed og pæn påklædning. Sjuskede vaner fører til sjuskede liv. Skab en sans for disciplin i dem. Bevar dem værdige til at tjene Kirken som missionærer. Giv dem noget at gøre, så de kan lære at arbejde. Lær dem at være sparsommelige. Arbejde og sparsommelighed fører til velstand. Lær dem, at der ikke sker noget virkeligt værdifuldt efter kl. 23. Og forklær dem ikke. Hvis de kommer på mission, så er de måske nødt til at leve under forhold, som I ikke ville ønske for dem. Vær ikke bekymrede for dem. Giv dem opmuntring.

Fremelsk i jeres børn et ønske om uddannelse. Det er nøglen til succes i livet. Og lær dem samtidig det, som præsident David O. McKay plejede at minde os om: »Ingen succes i livet kan erstatte fiasko i hjemmet.«

Nu taler jeg til jer enige mødre, hvis byrder er så tunge, fordi I er blevet efterladt eller er blevet enker. I har en forfærdelig byrde. Bær den klogt. Søg Herrens velsignelser. Vær taknemmelig for enhver hjælp, der måtte komme fra præstedømmets kvorummer for at hjælpe jer i jeres hjem eller på andre områder. Bed stille i jeres lønkammer, og lad tårerne flyde, hvis I har brug for det. Men sæt altid et smil på jeres ansigt, når I er sammen med jeres børn eller andre.

Nu til jer kære bedstemødre, jer ældre enker og ældre kvinder, der er alene. Hvor er I smukke. Jeg ser på min kære hustru, der snart fylder 92. Hendes hår er hvidt, hendes ryg lidt bøjet.

Jeg tager en af hendes hænder i min og ser på den. Engang var den så smuk, fast og klar. Nu er den rynket, lidt knoglet og ikke så stærk. Men den fortæller om kærlighed, fasthed og tro, om hårdt arbejde gennem årene. Hendes hukommelse er ikke, hvad den engang var. Hun kan huske noget, der skete for 50 år siden, men måske ikke det, der skete for en halv time siden. Sådan har jeg det også.

Men jeg er så taknemmelig for hende. I 66 år har vi vandret sammen, hånd i hånd, med kærlighed og opmuntring, med værdsættelse og respekt. Det kan ikke vare længe, før en af os træder gennem sløret. Jeg håber, at den anden hurtigt følger efter. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal klare mig uden hende, selv på den anden side, og jeg håber, at hun ikke ved, hvordan hun skal klare sig uden mig.

Mine kære venner i Hjælpeforeningen, uanset hvad jeres

situation er, uanset hvor I bor, gid Himlens vinduer må åbnes og velsignelser regne ned over jer. Må I leve med kærlighed til hinanden. Må I række ned og løfte dem op, hvis byrder er tunge. Må I bringe lys og skønhed til verden og især til jeres hjem og til jeres børns tilværelse.

I ved, som jeg gør, at Gud, vor evige Fader, lever. Han elsker jer. I ved, som jeg gør, at Jesus er Kristus, hans udødelige Søn, vor Forløser. I ved, at evangeliet er sandt, og at himlen er nær, hvis vi fremlesker den i vores tilværelse.

I er Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellighe. Ingen organisation er dens lige. Vær stolte deraf. Hold jeres hoved højt. Arbejd flittigt. Gør alt, hvad Kirken beder jer om. Bed med tro. Man ved aldrig, hvor meget godt man udretter. Andre velsignes af jeres indsats. Må I opleve Helligåndens trøstende og belønnende favntag, det beder jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. Citeret fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s. 42; i Conference Report, apr. 1935, s. 116.

De talte til os

Forslag til børn og deres familie

Husker du, hvad der skete ved generalkonferencen? Hvad lærte du? Her er nogle forslag til at hjælpe dig med at anvende de råd, som Kirkens ledere gav.

Præsident Gordon B. Hinckley: »Til vore unge, denne generations herlige ungdom, siger jeg: Vær tro. Hold fast ved troen. Stå fast på det,

I ved er rigtigt ...

»... Lev efter jeres standarder. Bed om vejledning og beskyttelse fra Herren. Han vil aldrig lade jer være alene. Han vil trøste jer. Han vil støtte jer.«

Drøft dette råd fra den tale, der begynder på side 82.

Gennemgå Standarder, som findes bag i dit hæfte, Tro på Gud. Drøft med dine forældre den måde, hvorpå du efterlever dine standarder.

Præsident Thomas S. Monson, forsteråd giver i Det Første Præsidentskab: »Da vores yngste søn, Clark, nærmede sig sin 12 års

fødselsdag, var han og jeg ved at gå ud af Kirkens administrationsbygning, da præsident Harold B. Lee kom hen til os og hilste på os. Jeg nævnte, at Clark snart blev 12 år, hvorefter præsident Lee vendte sig mod ham og spurgte: »Hvad sker der med dig, når du bliver 12?»

... Uden tøven sagde Clark til præsident Lee: »Så bliver jeg ordineret til diakon.«

Det var det svar, som præsident Lee var ude efter. Så gav han vores søn dette råd: »Husk på, at det er en stor velsignelse at bære præstedømmet.«

Slå op på den tale, der begynder på side 56. Læs om, hvordan præsident Monson hjalp et wardsmedlem, da han var diakon. Drøft måder, hvorpå du kan tjene en nabo eller et medlem af wardet eller grenen.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Engang rejste bedstefar om vinteren til

Idaho, hvor han mødte en bekendt, som det gik skidt for. Det var koldt, og bedstefars ven havde ingen frakke. Bedstefar tog sin frakke af og gav den til ham.

»... Begynd at åbne op for viden om, hvem I virkelig er, ved at lære mere om jeres forfædre.«

Gennemgå nogle af historierne i den tale, der begynder på side 53. Bed dine forældre om at fortælle en yndlingshistorie om en af deres forfædre. Skriv historien ned.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum:

Husk, det første syn, da den unge Joseph knælede i lunden. Straks blev han omgivet af tæt mørke. Han blev grebet af fjendens kraft, et virkeligt væsen fra den usete verden. Han gjorde, hvad enhver af jer kan gøre. Han kaldte på Gud og den onde kraft forlod ham.

Der er stor kraft i bøn. Som Guds søn eller datter, kan I, ligesom Joseph gjorde, bede til Gud i Jesus Kristi navn om styrke.

Drøft denne historie fra den tale, der begynder på side 24. Fortæl så resten af Joseph Smiths oplevelse i den hellige lund. Se Joseph Smith-Historie 1:15-20.

Eldste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum:

»Tænk fx på troen hos en dreng, som er 8 år gammel, og som står over for en hasteoperation for akut blindtarmsbetændelse. Da han lå på operationsbordet, så han på kirurgen og sagde: »Doktor, vil du bede for mig, før du begynder at operere?»

Lægen kiggede forbløffet på drengen og sagde: »Hvorfor, jeg kan ikke bede for dig.«

Find ud af, hvad drengen derpå gjorde ved at læse denne historie fra den tale, der begynder på side 44. Tænk dernæst på engang, hvor dine bønner blev besvaret. Hvis du gerne vil, kan du fortælle din familie om din oplevelse.

Eldste Sheldon F. Child fra De Halvfjerds: »Hvis Gud elsker os nok til at sende os profeter, så må vi elske ham nok til at følge dem. At følge

profeterne vil være med til at beskytte os mod livets storme og lede os til Kristus.«

Se den tale, der begynder på side 8. Lav en liste over måder, hvorpå du vil følge de råd, præsident Hinckley gav ved konferencen.

Sydney S. Reynolds, førsterrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab: »Frelseren gav sit liv for hver enkelt af os. Han kender vore glæder og vore sorger. Han kender mit navn og dit navn.«

Se den tale, der begynder på side 76. Hvordan ved du, at Jesus Kristus kender dit navn, dine glæder og dine sorger? Drøft, hvordan du kan vise din kærlighed til ham. ●

HISTORIER MAN KAN LÆSE OG FORTÆLLE

Hjælper du til med familieaftenen, eller forbereder du en tale til Primary? Læs de konferencetaler, der begynder på de sider, der står nævnt herunder. Du vil finde historier, du kan fortælle og få indsigt, som du kan dele.

Nigerianske hellige får tempelanbefaling, 13

Ældste Zwick velsigner sygt barn, 34

Forældre kysser børns hænder, 34

Blind mand løber maraton, 34

Dreng ønsker ikke præstedømmevelsignelse, 50

Vred ung mand forlader hjemmet, 56

Præsident Monson besøger ældre par, 56

Præsident Monson besøger søndagsskolelærere, 67

I Japan bærer søster Glegg vidnesbyrd på portugisisk, 76

Hjemløs mand ændrer sit liv, 78

Mand husker ældste Haightes eksempel, 35

En forældreløs pige krydser prærien, 53

Familie pantsætter forlovelsesring for at betale tiende, 76

Vor tids lærdomme, 2004

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forberholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2004. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker behov og situationen hos medlemmerne af kvorummet eller klassen; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og undervisere bør opmuntre til drøftelser frem for forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere medlemmerne af kvorummet eller klassen til at anvende de drøftede evangeliske principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller klassedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse og i Vejledning i undervisning*.

1. Familien er af afgørende betydning i Skaberens plan

2 Mos 20:12; Mal 3:24; Mosiah 27:14; L&P 93:36-40; Moses 5:4-5, 9-12.

Gordon B. Hinckley, »Familieaftens«, *Liabona*, mar. 2003, s. 2-5.

James E. Faust, »Berig dit liv med familieaftens«, *Liabona*, juni 2003, s. 2-6.

Boyd K. Packer, »De gyldne år«, *Liabona*, maj 2003, s. 82-84.

L. Tom Perry, »Vigtigheden af familien«, *Liabona*, maj 2003, s. 40-43.

»Familien kan blive evig«, kapitel 36 i *Håndbog i*

evangeliske principper.

2. Sig tak

Luk 17:11-19; Mosiah 26:38-39; Alma 37:37; L&P 78:19; 98:1-3.

David B. Haight, »Var der ikke ti, der blev rene?« *Liabona*, nov. 2002, s. 24-26.

Dallin H. Oaks, »Opsend tak for alt«, *Liabona*, maj 2003, s. 95-98.

»Taknemmelighed«, i *Til styrke for de unge*.

»Udvalgt taknemmelighed«, lektion 35 i *Sidste dages bellige kvinder, del B*.

3. Arbejde i Herrens vingård

Matt 16:24-26; Joh 12:26; 1 Nephi 3:7; Mosiah 2:17; 4:27; L&P 123:17.

Thomas S. Monson, »Forbliv i dit embede«, *Liabona*, maj 2003, s. 54-57.

Jeffrey R. Holland, »Kaldet til at tjene«, *Liabona*, nov. 2002, s. 36-38.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liabona*, nov. 2002, s. 75-78.

»Ofre«, kapitel 26, og »Tjeneste«, kapitel 28 i *Håndbog i evangeliske principper*.

4. Andelig og timelig uafhængighed

Mal 3:8-10; Matt 6:5-13; Alma 37:37; L&P 88:119.

Gordon B. Hinckley, »Til brødrene i præstedømmet«, *Liabona*, nov. 2002, s. 56-59.

Russell M. Nelson, »Bønnens herlige kraft«, *Liabona*, maj 2003, s. 7-9.

Robert D. Hales, »Tiende: En prøve på tro, som medfører evige velsignelser«, *Liabona*, nov. 2002, s. 26-29.

»Arbejde og det personlige ansvar«, kapitel 27 i *Håndbog i evangeliske principper*.

5. Velsignelser gennem præstedømmet

L&P 13; 27:12; 107:39; 110:11-16; 128:20; Joseph Smith – Historie 1:68-74.

Boyd K. Packer, »Stavspatriarken«, *Liabona*, nov. 2002, s. 42-45.

L. Tom Perry, »Kaldet af Gud«, *Liabona*, nov. 2002, s. 7-10.

David B. Haight, »At vokse i præstedømmet«, *Liabona*, maj 2003, s. 43-45.

»Præstedømmet« og »Præstedømmets organisation«, kapitel 13 og 14 i *Håndbog i evangeliske principper*.

6. Udvis tro i tider med usikkerhed

Hebr 11; Jak 1:3-6; Helaman 12:1; Ether 12:6; L&P 6:20; 59:21.

Gordon B. Hinckley, »Krig og fred«, *Liabona*, maj 2003, s. 78-81.

Joseph B. Wirthlin, »Mon han så vil finde troen på jorden?« *Liabona*, nov. 2002, s. 82-85.

Richard G. Scott, »Troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser«, *Liabona*, maj 2003, s. 75-78.

Robert D. Hales, »Tro i prøvelser bringer fred og lykke«, *Liabona*, maj 2003, s. 15-18.

»Tro på Jesus Kristus«, kapitel 18, og »Lydighed«, kapitel 35 i *Håndbog i evangeliske principper*.

7. Undervisnings

Jer 31:15-16; Luk 15:11-32; Joh 1:43; 3 Nephi 17:11-24; L&P 68:25, 28.

Thomas S. Monson, »Forbilleder«, *Liabona*, nov. 2002, s. 60-67.

James E. Faust, »Hyrdens hos fårene væger«, *Liabona*, maj 2003, s. 61-68.

Jeffrey R. Holland, »En bøn for børnene«, *Liabona*, maj 2003, s. 85-87.

»Familieansvar«, kapitel 37 i *Håndbog i evangeliske principper*.

8. Succes i missionering

Joh 21:15-17; 1 Joh 4:18-19; Mosiah 28:3; L&P 4:5; 88:81.

Dallin H. Oaks, »Jeg går, hvor du sender mig

hen», *Liabona*, nov. 2002, s. 67-70.

M. Russell Ballard, »Medlemsmissioneringens væsentlige rolle«, *Liabona*, maj 2003, 37-40.

M. Russell Ballard, »Den bedste generation af missionærer«, *Liabona*, nov. 2002, s. 46-49.

Henry B. Eyring, »Et barn og en discipel«, *Liabona*, maj 2003, s. 29-32.

»Missionering«, kapitel 33 i *Håndbog i evangeliske principper*.

9. Nadveren og nadvermødet
Det anbefales, at der undervises i dette emne på en fjerde søndag i årets sidste tre måneder.

Matt 26:26-29; 3 Nephi 18:1-12; Moroni 4, 5; L&P 59:9-14.

Gordon B. Hinckley, »Til brødre i præstedømmet«, *Liabona*, nov. 2002, s. 56-59.

Russell M. Nelson, »Tilbedelse ved nadvermødet«, *Liabona*, aug. 2004.

Dallin H. Oaks, »Evangeliet i vores livs«, *Liabona*, juli 2002, s. 36-39.

Dallin H. Oaks, »Særlige vidner om Kristus«, *Liabona*, apr. 2001, s. 14.

»Nadveren«, kapitel 23 i *Håndbog i evangeliske principper*.

10. Vær en Kristi discipel

Matt 11:28-30; Gal 6:8; Alma 38:8-9; L&P 6:4-34; 101:36-38.

Thomas S. Monson, »Ti! Vær stille«, *Liabona*, nov. 2002, s. 53-56.

James E. Faust, »Styrk det indre menneske«, *Liabona*, feb. 2003, s. 2-7.

Neal A. Maxwell, »Omsorg for sjælens liv«, *Liabona*, maj 2003, s. 68-70.

Richard G. Scott, »At være fri for tunge byrder«, *Liabona*, nov. 2002, s. 86-88.

»Omvendelse«, kapitel 19, og »Udvikling af vore talenter«, kapitel 34 i *Håndbog i evangeliske principper*. ■

Kildematerialer til *Det Aronske Præstedømme 2*

Til brug i 2004, lektion 1-25. Fremtidige kildematerialer bliver trykt i *Liabona* i maj- og november-numrene. *Liabona* er også tilgængeligt på internettet på mange sprog på www.lds.org.

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-25. Flere forslag til undervisning står på siden »Sådan anvender du *Liabona*« i de ti numre, der ikke indeholder konferencetaler.

Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om påske, så overvej at bruge konferencetaler, artikler fra Kirkens blade og salmer, som fokuserer på Frelserens liv og mission.

Lektion 1: Hvem er jeg?

Thomas S. Monson, »Herrens fyrtårn: Et budskab til Kirkens unge«, *Liabona*, maj 2001, s. 2-7.

N. Eldon Tanner, »I dag vil jeg ...«, *Liabona*, mar. 2003, s. 26-29.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liabona*, jan. 2001, s. 40-43.

Lektion 2: At kende vor himmelske Fader

Gordon B. Hinckley, »Du er Guds barn«, *Liabona*, maj 2003, s. 117-119.

James E. Faust, »At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liabona*, feb. 1999, s. 2-6.

Sydney S. Reynolds, »Jeg kan bede til min himmelske Fader til hver en tid og på alle steder«, *Liabona*, maj 2003, s. 113-114.

Lektion 3: Tro på Jesus Kristus

»Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liabona*, apr. 2000, s. 2-3.

Joseph B. Wirthlin, »Må han så vil finde troen på jorden?«, *Liabona*, nov. 2002, s. 82-85.

»Tro på Jesus Kristus«, *Liabona*, mar. 2002, s. 42-43.

Lektion 4: Helligåndens ledsagelse

James E. Faust, »Samkvem med Helligånden«, *Liabona*, mar. 2002, s. 2-7.

Kenneth Johnson, »Underkast jer den Helligåndens ledelse«, *Liabona*, nov. 2002, s. 89-91.

Margaret D. Nadauld, »En trøster, en vejleder og et vidne«, *Liabona*, juli 2001, s. 109-111.

Lektion 5: Handlefrihed

Jess L. Christensen, »Det valg, som indledte jordelivet«, *Liabona*, aug. 2002, s. 38-41.

Sharon G. Larsen, »Handlefrihed – En velsigelse og en byrde«, *Liabona*, jan. 2000, s. 12-14.

»Hold dig selv fri«, *Liabona*, feb. 2003, s. 33.

Lektion 6: Kristuslignende tjeneste

James E. Faust, »Hvad får jeg ud af det?«, *Liabona*, nov. 2002, s. 19-22.

L. Tom Perry, »Lær at tjene«, *Liabona*, maj 2002, s. 10-19.

»Gør dig selv nyttig«, *Liabona*, mar. 2001, s. 24.

Lektion 7: Familiens evige betydning

Russell M. Nelson, »Sæt dit eget hus i orden«, *Liabona*, jan. 2002, s. 80-83.

Scott Bean, »Sandheden om min familie«, *Liabona*,

mar. 2003, s. 30-31.

»Vores største lykke«, *Liabona*, juni 2003, s. 26-29.

Lektion 8: Åndelighed

Douglas L. Callister, »Søg Guds Ånd«, *Liabona*, jan. 2001, s. 38-39.

Sharon G. Larsen, »Stå på hellige steder«, *Liabona*, juli 2002, s. 103-105.

»Den jordiske kamp«, *Liabona*, sep. 2001, s. 30-31.

Lektion 9: Omvendelse og Jesu Kristi forsoning

Richard G. Scott, »At være fri for tunge byrder«, *Liabona*, nov. 2002, s. 86-88.

Jay E. Jensen, »Ved du, hvordan man omvender sig?«, *Liabona*, apr. 2002, s. 14-17.

Spencer V. Jones,

»Overvind syndens stank«, *Liabona*, maj 2003, s. 88-89.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?«, *Liabona*, nov. 1999, s. 26-28.

Lektion 10: Studer skrifterne

Boyd K. Packer, »Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus«, *Liabona*, jan. 2002, s. 71-74.

Lani Ricks, »Hundrede spørgsmål«, *Liabona*, sep. 2001, s. 8-9.

»Forslag til skriftstudium«, *Liabona*, sep. 2001, s. 29.

Lektion 11: Satan og hans fristelser

Gordon B. Hinckley, »Overvind de 'Goliat'er' vi møder i livet«, *Liabona*, feb. 2002, s. 2-6.

Boyd K. Packer, »Åndelige krokodiller«, *Liabona*, okt. 2002, s. 8-11.

David E. Sorenson, »Man kan ikke klappe en klapperlange«, *Liabona*, juli 2001, s. 48-50.

Richard C. Edgley, »Satan's sæk med snetter«, *Liabona*, jan. 2001, s. 52-53.

Lektion 12: Bøn

James E. Faust, »Bønnens livline«, *Liabona*, juli 2002, s. 62-69.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liabona*, jan. 2002, s. 16-19.

Joel B. Macariola, »Tre centavos«, *Liabona*, juni 2002, s. 20-21.

Lektion 13: Faste

Joseph B. Wirthlin, »Fastelovens«, *Liabona*, juli 2001, s. 88-91.

Thaiz Martins Leal, »Noget, jeg måtte gøre«, *Liabona*, feb. 2002, s. 32-33.

Brigada Acosta de Pérez, »Velsignet for at faste«, *Liabona*, okt. 1999, s. 46-48.

Lektion 14: Lydighed mod Gud

Hugh B. Brown, »Solbærbusken«, *Liabona*, mar. 2002, s. 22-24.

Robert D. Hales, »Vend tilbage med æres«, *Liabona*, nov. 2001, s. 10-15.

H. Ross Workman, »Pas på knurren«, *Liabona*, jan. 2002, s. 98-100.

Lektion 15: Ophøjelse gennem at overholde pagter

Thomas S. Monson, »Invitation til ophøjelse«, *Sjernen*, sep. 1993, s. 2-7.

Dennis B. Neuschwander, »Ordinancer og pagter«, *Liabona*, nov. 2001, s. 16-23.

Bonnie D. Parkin, »I hjertets hellighed«, *Liabona*, nov. 2002, s. 103-105.

Lektion 16: Tiende og offerydelse

Robert D. Hales, »Tiende: En prøve på tro, som medfører evige velsignelser«, *Liabona*, nov. 2002, s. 26-29.

Earl C. Tingey, »Tiendelovens«, *Liabona*, juli 2002, s. 10-12.

Jennifer M. Severino, »Tiendebetalingen«, *Liabona*, dec. 2002, s. 46.

Lektion 17: Patriarkalske velsignelser

Boyd K. Packer, »Stavspatriarken«, *Liabona*, nov. 2002, s. 42-45.

Richard P. Lindsay, »Fastlæg din kurs med dens«, *Sjernen*, aug. 1991, s. 18-21.

»Hvordan kan jeg forberede mig på at modtage min patriarkalske velsignelse?«, *Liabona*, aug. 2001, s. 22-24.

Lektion 18: En lærers pligter i Det Aronske Præstedømme

Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liabona*, jan. 2000, s. 58-61.

Cecil O. Samuelson jun., »Vor pligt mod Gud«, *Liabona*, jan. 2002, s. 47-49.

H. David Burton, »Og sådan er det«, *Liabona*, maj 2003, s. 48-50.

Lektion 19: Et sønderknust hjerte og en angerviven ånd

Ezra Taft Benson, »En stor forandring i hjertet«, *Sjernen*, mar. 1990, s. 2-7.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liabona*, juni 2001, s. 14-21.

Michele Tolley, »Låst ude«, *Liabona*, juli 2003, s. 22-24.

Lektion 20: Omdeling af nadveren

Gordon B. Hinckley, »I, mine medtjenere«, *Sjernen*, maj 1989, s. 2-6.

Peter B. Gardner, »Mere end ord«, *Liabona*, feb. 2002, s. 28-29.

Wayne B. Lynn, »For gamle til at omdele nadveren?«

Liabona, maj 2001, s. 8-9.

Lektion 21: Forberede sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme

Robert D. Hales, »Opfyld din pligt mod Gud«, *Liabona*, jan. 2002, s. 43-46.

Jeffrey R. Holland, »I skal hellige jer«, *Liabona*, jan. 2001, s. 46-49.

Henry B. Eyring, »Våg sammen med mig«, *Liabona*, juli 2001, s. 44-47.

Lektion 22: Patriarkalsk lederskab i hjemmet

Jeffrey R. Holland, »Fædrenes hænder«, *Liabona*, juli 1999, s. 16-19.

F. Melvin Hammond, »Far, er du vågen?«, *Liabona*, nov. 2002, s. 97-99.

Rosemarie Deppe, »Mine fædres«, *Liabona*, juni 2003, s. 22-24.

Lektion 23: Praktisk forberedelse til en mission

James E. Faust, »Hvad ønsker min søn skal vide, før han tager på mission?«, *Sjernen*, juli 1996, s. 42-44.

M. Russell Ballard, »Den bedste generation

af missionærer«, *Liabona*, nov. 2002, s. 46-49.

Daryl H. Garn, »Forberedelse til missionær-tjeneste«, *Liabona*, maj 2003, s. 46-48.

Lektion 24: Arbejdets velsignelser

Joseph B. Wirthlin, »Lektier lært på livets vej«, *Liabona*, maj 2001, s. 34-43.

W. Rolfe Kerr, »Den unyttige tjener«, *Liabona*, okt. 2003, s. 26-29.

Keith B. McMullin, »Kom til Zion! Kom til Zion!«, *Liabona*, jan. 2002, s. 94-96.

Lektion 25: Personlig renhed gennem selvdisciplin

James E. Faust, »Den indre fjende«, *Liabona*, jan. 2001, s. 54-57.

Neal A. Maxwell, »Gode grunde til at holde sig ren«, *Liabona*, mar. 2003, s. 6-12.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liabona*, okt. 2000, s. 40-43.

»Fare forude! Undgå pornografisens faldgrube«, *Liabona*, okt. 2002, s. 12-17. ■

Kildematerialer til *Unge Piger 2*

Til brug i 2004, lektion 1-25. Fremtidige kildematerialer bliver trykt i *Liabona* i maj- og november-numrene. *Liabona* er også tilgængeligt på internettet på mange sprog på www.lds.org.

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-25. Flere forslag til undervisning står på siden »Sådan anvender du *Liabona*« i de ti numre, der ikke indeholder konferencetaler.

Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt.

Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om påske, så overvej at bruge konferencetaler, artikler fra Kirkens blade og salmer, som fokuserer på Frelserens liv og mission.

Lektion 1: Kom Jesus Kristus nærmere

»Særlige vidner om Jesus Kristus«, *Liabona*, apr. 2001, s. 2-24.

Gordon B. Hinckley, »Et vidnesbyrd om Guds Søn«, *Liabona*, dec. 2002, s. 2-5.

Jeffrey R. Holland, »Han elskede dem indtil det sidste«, *Liabona*, sep. 2002, s. 10-13.

»Han er inden for rækkevidde«, *Liabona*, apr. 2003, s. 24.

Lektion 2: Åndelige gaver

Joseph B. Wirthlin, »Den uudsigelige gave«, *Liabona*, jan. 2003, s. 26-29.

Carol B. Thomas, »Udvikl jeres talent for åndelighed«, *Liabona*, juli 2001, s. 106-108.

Crawford Gates, »Kreativitet og sidste dages helliges«, *Sjernen*, maj 1987, s. 45-49.

Lektion 3: Opbyg Guds rige

L. Tom Perry, »At opbygge et samfund af hellige«, *Liabona*, juli 2001, s. 41-44.

Richard J. Maynes, »Kirken opbygges«, *Liabona*, sep. 2003, s. 36-39.

Glenn L. Pace, »De er ikke rigtigt glade«, *Sjernen*, jan. 1988, s. 36-37.

Keith B. McMullin, »Kom til Zion! Kom til Zion!«, *Liabona*, nov. 2002, s. 94-96.

Lektion 4: Lydighed mod budene hjælper os til at opfylde vores guddommelige rolle

Gordon B. Hinckley, »Hvordan kan jeg blive den kvinde, jeg drømmer om at blive?«, *Liabona*, juli 2001, s. 112-115.

M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liabona*, dec. 2002, s. 34-43.

Margaret D. Nadauld, »Hold faklen højt«, *Liabona*, juli 2002, s. 108-110.

Lektion 5: Hjemmets omgivelser

Russell M. Nelson, »Sæt dit eget hus i orden«, *Liabona*, jan. 2002, s. 80-83.

Dennis B. Neuenschwander, »Hellige steds«, *Liabona*, maj 2003, s. 71-72.

Susan W. Tanner, »Fortalte jeg dig ...?«, *Liabona*, maj 2003, s. 73-75.

Lektion 6: Vær fælles om arbejdet i hjemmet

»Familieråd: En samtale med ældste og søster Ballard«,

Liabona, juni 2003, s. 12-17.

Jeffrey R. Holland, »Kaldet til at tjene«, *Liabona*, nov. 2002, s. 36-38.

Lektion 7: Lev i kærlighed og harmoni

Susan W. Tanner, »Fortalte jeg dig ...?«, *Liabona*, maj 2003, s. 73-75.

Anne C. Pingree, »Kærlighed: En familie, ét hjem ad gangen«, *Liabona*, nov. 2002, s. 108-110.

Carol B. Thomas, »Styrk hjemmet og familien«, *Liabona*, juli 2002, s. 105-107.

Lektion 8: Øg din evne til at kommunikere

H. Ross Workman, »Pas på knurren«, *Liabona*, jan. 2002, s. 98-100.

Gayle M. Clegg, »Kærlighedens sprog«, *Liabona*, juli 2002, s. 74-76.

Kristi McLane, »Bliv en rigtig ven«, *Liabona*, mar. 2003, s. 13.

Lektion 9: Den unge pige som freddsstifter i sit hjem

Gordon B. Hinckley, »At hver enkelt må blive et bedre menneske«, *Liabona*, nov. 2002, s. 99-100.

Thomas S. Monson, »Skjulte kiler«, *Liabona*, juli 2002, s. 19-22.

M. Russell Ballard, »Rigets fredelige anliggende«, *Liabona*, juli 2002, s. 98-101.

Lektion 10: Præstedømmet: En stor velsignelse

Brenda Williams, »Min frygtelige, forfærdelige dag«, *Liabona*, sep. 2002, s. 22-24.

Brandon J. Miller, »Jeg trængte til en velsignelse«, *Liabona*, sep. 2001, s. 42-44.

»Støt præstedømmelederne«, *Liabona*, okt. 2002, s. 25.

Lektion 11: Værdsæt din biskop

Boyd K. Packer, »Biskoppen og hans rådgivere«, *Liabona*, juli 1999, s. 71-74.

Rosemarie Deppe, »Mine fædres«, *Liabona*, juni 2003, s. 22-24.

»Værdsæt Frelserens offer«, *Liabona*, juni 2001, s. 26-27.

Lektion 12: En fars velsignelse

Brenda Williams, »Min frydelige, forførdelige dag«, *Liabona*, sep. 2002, s. 22-24.

Maribel Herrera Chacón, »Troens kraft«, *Liabona*, mar. 2002, s. 36-38.

»Iro på Jesus Kristus«, *Liabona*, mar. 2002, s. 42-43.

Lektion 13: Patriarkalske velsignelser

Boyd K. Packer, »Stavspatriarken«, *Liabona*, nov. 2002, s. 42-45.

Richard P. Lindsay, »Fastlæg din kurs med den«, *Sjernen*, aug. 1991, s. 18-21.

»Hvordan kan jeg forbedre mig på at modtage min patriarkalske velsignelse?« *Liabona*, aug. 2001, s. 22-24.

Lektion 14: Templets velsignelser

James E. Faust, »Hvem kan drage op til Herrens bjerg?« *Liabona*, aug. 2001, s. 2-5.

Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liabona*, juli 2001, s. 37-40.

Kristen Winnill Southwick, »Fødselsdagstempelturen«, *Liabona*, feb. 2003, s. 8-11.

Sally DeFord, »Herrens tempel«, *Liabona*, dec. 2002, s. 20-21.

Lektion 15: Tempelægteskab

Spencer W. Kimball, »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36-41.

Lara Bangertner, »Min drømmemand«, *Liabona*, feb. 2002, s. 46-47.

Rebecca Armstrong og Elyssa Renee Madsen, »For evigt og tre dage«, *Liabona*, aug. 2001, s. 6-7.

Lektion 16: Dagbøger

Spencer W. Kimball, »Englene vil måske citere jer fra«, *Den danske Stjerne*, jan. 1977, s. 24-25.

Dennis B. Neuenschwander, »Bro mellem det, som har evig værdi«, *Liabona*, juli 1999, s. 98-100.

»Skab familiesammenhold ved tempeltjeneste og

slægtshistorie«, *Liabona*, sep. 2001, s. 25.

Lektion 17: For slægtshistoriske optegnelser

Raquel Pedraza de Brosio, »Vi fandt bedstefar Pablo«, *Liabona*, sep. 2003, s. 30-31.

Bobi Morgan, »Min søgen via postkort«, *Liabona*, juni 2002, s. 46.

Madeleine Kurtz, »Jeg har fundet dem!«, *Liabona*, mar. 2002, s. 41.

Ruth Dorsett, »Den skjulte bog«, *Liabona*, nov. 2001, s. 42-43.

Lektion 18: Skab en arv af retfærdige traditioner

Boyd K. Packer, »De gyldne år«, *Liabona*, maj 2003, s. 82-84.

Donald L. Hallstrom, »Opelsk retfærdige traditioner«, *Liabona*, jan. 2001, s. 34-35.

Lektion 19: Forbered dig til at undervise andre

Dallin H. Oaks, »Fortæl om evangeliet«, *Liabona*, jan. 2002, s. 7-10.

Dallin H. Oaks, »At nærre Åndens«, *Liabona*, aug. 2001, s. 10-19.

Richard G. Scott, »Kraften

i et stærkt vidnesbyrds«, *Liabona*, jan. 2002, s. 100-103.

Lektion 20: Del evangeliet med andre

Dallin H. Oaks, »Fortæl om evangeliet«, *Liabona*, jan. 2002, s. 7-10.

Stefania Postiglione, »Med kærlighed«, *Liabona*, sep. 2003, s. 22-23.

Scott Bean, »Sandheden om min familie«, *Liabona*, mar. 2003, s. 30-31.

Lani Ricks, »Hundrede spørgsmål«, *Liabona*, sep. 2001, s. 8-9.

Lektion 22: Rådfør dig med Herren

James E. Faust, »Bønnens livlines«, *Liabona*, juli 2002, s. 62-69.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liabona*, jan. 2002, s. 16-19.

Joel B. Macariola, »Tre centavos«, *Liabona*, juni 2002, s. 20-21.

Lektion 23: Faste bringer velsignelser

Joseph B. Wirthlin, »Fasteoven«, *Liabona*, juli 2001, s. 88-91.

Thaiz Martins Leal, »Noget, jeg måtte gøre«,

Liabona, feb. 2002, s. 32-33.

»Vi øger vores åndelighed ved faste og bøn«, *Liabona*, juni 2001, s. 25.

Lektion 24: Åbenbaring i hverdagen

James E. Faust, »Samkvem med Helligånden«, *Liabona*, mar. 2002, s. 2-7.

Richard G. Scott, »At opnå kundskab og styrken til at anvende den klogt«, *Liabona*, aug. 2002, s. 12-19.

Robert R. Steuer, »Vær lærevillig«, *Liabona*, juli 2002, s. 34-36.

»Hvordan kan jeg skelne mellem inspiration og mine egne tanker?« *Liabona*, apr. 2003, s. 44-46.

Lektion 25: Offerloven

James E. Faust, »Hvad får jeg ud af det?« *Liabona*, nov. 2002, s. 19-22.

M. Russell Ballard, »Offerloven«, *Liabona*, mar. 2002, s. 10-20.

Robert K. Dellenbach, »Offer og lydighed palmen ham bringer«, *Liabona*, nov. 2002, s. 33-35.

Carol B. Thomas, »Ofre: En evig investering«, *Liabona*, juli 2001, s. 77-79. ■

Hovedpræsidentskaber for hjelpeorganisationerne

SØNDAGSSKOLEN

Ældste John H. Groberg
Førstærkdgiver

Ældste Merrill J. Bateman
Præsident

Ældste Val R. Christensen
Andenrædgiver

UNGE MÆND

Ældste Lynn G. Robbins
Førstærkdgiver

Ældste F. Melvin Hammond
Præsident

Ældste Donald L. Hallstrom
Andenrædgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Kathleen H. Hughes
Førstærkdgiver

Søster Bonnie D. Parkin
Præsidentinde

Søster Anne C. Pingree
Andenrædgiver

UNGE PIGER

Søster Julie B. Beck
Førstærkdgiver

Søster Susan W. Tanner
Præsidentinde

Søster Elaine S. Dalton
Andenrædgiver

PRIMARY

Søster Sycdney S. Reynolds
Førstærkdgiver

Søster Coleen K. Menlove
Præsidentinde

Søster Gayle M. Clegg
Andenrædgiver

KIRKENYT

Medlemmer opretholder ændringer; ledere taler imod verdslig indflydelse

Ved mødet lørdag eftermiddag ved oktoberkonferencen 2003 blev flere generalautoriteter og halvferds-områdeautoriteter afløst samt fire halvferds-områdeautoriteter opretholdt. Ændringer i Unge Mænds hovedpræsidentskab blev også bekendtgjort.

Tre medlemmer af De Halvfjerders' Første Kvorum modtog emeritusstatus og blev afløst fra fuldtidstjeneste som generalautoriteter. For deres mange års tjeneste i Kirken modtog ældste Angel Abrea, ældste William R. Bradford og ældste Cree-L Kofford et udtryk for tak fra kirkemedlemmer samlet i Konferencetcentret i Salt Lake City og i kirker over hele verden.

Ældste Duane B. Gerrand, ældste J. Kent Jolley og ældste D. Lee Tobler blev afløst som medlemmer af De Halvfjerders' Andet Kvorum og takket for deres indsats.

Fire nye halvferds-områdeautoriteter, hvis kaldelse tidligere var bekendtgjort, blev opretholdt ved konferencen: José A. Castro, Santo Domingo, Den Dominikanske Republik; William K. Jackson, New Delhi, Indien; Paul V. Johnson, Sandy, Utah; og Jay L. Sitterud, Highland, Utah.

Sytten halvferds-områdeautoriteter blev afløst.

(Se den komplette liste under »Opretholdelse af Kirkens ledere«, s. 23 i dette nummer).

Ændringer i Unge Mænds hovedpræsidentskab blev også bekendtgjort. Ældste Glenn L. Pace og ældste Spencer J. Condie fra De Halvfjerders blev afløst som henholdsvis første- og andenrædgiver. Ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerders blev opretholdt som første- rædgiver, og ældste Donald L. Hallstrom fra De Halvfjerders blev opretholdt som andenrædgiver. Ældste F. Melvin Hammond fra De Halvfjerders fortsætter som Unge Mænds hovedpræsident.

Ved mødet lørdag formiddag inviterede præsident Gordon B. Hinckley ældste David B. Haight op til sig på talerstolen. Præsident Hinckley fortalte forsamlingen, at ældste Haight er 97 år, og »han har levet længere end nogen anden apostel i denne uddeling.« Ældste Haight vinkede til forsamlingen og blev derpå undskyldt fra at sidde på forhøjningen under konferencen på grund af nylig sygdom.

I sin tale denne formiddag gennemgik præsident Hinckley Kirkens vækst og omtalte de helliges menigheder over hele verden: »Vi har nu stærke menigheder i alle stater i USA og alle provinser i Canada. Ligeledes i Mexico,

Generalautoriteter og koret slutter sig til Kirkens medlemmer over hele verden ved opretholdelsen af Kirkens ledere.

alle de centralamerikanske lande og hele Sydamerika. Vi har stærke menigheder i Australien og New Zealand og på Stillehavsøerne. Vi har fået et godt fodfæste i Orienten. Vi findes i alle øst- og vesteuropæiske lande, og vi har fået et godt fodfæste i Afrika.»

»Og det er kun begyndelsen,« fortsatte præsident Hinckley. »Vi har knap nok ridset i overfladen ... Vores arbejde kender ingen grænser. Det vil fortsætte under Herrens forsyn.«

Præsident Hinckley kom med orienteringer om flere sider af værket, herunder missionering, humanitærhjælp (se omtale på denne side) og Den selvsupplerende uddannelsesfond.

»Indtil dato har Kirken til-delt 10.000 lån til unge mænd og kvinder i Latinamerika, Asien, Afrika og andre områder i Kirken,« rapporterede han. »Indtil nu har 600 unge mænd og kvinder færdiggjort deres uddannelse ... Vi er glade for at kunne meddele, at planen fungerer godt og vokser gradvist med vores erfaring.«

Præsident Hinckley og flere andre ledere talte også om verdens stadig lavere standarder og mindede konferencedeltagerne om, at Kirkens standarder ikke ændrer sig.

»Jeg tror og bærer vidnesbyrd om, at det er denne kirkes mission at stå som et banner for folkene og et lys for verden,« sagde præsident Hinckley i sin tale søndag formiddag. »Der er kræfter rundt omkring os, som vil afskrække os fra at yde denne indsats. Verden trænger sig ind på os. Fra alle sider føler vi presset til at opbløde vores holdning, give efter, lidt her og lidt der ... Vi skal stå fast. Vi skal modstå verden. Hvis vi gør dette, vil den Almægtige være vores styrke og vores beskytter, vores vejleder og vores åbenbarer.«

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, bekræftede også Kirkens uvilighed til at ændre dens standarder. »Men lige meget, hvor ude af trit vi synes, lige meget hvor meget standarderne bliver forklejnet, lige meget hvor meget andre giver efter,

så vil vi ikke, vi kan ikke give efter,« sagde han ved mødet lørdag eftermiddag.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum kaldte på de hellige til at

handle i sin tale lørdag formiddag, hvor han opfordrede dem til at modstå de stadig stærkere tendenser. »Vi skal sammen med andre bekymrede borgere i hele verden lade vores røst blive hørt i modsætning til de nuværende tendenser. Vi er nødt til at fortælle folkene bag de stødende medier, at vi har fået nok. Vi er nødt til at støtte programmer og produkter, der er positive og oploftende,« sagde ældste Ballard. »Brødre og søstre, lad jer ikke blive misbrugt. Lad jer ikke blive manipuleret. Støt ikke de programmer, der krænker traditionelle familieværdier.« ■

Kirken bidrager med 3 mill. US\$ og andre ressourcer til at bekæmpe mæslinger i Afrika

Lisa Ann Jackson, Kirkens tidsskrifter

Kirken har tilsluttet sig en indsats for at vaccinere millioner af børn i Afrika mod mæslinger. Det sker for at bekæmpe en sygdom, der i nogle dele af verden er næsten udryddet, mens den i andre dele stadig slår børn ihjel. Repræsentanter for Kirken bekendtgjorde deres støtte ved en ceremoni i Washington D.C. den 17. september 2003.

Kirken har tilbudt både økonomisk hjælp og transport, idet man over de næste tre år bidrager med 3 mill. US\$ og også bidrager med lokale frivillige og lokaler til mæslinge-initiativet for at

imødegå den voldsomme effekt af mæslinger i Afrika.

Vaccinen koster mindre end 1 US\$ pr. barn, så »vores bidrag alene vil skaffe vaccine til 3 millioner børn. Hvor er det dog fantastisk og vidunderligt,« udtalte præsident Gordon B. Hinckley ved mødet lørdag formiddag ved oktoberkonferencen 2003.

Mæslinge-initiativet er et femårigt projekt, der skal vaccinere 200 millioner børn i Afrika. Mæslinger er den største årsag til blindhed og den største dødsårsag i Afrika, som kan hindres med vaccine. Initiativet anslås at forhindre 1,2 millioner

dødsfald på grund af mæslinger.

Involveret i initiativet er Røde Kors i USA, United Nations Foundation, Centers for Disease Control and Prevention, FN's børnefond, Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og Pan American Health Organization såvel som Røde Kors' og Røde Halvmånes kontorer samt regeringerne i de involverede lande.

»Kirken har atter demonstreret sit betragtelige engagement i at bekæmpe sygdomme på verdensplan,« sagde Marsha J. Evans, administrerende direktør for Røde Kors i USA, ved overdragelsen af første portion af gaven. »Vi kan ikke udtrykke vores store taknemmelighed.«

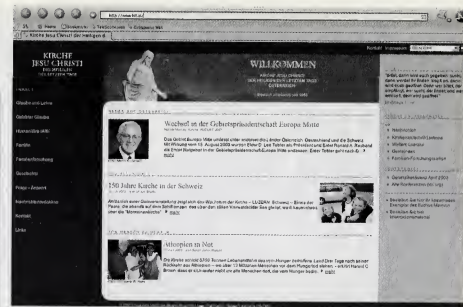
Fr. Evans bemærkede, at Kirken i vidt omfang har samarbejdet med Røde Kors på andre nødhjælpsprojekter, herunder bidraget med yderligere 2 mill. US\$ i de seneste år til andre Røde Kors-projekter og hjulpet ved en Røde

Kors-vaccinationskampagne i Zambia i juni.

»Vi glæder os over at være partner med Røde Kors,« fortalte den præsiderende biskop H. David Burton til *Deseret News*. »Årenes løb har vi gjort det ved en række projekter, og vi ønsker meget at fortsætte samarbejdet.«

I præsident Hinckleys generalkonferencetale lørdag formiddag bemærkede han, at pengene til mæslinge-projektet ikke kom fra tiendemidler. »De kom fra de trofastes bidrag til Kirkens humanitærarbejde,« sagde han.

Kirken har også lovet at støtte initiativet med logistik. Lokale kirkemedlemmer tjener som frivillige, og kirkebygninger stilles til rådighed. »At kunne forhindre et barn i at dø, at kunne hjælpe så mange så let – hvad kan være bedre end det?« sagde Harold C. Brown, direktør for Kirkens afdeling for velfærd og humanitær hjælp, som foretog gaveoverrækkelsen på Kirkens vegne. ■

Kirkens hjemmeside i Tyskland er en af flere nationale hjemmesider, der for nylig er lanceret.

Kirken lancerer officielle hjemmesider i flere lande

I en stadig indsats for at gøre evangeliets budskab tilgængeligt for alle ved en række forskellige midler udvider Kirken sin internet-tilstedeværelse til at betjene en række lande og sprog. Flere områder er begyndt at skabe nationale hjemmesider, der tjener som officiel kirkerepræsentation på internettet i et givent land.

»Teknologien har velsignet os med mange nye opfindelser, der kan udbrede evangeliets budskab gennem satellitsystemer, vores egen hjemmeside, fjernsyn, radio såvel på tryk i vore tidsskrifter,« sagde ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum. »Disse følger alle et bidrag til vore informationssystemer, som i høj grad forøger vores evne til at modtage de budskaber, der gives« (»Du skal give agt på alle hans ord«, *Liabona*, juli 2000, s. 29-30).

Områdepræsidentskabet vurderer Kirkens behov i deres område for at afgøre

omfanget af den lokale internet-tilstedeværelse. Ved redaktionens slutning er otte nationale hjemmesider lanceret, og yderligere 26 hjemmesider er under opbygning. De aktive hjemmesider er Chile, Danmark, Finland, Norge, Schweiz, Sverige, Tyskland og Østrig.

Nationale hjemmesider tjener en række formål for både sidste dages hellige og andre, som ønsker at lære mere om Kirken. Besøgende på den svenske hjemmeside kan fx henvise venner til missionsærerne. På Østrigs hjemmeside kan journalister få adgang til oplysninger om den lokale kirke. På Norges hjemmeside kan besøgende finde nyt om området, og på Chiles hjemmeside kan medlemmer læse budskaber fra områdepræsidentskabet og andre lokale kirkeledere.

»Formålet er at styrke Kirkens medlemmer med et inspirerende indhold,« siger ældste Oscar Chavez, der er

En sygeplejerske fra Røde Kors vaccinerer et barn i Afrika. En donation fra Kirken bidrager til at vaccinere tre millioner børn i Afrika mod mæslinger.

halvfjerds-områdeautoritet i Chile. »Det er et stort privilegium at være med i disse tider med disse kommunikationsmåder, især i vore respektive kaldelser og opgaver, til at virkeliggøre Herrens værk.«

Link til de nationale hjemmesider kan ses på www.lds.org. Klik på »Country Sites« i øverste højre hjørne af hjemmesiden for at se en aktuel liste. ■

Hellige i

Hyderabad i Indien

Fay A. Klingler

Den 400 år gamle by Hyderabad i Indien myldrer med en befolkning på ca. 4,2 millioner indbyggere. I denne by, hvor den gamle verdens charme er blandet med vækst og aktivitet, kan de, der går på dens gader, høre Indiens mange sprog.

Det officielle sprog er hindi, som tales af 30% af befolkningen. Engelsk er det sekundære officielle sprog og det mest udbredte inden for højere uddannelse, regering

og handel. Mormons Bog er oversat til hindi og telugu, og uddrag fra Mormons Bog er oversat til bengali og tamil. Herudover er der mindst 300 kendte sprog i Indien, men et sprog er universelt – Åndens sprog.

Fra Kirkens beskeden begyndelse i Indien i 1850, er den vokset til tre distrikter med 22 grene i dette fortrinnsvis hinduistiske land. Den første kirkebygning i byen Hyderabad, et center for videnskab og teknologi i det sydlige Centralindien, forventes færdig i december 2003.

»Det er en drøm, der går i opfyldelse,« siger den 18-årige Gunday Solomon Israel, som kaldes ved sit sidste navn. »Alene kirkebygningens design får mig til at mærke Ånden. Jeg er min Fader i Himlen taknemmelig for at besvare mine bønner.«

Med opførelsen af kirken får Kirkens medlemmer og undersøgere i Hyderabad en smuk bygning, hvor de kan mødes og mærke Åndens sprog røre deres hjerte, ligesom det skete for Israel for tre år siden.

FOTO: BRAGT MED TILLÆSE AF SANDRA DALEY

En gruppe af hellige i Hyderabad samles til et tjenesteprojekt. At tjene sammen er en måde, hvorpå Kirkens medlemmer i Hyderabad mærker Ånden.

»Da jeg første gang kom i kirken, var jeg overrasket ved at se kærligheden blandt de hellige. De var så glade. Jeg kunne se evangeliets glød på deres ansigter,« mindes Israel.

Den 17-årige Madhu Bunga mindes ligesom Israel den første gang, han overværede et kirkemøde og mærkede Ånden.

»Det glædede mig at se så mange fremmede komme hen og sætte sig ved mig og tale med mig om mit liv,« siger Madhu, som overværede sit første kirkemøde i december 2000. »Jeg var forbavset over, hvordan de underviste og benyttede Guds Ånd til at forstå noget. Jeg elskede det, og jeg løb hjem og tænkte, at hele verden lå for mine fødder.«

Madhu og andre unge medlemmer af Kirken fastholder Ånden i deres tilværelse ved at komme i kirke, deltage i seminar og tjenesteprojekter i lokalområdet.

»Jeg er det eneste medlem af Kirken i min familie,« siger Madhu. »For at forblive stærk deltager jeg regelmæssigt i seminar. Vi har udført mange

tjenesteprojekter, som at gå hen til en institution for at undervise børn i engelsk, have det sjovt og spille spil. Jeg gik med de unge mænd og piger til et offentligt hospital for at male væggene, og vi hjalp kirkemedlemmer, da de flyttede.«

Joseph Cornelius er præsidet for Hyderabad 1. Gren. Han anerkender også betydningen af tjeneste og at overvære Kirkens møder for at mærke Ånden.

»Medlemmerne har tjenesteprojekter som at indsamle tøj til et børnehjem en gang om året,« fortæller præsidet Cornelius. »Vi deltager i alle Kirkens møder og aktiviteter. Vi har familiebøn og familieaftener.«

For nylig indsamlede medlemmer fra Hyderabad 1. og 2. Gren gammelt tøj og købte ris og korn til et drengehjem. De mennesker, som driver hjemmet, går hen til en togstation i området og finder drenge, som bor der, og tager dem med tilbage, så de har et sted at sove. Skoleundervisning og rådgivning tilbydes også på hjemmet.

FOTO: BRAGT MED TILLÆSE AF SANDRA DALEY

Kvinder fra Hyderabad 1. og 2. Gren i Indien sandskurer i et drengehjem.

Da Kirkens medlemmer kom til hjemmet, blev de varmt modtaget. Efter megen snak og udveksling af spil og latter, sleb medlemmerne hjemmets vægge ned. De trængte kraftigt til at blive repareret. Der blev skænket maling, som blev påført, hvilket gav hjemmet et rent og muntert udseende.

Uanset om det er som tjenesteprojekt eller ved en venskabelig samtale om evangeliet, så fortsætter Ånden med at hviske om evangeliet til mange i Hyderabad. Selv om Åndens sprog er mildt, er det klart og forener de hellige i et af de mest folkerige lande i verden. ■

I nyhederne

Første distrikt organiseret i provinsen Vestkasai

Det første distrikt i provinsen Vestkasai i den Demokratiske Republik Congo blev organiseret den 21. april 2003. Kananga-distriktet blev

organiseret af Brent Phil Petersen, daværende missionspræsident i Kinshasa-missionen i den Demokratiske Republik Congo og omfatter Kananga 1. og 2. Gren, Katoka Gren og Ndesha gren.

Det første formelle møde i Kananga fandt sted i maj 1988, da afdøde Gregory Kalala Bakadiabanya fik tilladelse fra missionspræsidenten til at mødes med naboer og familie, da han besøgte området efter sin døb i Kinshasa. Næsten fem år efter bror Bakadiabanyas besøg blev den første gren oprettet den 12. januar 1993.

Den Demokratiske Republik Congo gav Kirken formel anerkendelse i februar 1986. Der er omkring 11.000 medlemmer i det vestafrikanske land.

»Eftersom vi beder uden ophør, tror vi, at vi får mulighed for at byde fuldtidsmissionærer velkomne i denne del af Herrens vingård og se oprettelsen af en stav i Zion,« siger Eric Belangeny Kapanga, distriktspræsident i Kananga.

Templet i Cardston i Alberta blev nyligt hædret med en forskønnelsespris fra byen Cardston i Alberta i Canada.

Templet i Cardston vinder pris for forskønnelse.

Den canadiske by Cardston anerkendte for nylig templet i Cardston i Alberta med en af byens årlige forskønnelsespriser – det var første gang dette tempel er blevet æret på sådan en måde.

Stan Johnson, tidligere borgmester i Cardston og rådgiver i tempelpræsidentskabet sagde, at prisen er en tilkendegivelse af »det store bidrag, som templet yder til den almene forskønnelse af vores samfund«.

Templet i Cardston i Alberta blev indviet i 1923 af præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident, og genindviet efter en større ombygning i 1991 af præsident Gordon B. Hinckley, daværende førsteårsgiver i Det Første Præsidentskab.

Tilpasset fra Church News, den 20. september 2003

Konferencecentret får pris

American Society of Landscape Architects har anerkendt Konferencecentret i Salt Lake City med en Design Merit Award for fremragende landskabsarkitektur. Det var en af 33 vindende projekter, udvalgt blandt 436 deltagende projekter. Priserne blev givet for kvalitet af design, funktionalisme,

sammenhæng med omgivelser, miljømæssigt ansvar og relevans for faggruppen, offentligheden og miljøet.

Olin Partnership i Philadelphia i Pennsylvania har designet omgivelserne for Konferencecentret, som omfatter træer, græs og vilde blomster fra Utah.

Tilpasset fra Church News, den 13. september 2003

Medlemmer æret med amerikansk pris for frivillige

Takket være syv års partnerskab mellem Tucson Community Food Bank og kirkemedlemmer i Arizona har den sammenlutning af madlagre, kaldet America's Second Harvest, hædret Kirken med sin årlige nationale gruppepris for frivilligt arbejde. Denne hyldest er en anerkendelse af de tusindvis af tjenestetimer, som Kirkens medlemmer i Tucson har ydet.

Madlagrene kommer med 45 kg sække med ris og bønner, og tre aftener om ugen samles op til 100 frivillige fra Kirken på Kirkens konserverfabrik i Tucson for at pakke madvarerne til måltider i familieportioner. Hver måned bliver omkring 23.000 kg mad ompakket og returneret til madlagrene til uddeling. ■

Tilpasset fra Church News, den 20. september 2003

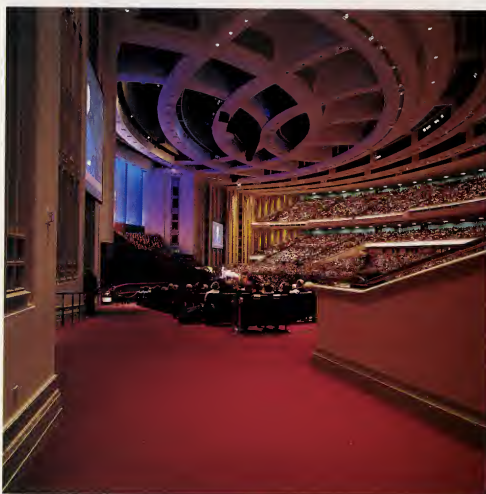

Brødre i det nyligt oprettede Kananga Distrikt samles til præstedømmets lederskabsmøde. Distriktet blev oprettet i april 2003.

Templet i St. George, af Roland Lee

Templet i St. George i Utah blev indviet den 6. april 1877 og var det første tempel færdiggjort efter templet i Nauvoo. Præsident Brigham Young kaldte ældste Wilford Woodruff fra De Tobi Apostles Kvorum til at tjene som tempelpræsident. De første begaverelser for ældede blev udført der.

«Jeg tror og bærer vidnesbyrd om, at det er denne kirkes mission at stå som et banner for folkene og et lys for verden. Vi har fået en storslået, altomfattende befaling, hvorfra vi ikke kan vige eller vende os bort. Vi accepterer denne befaling, og vi er fast besluttet på at opfylde den, og med Guds hjælp vil vi gøre det,» sagde præsident Gordon B. Hinckley ved mødet søndag formiddag ved oktoberkonferencen 2003. Taler fra de fem konferencemøder den 4. og 5. oktober 2003 samt fra Hjælpeforeningens årlige møde er trykt i dette nummer.